तत्त्वचिन्तामणौ

ईश्वरानुमानं।

अनुमानखण्डान्तर्गतं।

श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचितं।

श्रीजयदेवमिश्रविरचितालोकनामकटीकासहितं।

आसियाटीक-सोसाइटी-समाजानुमत्या

संस्कृतविद्यालयाध्यापक-

श्रीकामाख्यानाथ-तर्कवागीशेन

विरोधित्वेनानुगतेन तयोरेव हि विशिष्टाभावत्वेन दाहव्यवहारादौ जनकत्वमस्तु कृतं तदुपजीवितातिरिक्तविशिष्टाभावेन । अथोत्तेजककाले विद्यमानात्यन्ताभावानुवृत्तावप्युत्तेजकापनयने उत्तेजकाभावव्यक्तिर्या जाता तदवच्छिन्नमणेरभावो न तत्रेति तदा न कार्य्योदयः तत्तदुत्तेजकाभावविशिष्टमणेरभावकूटस्य जनकत्वादिति चेत् । न । तत्तदुत्तेजकाभावानामननुगतत्वेनानुगतविशिष्टाभावव्यवहारानुपपत्तेः उत्तेजकाभावत्वेनानुगमेऽतिप्रसङ्ग एव । अथ विशेषण-विशेष्याभावयोर्विशिष्टविरोधित्वमनुगतकारणतावच्छेदकं यत्र तदन्यतराभावस्तत्र न विशिष्टम् यत्र विशिष्टं तत्र

उभयरूपो नाशः प्रमितो येन तदनुरोधात् प्रामाणिकतया गौरवमप्यादृत्य तादृशद्रव्यनाशं प्रति हेतुता कल्प्येत । न चोत्तरकाले विशिष्टाभावानुगमस्यावश्यकतया तत्प्रामाणिकतायां प्रतिबन्धप्रथमकल्पनामनादृत्य कल्पनान्तरं, प्रथमकल्पनया लाघवसहकारेण बलवत्या विरोधिन्योत्तरस्या गुरुकल्पनायाः अनवकाशात् अनुगमस्यान्यथासिद्धा गौरवस्य प्रमाणवत्त्वाभावात् । एतेनोत्तेजकाभावाभाव एव विशिष्टाभावादिजनक इति परास्तं । सामान्यसामग्र्यभावे विशेषसामग्र्या अकिञ्चित्करत्वात् इत्युक्तत्वात् उत्तेजकप्रयोगानन्तरकाले दाहानापत्तेश्च । तदुत्तरकाले दाहजनकविशिष्टध्वंसस्य तेन जनना-

न तयोरभाव इति सहानवस्थाननियमस्य विरोधस्यानुभवसिद्धत्वादिति चेत्। न। सहानवस्थाननियमो न परस्परविरहरूपतया विशेषण-विशेष्याभावस्य प्रत्येकं विशिष्टाभावतया तत्प्रत्येकाभावाभावस्य विशिष्टत्वापत्तेः[१] तथाच विशेषण-विशेष्ययोः प्रत्येकं विशिष्टत्वापत्तिः तदभावस्य तत्त्वात्। न चोभयाभावाभाव उभयं विशिष्टम्। एवं ह्यभावद्वयं विशिष्टाभावो न तु प्रत्येकाभावरूप इति प्रत्येकाभावात् विशिष्टाभावव्यवहारो न स्यात्। नापि परस्परविरहव्याप्यत्वं तदाक्षेपकत्वं वा, विशेषण-विशेष्याभावस्य विशिष्टाभावत्वेन तद्व्याप्यत्वात्तदनाक्षेपकत्वाच्च, अभेदे तयोरभावात्। एतेनान्यदपि विशिष्टव्यवहारविरो-

भ्युपगमादिति। एवञ्च विशेषणावच्छिन्नध्वंसे ध्वसे भावोन्मज्जनापत्तिः सामान्यत एवाभावाभावस्य भावत्वादित्यपि वदन्ति। विशिष्टविरोधित्वं विशिष्टाभावरूपत्वं वा, तदनुमापकत्वं वा, तदभावव्यापकाभावप्रतियोगित्व वा, यद्विकल्पत्रयं तत्सर्वमपि विशिष्टाभावेनानुगमयितव्यम्। अथाननुगमे शब्दाननुगमस्य व्यर्थत्वात् तथाचानुगते तस्मिन् किमनेन, अननुगते तु कथमिदमप्यनुगतमिति दोषं स्फुटतयोपेक्ष्य दोषान्तरमाह, 'सहानवस्थानेत्यादि।

(१) तत्प्रत्येकाभावाभावस्य प्रत्येकं विशिष्टत्वापत्तेरिति क०।

धित्वादिनानुगतत्वमपास्तम्। केनाप्यनुगतेन रूपेण विशेषण-विशेष्याभावस्य विशिष्टाभावत्वे प्रत्येकाभावाभावस्य विशेषण-विशेष्यान्यतरमात्रस्य विशिष्टत्वापत्तेः तदभावाभावस्य तत्त्वादित्युक्तत्वात्, तस्माद्विशेषण-विशेष्याभावो विशेषणावच्छिन्नविशेष्याभावो न विशिष्टाभाव इति। अत्रोच्यते, विशेषण-विशेष्ययोः सम्बन्धाद्विशिष्टव्यवहार इति तयोः सम्बन्धाभावा-

---

'सम्बन्धाभावादिति। ननु सम्बन्धाभावोऽपि नाविशिष्टोविशिष्टाभाव इति विशेषण-विशेष्योभयप्रतियोगिकसम्बन्धाभावोवाच्यः सोऽपि विशिष्टाभाव इति क्वचिद्विशेषण-विशेष्यप्रतियोगित्वयोर्विशेषयोरभावात् क्वचिद्विशेष्यसम्बन्धाभावादित्यनुगमेन सोऽपि सम्बन्धाभावो वाच्य इति तत्राप्येवं विकल्पेनाननुगततदवस्थ इति। किञ्च किमनुगतविशिष्टाभावेन दाहत्वनाननुगतकार्यस्यान्यथैवोपपत्तेः तथाहि विशिष्टाभावोऽपि दाहानिष्ठोदाहहेतुर्वाच्यः व्यधिकरणस्यातिप्रसक्तेः, तदरमुत्तेजकाभावविशिष्टमणौ दाहसम्बन्धाभाव एव विशिष्टाभावात्मानुगतो दाहहेतुरस्तु किमनुगतेन विशिष्टाभावेन। किञ्च प्रतिबन्धकाभावो यदि दाहहेतुस्तदानुगमाय विशिष्टाभावो निर्वाच्यः स एव तु न कारणं प्रमाणाभावात्प्रतिबन्धककालीनकार्यं प्रत्युत्तेजकरूपविशेषसामग्र्यन्तरकल्पनेनैव सर्वसामञ्जस्येन तद्धेतुत्वग्राहकान्वयादेरन्यथापि सिद्धत्वात् इति, अत्र ब्रूमः, प्रतियोगितावच्छेदकावच्छि-

द्विशिष्टाभावव्यवहारः घट-तदभावव्यवहाराविव घट-सत्त्वासत्त्वाभ्यां(१)। न हि तयोरसम्बन्धे विशिष्टव्यवहारः, न वा तदभावे सति न विशिष्टाभावव्यवहारः। यस्य यत्र यः सम्बन्धः स एव तत्र तस्य वैशिष्ट्यं, स च सम्बन्धाभावो विशेषणाभावात् विशेष्याभावादुभयाभावात् सर्वत्राविशिष्ट एकः तेषां व्यापकोऽनुगतविशिष्टाभावव्यवहारादिकारणम् इह दण्डी-पुरुषो नास्तीत्यत्र तथा दर्शनात्। अतएव दण्डमात्र-सद्भावे दण्ड-पुरुषसद्भावे उभयाभावे च कैवल्य-पुरु-

---

ष्प्रतियोगिकोऽभावोनुभूयते यथा घटाभावः। न च प्रतियोगिनि विशेषणं प्रतीतमत एव विशिष्टाभावत्वं, अभावमात्रस्यैव विशिष्टाभावतापत्तेः प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिज्ञानं विना-ऽभावाज्ञानात्। न च विशेषण-विशेष्ययोरप्यभावप्रतियोगित्वप्रतीतौ विशिष्टाभावः घटाभावे तु नैवमिति वाच्यम्। तर्हि सम्बन्धाभाव-द्वैत्यसङ्गत्यापत्तेः तस्याभावप्रतियोगित्वेनाप्रतीतेः तस्मात्प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नाभावस्यैवाभावस्य प्रमित्या यत्र प्रतियोगितावच्छेदकं विशेषणं तदवच्छिन्नविशेष्याभावः, यस्तु विशेषण-विशेष्योभय-सम्बन्धत्वावच्छिन्नाभावः स विशिष्टाभाव इति दण्ड-पुरुषोभयप्रति-

---

(१) यथा घटसम्बन्धेन घटवान् इति घटाभावसम्बन्धेन घटाभाववानिति च व्यवहारः तथा विशेषण विशेष्ययोः सम्बन्धेन विशिष्टवान् इति तयोः सम्बन्धाभावेन विशिष्टाभाववानिति च व्यवहार इति भावः।

पयोः सम्बन्धाभावः सर्वचास्तीत्यनुगतः केवलपुरुषाभावव्यवहारः, एवञ्च प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावयोः सम्बन्धाभावो दाहकारणम् स च प्रतिबन्धकाभावे प्रतिबन्धकोत्तेजकसद्भावे उभयाभावे चास्ति सर्वच प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावयोः सम्बन्धो नास्तीति प्रतीतेः। नन्वेवं यच प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावौ तचापि दाहः स्यात् अधिकरणाभावयोरतिरिक्तसम्बन्धाभावादिति चेत्। न। तदभावेऽपि स्वरूपसम्बन्धस्याभावात् सर्वच स्वरूपसम्बन्धादेवाधिकरणाभावयोर्वैशिष्ट्यप्रतीतेः। तथापि प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावादेव स्वरूपसम्बन्धस्तयोरभा-

---

योगिकसम्बन्धत्वमेकं प्रतियोगितावच्छेदकं तदवच्छिन्नाभाव एक एवेति काननुगमः। न चैवं विशेषणावच्छिन्नविशेष्यविरहे सति सङ्गतिरिति वाच्यं। तत्र विशेष्यस्य विद्यमानतया तदभावासम्भवात्। न च सम्बन्धाभावेऽप्येष दोषः, तस्य तदाऽसत्त्वात्। नचोत्तेजकाभावमणिसम्बन्धत्वावच्छिन्नाभावस्य तदुभयाभावतयाऽननुगमः, सम्बन्धत्वस्य मिलितवृत्तित्वेन सम्बन्धत्वावच्छिन्नाभावस्यानुगतत्वात्। न चैवं विशेषणावच्छिन्नमण्यभावः, मणेः सत्त्वात् सम्बन्धस्य तदाऽभावात् केवलस्य सम्बन्धत्वाभावात् समय-देशावच्छिन्नस्वरूपस्य सम्बन्धत्वात्। न च मणेरप्यभाव एव, क्षणभङ्गापत्तेरुक्तत्वात्। न च सम्बन्धाभावेऽपि तत्तादवस्थ्यं, क्षणवत् तत्प्रतियोगिकसम्बन्धस्य क्षणक्षयितया क्षणिक-

वश्च प्रतिबन्धकाभाव उत्तेजकश्च दाहकारणं, तथाचो-
भयाभावे उत्तेजकासत्त्वे परं दाहः स्यात्, उत्तेजकवति
प्रतिबन्धके दाहो न स्यादिति चेत्। न। अधिकरणा-
भाववेव स्वरूपसम्बन्धः तयोर्घटवद्भूतलघटवत्त्वरीयतद-
भावयोरपि स्वरूपसत्त्वे घटवति घटाभावव्यवहारा-

त्तेन सम्प्रतिपत्तेः। यत्तु विशिष्टे दाह्यसंयोगाभाव एव हेतुरित्य-
न्यथासिद्ध्युपवर्णनं, तन्न, न हि दाहाद्यन्यथानुपपत्त्या तत्कल्पनं येना-
न्यथासिद्धिः, अपि तु प्रतियोगितावच्छेदकभेदेनाभावभेदस्य प्रामा-
णिकत्वेन। न च क्लृप्तेऽपि तस्मिन्न हेतुत्वं उक्तान्यथासिद्धेरिति वाच्यम्।
दाह्यसंयोगाभावस्य व्यधिकरणतया दाहसमानाधिकरणस्य दाह्य-
निष्ठोक्तविशिष्टाभावस्य जनकत्वेन तस्यैवान्यथासिद्धेः। यच्च उत्तेजक-
रूपा विशेषसामग्र्येव हेतुरस्तु इति विशिष्टाभावान्यथासिद्धिरिति,
तदपि न, प्रतिबन्धकाभावहेतुत्वमगृहीत्वा उत्तेजकहेतुत्वस्यापि ग्रहा-
सम्भवेनोपजीव्यविरोधात्, तथा हि प्रतिबन्धके सति कार्य्यदर्शन-
मसति च दर्शनमन्तरेणोत्तेजकान्वयाद्यनुविधानासम्भवः सामान्य-
सामग्रीत एव कार्य्यसम्भवात् तद्दर्शनेन तु तदभावहेतुत्वनिश्चये
सत्यपि प्रतिबन्धके सति उत्तेजकसमवधानाज्जायमानो दाहोऽव-
च्छेदकान्तरं कल्पयति न तु कारणान्तरमुपजीव्यविरोधात्। न च
प्रतिबन्धकाभावत्वावच्छेदेन हेतुत्वग्रहादवच्छेदकान्तरकल्पनेऽपि उप-
जीव्यविरोधः तस्यात्यागादधिकस्य च तत्प्रवेशात्। वस्तुतोऽवच्छेदक-
त्वधीर्नोपजीव्या अवच्छेदकमन्तरेणापि प्रतिबन्धकाभावहेतुत्वग्रह-

पत्तेः, किन्तूपश्लिष्टस्वभावत्वं, तच्च सम्बन्धान्तरं विना विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वम्। न च घटवद्भूतल-चत्वरीयतदभावयोर्विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वमस्ति, घटवति कदापि घटाभावप्रत्ययानुदयात्, तद्दिहापि प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावयोर्विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वं स्वरूपसम्बन्धः, अन्यथोत्तेजकवति प्रतिबन्धके चत्वरीयोत्तेजकाभावविशिष्टप्रत्ययापत्तेः, तादृशस्वरूपसम्बन्धाभावश्च प्रतिबन्धकाभावे प्रतिबन्धकोत्तेजकसद्भावे उभयाभावे चाविशिष्ट एव।

सम्भवात् प्राथमिकत्वस्यैव दैववशसम्पन्नत्वात्। किञ्च उत्तेजकमननुगतमिति न दाहहेतुः विशिष्टाभावहेतुत्वे चाननुगतानामपि तेषां यावन्तोऽभावाः तावद्विशिष्टमण्यभावस्यानुगतस्य सम्भवेन स एव दाहहेतुर्न तु विशेषसामग्र्यन्तरकल्पनमिति सङ्क्षेपः।

'तच्चेति, 'सम्बन्धान्तरमित्यादिकं सम्बन्धत्वमिति, तदवच्छिन्नाभाव इति भावः।

ननु सम्बन्धसत्त्वेऽपि विशेषण-विशेष्यप्रतियोगिकसम्बन्धत्वावच्छिन्नात्यन्ताभावः कारणमुच्यते प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नेन सम्बन्धाभावस्य विरोधो नान्येन, तेन सम्बन्धत्वावच्छिन्नसत्त्वेऽपि नोक्तात्यन्ताभावो विरुध्यते तदरं लाघवाद्विशेषणावच्छिन्नविशेष्यात्यन्ताभाव एव हेतुरस्तु उक्तयुक्त्या तद्वदेव प्रामाणिकत्वेन लघुतया च जन-

यद्वा अदण्डपुरुषस्याभावे दण्डी पुरुषो न प्रतियोगी तस्यादण्डत्वाभावात् किन्तु तदन्यः[१], तस्याभावो दण्डिसद्भावेऽपि दण्डमात्रसत्त्वे उभयासत्त्वे चाविशिष्ट इति तस्मात् केवलपुरुषाभावव्यवहारोऽनुगतः। तदुक्तं न हि दण्डिनि सत्यदण्डानामन्येषां नाभावः, किन्तु दण्डाभावस्यैवेति युक्तं, अन्यथा तत्रान्येषामिति पदस्य व्यर्थतापत्तेः, तथा केवलप्रतिबन्धकाभावे उत्तेजकसहकृतः प्रतिबन्धको न प्रतियोगी तस्य केवलत्वाभावात् किन्तु तदन्यः, तदन्यस्य च केवलप्रतिबन्धकस्याभावे

कत्वसम्भवात्, एवञ्चोत्तेजकाभावावच्छिन्नमण्यत्यन्ताभावः कारणं न तु ध्वंस इति न क्षणिकत्वाशङ्का। न चात्यन्ताभावस्य सदातनत्वेन प्रागपि कार्य्योपत्तिः, नित्यत्वेन घटाभाववद्देश-समयविशेषावच्छिन्नसम्बन्धसत्त्वस्याकर एव स्फुटत्वादिति पूर्वास्वरसादाशङ्कितमेव निर्दोषतया सिद्धान्तयति, 'यद्वेति, 'दण्डी पुरुष इति दण्ड-पुरुषत्वं न प्रतियोगितावच्छेदकमित्यर्थः, एवमग्रेऽपि, 'किन्तु तदन्यः' तदभाववानित्यर्थः, तथाच तदभाववत्त्वं प्रतियोगितावच्छेदकमिति भावः। यथाश्रुते तु तस्यैव समयभेदेनादण्डतयोक्ताभावप्रतियोगित्वेन तदन्यत्वाभावात् भेदाभेदानभ्युपगमादिति दोषः, 'अदण्डानामन्येषां' दण्डाभाववत्त्वावच्छिन्नानामित्यर्थः, 'अन्यथेति यदि विशेषणाभाव एव न विशेषणावच्छिन्नविशेष्याभावः तदा, 'अन्येषामितीति

(१) तदन्यः प्रतियोगीति ख०।

उत्तेजकसहितप्रतिबन्धकसत्त्वे उत्तेजकमात्रसत्त्वे उभयासत्त्वे वा विशिष्ट एवेति नाननुगमः। उत्तेजकापनये च केवलप्रतिबन्धकोऽस्तीति न तदभाव इति दाहो न भवतीति। ननु न प्रतिबन्धकाभावः कारणम् एकदण्डान्वये घटोत्पत्तिवत्प्रतिबन्धकसत्त्वेऽपि प्रतिबन्धकान्तराभावेऽपि[1] कार्यानुदयात्, न हि यावत्कारणतावच्छेदकावच्छिन्नं तावदन्वये कार्यमिति चेत्। न। प्रतिबन्धकाभावत्वेन न कारणत्वमन्योऽन्याश्रयात् किन्तु मण्याद्यभावत्वेनेत्युक्तत्वात्, तत्त्वेऽपि वा घटे दण्डसलिलादिवत्प्रतिबन्धकाभावकूटस्य दाहहेतुत्वात्।

यद्वा प्रतिबन्धकत्वावच्छिन्नप्रतियोगिक एवाभावः कारणम् स च यावद्विशेषाभावनियत इति न प्रतिबन्धकसत्त्वेऽपरप्रतिबन्धकाभावेऽपि कार्य्योदयः प्रति-

---

विशेष्यवाचकपदानुपादानापत्तिरित्यर्थः। 'उत्तेजकापनय इति, पुनरुत्तेजकप्रयोगे उत्तेजकाभावावच्छिन्नतन्मण्यभावोऽस्त्येवोक्तयुक्तेरिति भावार्थः। ननु कार्य्यानुत्पादनियतत्वं प्रतिबन्धकत्वमिति नान्योन्याश्रयत्वमित्यत आह, 'तत्त्वेऽपि वेति। नन्वेवमन्योन्याश्रयाभावे तत्सामान्याभाव एव लाघवाद्धेतुर्न तु यावत्तदभावा इत्यरुचेस्तदेव सिद्धान्तयति, 'यद्वेति। वस्तुतस्तु व्यवस्थितविकल्पोऽयं यथोत्तेजक-

---

(१) तदन्यप्रतिबन्धकाभावेऽपीति ख०।

बन्धकस्य च संसर्गाभावो हेतुः तेन तत्सत्त्वे तदन्योऽन्याभावेऽपि न कार्य्यम्। अन्वय-व्यतिरेकाभ्यां व्याप्ति-कारणत्वयोर्ग्रहे संसर्गाभावस्य त्वयापि हेतुत्वाङ्गीकारात् अन्यथा सामग्रीव्यापकयोः सत्त्वे तदन्योऽन्या-

---

मस्ति तच्चोत्तेजकाभावावच्छिन्नतदत्यन्ताभावस्य सामान्याभावत्व-सम्भवात् तत्सामान्याभावो हेतुर्यत्र तत्रास्ति यथानुमित्यादौ बाधादिः तत्र तत्सम्बन्धाभावमात्रस्य हेतुतया प्रागभाव-प्रध्वंसादिसाधारणचित्रात्मकसामान्याभावासम्भवात् यावद्विशेषाभावकूटस्य कारणत्वं तदभिप्रायकस्य सम्बन्धाभावत्वेन प्रतिबन्धकाभावस्य हेतुतया प्रागभावादिरपि तस्य हेतुरित्यादिग्रन्थः, अन्यथोत्तेजकाभाव-विशिष्टप्रतिबन्धकाभावस्यात्यन्ताभावतया तुरीयतया वा उभयथापि न प्रागभाव-प्रध्वंसयोर्हेतुत्वमिति विरोधापातात्। 'प्रतिबन्धकस्य चेति, यद्यपि उत्तेजकाभावावच्छिन्नाभावस्यात्यन्ताभावात्मकतया तदन्योन्याभावमादायातिप्रसङ्गशङ्कैव नास्ति अभावकूटहेतुतापक्षेऽप्यन्योन्याभावमादायातिप्रसङ्ग एव न यावदभावाधीनकार्य्यस्यैकस्मादनुत्पत्तेरिति, तथापि यावदभावहेतुता हि न यावतामभावानां हेतुता एकत्र प्रागभावादिसर्वाभावासम्भवात्, तथाच यावतां मण्यभावादीनां सम्बन्धाभावकूटकारणत्वानिर्वचनेऽन्योन्याभावमादायातिप्रसङ्गः स्यादेवेति तदभिप्रेत्यैतदुक्तम्।

ननु भवेदप्येवं यद्यन्योन्याभावव्यावृत्तं सम्बन्धाभावरूपं वस्तु भवेदित्यत आह, 'अन्यथेति, अन्यथानुपपत्त्या त्वयापि तस्याभ्युपेयत्वादिति भावः।

भावे कार्य्यव्याप्याभावापत्तौ कार्य्य-कारणव्याप्य-व्यापकाभावे व्याघातात्। किञ्च तवापि प्रतिबन्धकाभावे शक्तिरस्तीति तत्सत्त्वे तदन्योऽन्याभावमादाय शक्तिसत्त्वप्रसङ्गः। न च स दुर्वचः, न वा प्रागभावादित्वेनाननुगम-व्यभिचारौ, प्रतियोग्यधिकरणयोः संसर्गमारोप्य यो निषेधः स संसर्गाभावः। भूतलं घटसंसर्गी नेत्यत्र भूतले घटसंसर्गस्य संसर्गो नारोप्यते किन्तु तादात्म्यम्। वयन्तु ब्रूमः यत्र प्रतियोगिनमधि-

---

ननु व्याप्ति-कारणतयोर्भेदेन नान्योन्याभावमादायातिप्रसङ्गो येनोभयाभ्युपगमः स्यात् तथा हि सामग्र्यभावे कार्य्याभाव इति कालगर्भं वाच्यम् तथाच व्यतिरेकत्वेनैव सामान्यतोऽन्वयादिग्रहः सम्भवत्येव यदा सामग्र्यन्योन्याभावस्तदा कार्यान्योन्याभावस्य सत्त्वात् व्याप्तौ तु यत्र वह्न्यभावः तत्र धूमाभाव इति संसर्गाभावपक्षेऽपि व्याप्तिशरीरप्रविष्टसंसर्गविशेषावच्छिन्नत्वस्यापि प्रसङ्गवारणायावश्यवाच्यत्वे तत एव निर्वाहेऽन्योन्याभावव्यावृत्तसंसर्गाभावाभ्युपगमस्य निर्बीजत्वास्वरसादवश्याभ्युपगन्तव्यत्वे बीजान्तरमाह, 'किञ्चेति। जल्पकथामाश्रित्योक्तमधुना वादकथामाश्रित्याह, 'न च स इति, 'प्रतियोगीति यत्र प्रतियोग्यधिकरणप्रतियोगिकसंसर्गविषयतया यस्यारोप्यत्वं तादृशारोपपूर्वकनिषेधावगमविषयत्वमित्यर्थः, यथाश्रुते तु प्रतियोगिन्यधिकरणसंसर्गमारोप्येत्यर्थः। ननु तादात्म्यमपि संसर्गएवेत्यन्योन्याभावाव्याप्तिरित्यस्वरसादाह, 'वयन्त्विति, 'प्रतियोगिन-

करणे समारोप्य निषेधावगमः स संसर्गाभावः, यत्र चाधिकरणे प्रतियोगितावच्छेदकमारोप्य निषेधावगमः सोऽन्योन्याभावः। भूतलं न घट इत्यत्र भूतलस्य घटत्वावगमात् घटत्वमेव च घटतादात्म्यम्।

मिति प्रतियोगिन्यधिकरणसंसर्गमित्यर्थः, अन्यथा भूतले घटो नेत्यत्र भूतलस्य विशेषणतया घटस्य च तत्र विशेष्यतया अनारोप्यत्वेनासम्भवापातात्। 'यत्र चेति, प्रतियोगितावच्छेदकस्यारोपः प्रकारतया द्रष्टव्यः न तु सम्बन्धतया सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिकसम्बन्धाभावेऽतिव्याप्तेः। न चासम्भवो घटो न पट इत्यादौ पटाभेदात्मनः पटत्वस्य सम्बन्धतयाऽऽरोप्यत्वात्र तु प्रकारतयेति वाच्यम्। तादात्म्यारोपेऽपि पटत्वादेरेव प्रकारत्वात्र तु पटादेरिष्टतावच्छेदकाप्रकारतया अन्यादृग्ज्ञानस्याप्रवर्त्तकत्वात् इयानेव विशेषो यदेकत्र पटत्वादिसमवायेन प्रकारोऽपरत्र स्वाश्रयतादात्म्येनेति। यद्वा प्रतियोगितावच्छेदकत्वं यदवच्छिन्नत्तिधीजनकत्वं तदा संसर्गाभावे गतं, यदा तत्प्रतियोगिमात्रवृत्तित्वं तदा सम्बन्धाभावेऽप्रतिषङ्गेन यथाश्रुतमेवादरणीयं। अत्र वदन्ति तादृशारोपजन्यत्वमभावप्रतीतौ ग्राह्यमनुगतधर्मावच्छेदेन तच्च तादृशविषयानुगमेनेति संसर्गाभावविषयत्वादि तद्वाच्यम् तथाच प्रतीतेर्विषयानुगमे किमनेन अननुगमे प्रतीतेरिदमपि दुर्ग्रहं। किञ्च तत्पूर्वकत्वं तत्कारणकत्वं तत्र च नियमप्रविष्टयोरत्यन्ताभावान्योन्याभावयोरन्यतरस्य पूर्वत्वप्रविष्टप्रागभावस्य च स्वरूपे विचार्यमाणे संसर्गान्योन्याभावयोरन्यतरप्रतीत्य-

आरोपस्य हेतुत्वे किं मानमिति चेत्, मा भूत्तावदन्यत्, नेदमिह नेदमिदं इत्यबाधितविलक्षणव्यवहार एव तत्र मानमिति। ननु प्रतिबन्धकात्यन्ताभावो न हेतुः तस्मिन् सत्यपि कार्य्याभावात्। न हि करादी

पेक्षायामुक्तलक्षणस्य कथं नान्योन्याश्रयत्वं अतीन्द्रियाभावाव्याप्तिश्च तत्रारोपपूर्वकप्रतीत्यभावात्। यत्तु आरोपपूर्वकमित्यत्रारोपस्याभावगर्भत्वेनान्योन्याश्रय इति, तन्न, प्रतियोगिमज्ज्ञानत्वेनैव जनकतया आरोपत्वस्याविवक्षणात्। न चाभावभ्रमविषयातिव्याप्तिः, तत्राप्यनुभावेनाभाववत्त्वभ्रमः किन्त्वभावशून्येऽभावभ्रम इत्यभावसामान्यलक्षणस्यातिव्याप्त्यभावात् आरोपस्याप्यभावत्वादिति। अत्र ब्रूमः। प्रतियोग्यारोपपूर्वकनिषेधधीविषयतावच्छेदकत्वं संसर्गाभावत्वं, एवमप्येऽपीत्येतदुभयलक्षणं, स्वरूपन्तु यद्विषयतावच्छेदकं संसर्गाभावत्वादि तत्स्वाभावाभावत्वमस्याभावाभावत्वञ्च तेन नोक्तसर्वपूर्वावकाशः। अस्ति च घटस्य योऽभावस्तदभावो घटो घटान्योन्याभावस्याभावो घटत्वमिति। न च घटस्य योऽन्याभावस्तदभावो न घटाभाव इति स्वसंसर्गाभावाभावोलक्षणार्थ इति पुनरन्योन्याश्रय इति, स्वाभावाभावत्वमित्यत्र वस्तुतो यद्यपि संसर्गाभाव एव पर्यवसितः तथापि संसर्गाभावत्वेन तत्र न प्रविष्टः अभावत्वेनैव स्वसंसर्गाभाव उपस्थित इति न काचिदनुपपत्तिः, अन्योन्याभावस्य स्वप्रतियोगिकाभावमात्राभावत्वादिति सर्वं सुस्थं। 'मा भूत्तावदिति, तथाप्यन्यदस्तीति उच्यते, तत्रारोप्याभावे तत्तदभावबुद्धिवैजात्यानुपपत्तिरारोप्यप्रव-

मण्यत्यन्ताभावः तत्संयोगात्यन्ताभावो वा, मणेः स्वावयववृत्तित्वात्[१] संयोगस्य चाव्याप्यवृत्तित्वात्। अतएव न तत्प्रागभाव-प्रध्वंसौ हेतू तयोः करादौ अवृत्तेः[२] गुण-कर्म्मादेश्च प्रतिबध्यत्वानापत्तेः तस्य जन्यधर्म्मानाश्रयत्वेन[३] तत्र तयोरभावात्[४]। न चान्यः संसर्गा-

---

न्यावच्छेदमन्तरेणाभावभेदाभावसम्भवादित्यादि, 'नेदमिहेति, यदि नारोपः हेतुस्तदा भूतले घटसम्बन्धान्योन्याभावसत्त्वे कदाचिन्नेदमिह कदाचिन्नेदमिति प्रतीतौ वैलक्षण्यानुपपत्तेरित्यर्थः, अनुपलम्भादीनां कारणानां तौल्येन कार्य्यवैकल्पिकतापत्तेः कारणवैचित्र्यस्य कल्पनीयत्वेन पारिशेष्यादारोपहेतुतायामभ्रान्तेरिति भावः। यथाश्रुते फलीभूतप्रत्ययस्य वैलक्षण्योपन्यासेनोक्तारोपकारणतायां प्रतीतिविधया मानमित्यसङ्गतोपन्यासापत्तेरित्यवधेयं। 'गुणेति, गुणादेः

---

(१) स्वावयववृत्तित्वात् करावयवावच्छिन्नवृत्तित्वात्, तथाच किञ्चिदवयवावच्छेदेन करादौ मणेः सत्त्वदशायामपि किञ्चिदवयवावच्छेदेन मण्यत्यन्ताभावसत्त्वात् दाहापत्तिरिति भावः।

(२) ध्वंस-प्रागभावयोः प्रतियोगिसमवायिदेशवृत्तित्वनियमेन मण्यादिप्रागभाव-ध्वंसयोर्न करादिवृत्तित्वमिति।

(३) अत्र जन्यत्वं नित्यान्यत्वं न तु प्रागभावप्रतियोगित्वं, नित्यत्वञ्च प्रागभावाप्रतियोगित्वे सति ध्वंसाप्रतियोगित्वं, तेन जन्यधर्म्मपदेन प्रागभावस्यापि संग्रह इति।

(४) ध्वंस-प्रागभावयोरभावादित्यर्थः।

भावोऽस्तीति चेत्। न। संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिकस्याभावविशेषस्य सति प्रतिबन्धकेऽभावात्। स च समयविशेषावच्छेदेन संसर्गितया अत्यन्ताभाव एव तथैवान्वय-व्यतिरेकावधारणात्। अथैवं प्रध्वंस-प्रागभावस्थले समयविशेषावच्छिन्नात्यन्ताभावेनैवोपपत्तौ न तयोः सिद्धिः[1] अत्यन्ताभावो ह्यव्याप्यवृत्तिः तस्य चैकत्र

प्रतिबध्यत्वं तदा यदि प्रतिबन्धकाभावाभावौ तत्र, न चाभावस्तत्रेति भावः। 'अभावविशेषस्येति तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिकस्य प्रतियोगिविरुद्धस्य चेत्यर्थः, तथाच संयोगावच्छिन्नप्रतियोगिकतन्मण्यत्यन्ताभावो व्याप्यवृत्तिसंयोगात्यन्ताभावस्य हेतुरिति नोक्तदोष इति भावः। नन्वत्यन्ताभावस्य नित्यतया न कादाचित्कार्य्योत्पत्तिरित्यत आह, 'स चेति नित्यत्वेऽपि तदधिकरणस्वभावतया तस्य कादाचित्कीत्यर्थः,। नन्वत्यन्ताभावस्य प्रतियोगिसादेश्यं[2] अवच्छेदकं विनानुपपन्नमित्यत्यन्ताभावावच्छेदकतयैव तौ सिद्धेतामित्यत आह, 'अत्यन्तेति, प्रागभावादिष्वत्यवच्छेदककाल एव तदवच्छेदकोऽस्तु किं

---

(१) न तयोः सिद्धिरिति तयोः ध्वंस-प्रागभावयोः न सिद्धिरित्यर्थः, तथाच ध्वंस-प्रागभावोल्लेखिनी प्रतीतिः वास्तविकौयौ ध्वंसाधिकरणकालः तदवच्छिन्नात्यन्ताभावं वास्तविकौ यः प्रागभावाधिकरणकालः तदवच्छिन्नात्यन्ताभावश्चावगाहते न त्वतिरिक्तध्वंस-प्रागभावाविति भावः।

(२) प्रतियोगिसमानदेशत्वमित्यर्थः।

भावाभावे क्वचिद्देशोऽवच्छेदकः क्वचित्काल इति[१] चेत्। न। तत्र विद्यमानताविरोधित्वेनैव कपाले न घट इतिप्रतीतिवैलक्षण्यात्[२] न त्वेवं भूतले घटाभावप्रतीतिः[३]।

अन्ये तु भविष्यति घटो नष्ट इति विलक्षणप्रतीत्योरत्यन्ताभावेनैकेन समर्थयितुमशक्यत्वात्[४] अन्यएवायं संसर्गाभावइत्यप्याहुः।

एतेन विशेषणाभाव-विशेष्याभाव-तदुभयाभाव-घटितं सामग्रीत्रयमेवास्तु दाहे च जातित्रयकल्पन-

---

ताभ्यामन्तर्गताभ्यामिति भावः। 'अपीत्यस्वरसे तद्बीजमुक्तान्यथासिद्धिरेवेति। विगीतत्वेनेति यद्यप्यनिषिद्धत्वं श्रुत्यनुमापकं

---

(१) तथाच कालवृत्तितायां देशस्यावच्छेदकत्वं, देशवृत्तितायां कालस्यावच्छेदकत्वमिति भावः।

(२) ध्वंस-प्रागभावावगाहिप्रतीत्योः घटनिष्ठविद्यमानताविरोधित्वेन एकस्मिन् देशे घटाभावसत्त्वेऽपि देशान्तरे घटस्य विद्यमानत्वसम्भवात् अत्यन्ताभावावगाहिप्रतीतेः घटनिष्ठविद्यमानत्वाविरोधित्वेन मिथोवैलक्षण्यमिति भावः।

(३) भूतले घटाभावप्रतीतिः न घटनिष्ठविद्यमानताविरोधिनीत्यर्थः।

(४) विषयवैलक्षण्यस्य प्रतीतिवैलक्षण्यनियामकतया ध्वंस-प्रागभावावगाहिप्रतीत्योः अत्यन्ताभावविषयकत्वे वैलक्षण्यासम्भव इति भावः।

मिति प्रत्युक्तम्। अनुगतहेतुसत्त्वात् दाहवैजात्यस्य योग्यानुपलम्भबाधितत्वाच्च व्यक्तियोग्यतयैव जातियोग्यत्वेन[१] योग्ये अयोग्यजात्यभावात्। ननु प्रहरं मा दहेत्यादौ सावधिमन्त्रपाठे मन्त्रविनाशे दाहः स्यात्। न च सङ्कल्पविषयकालविशेष एव तत्र प्रतिबन्धकः, सङ्कल्पनाशे समयस्य स्वतोऽविशेषात्। न च उद्देश्यत्वमेव तत्र विशेषः, तस्य विनाशात्। न चोद्देश्यध्वंसोऽपि हेतुः, तस्य यामादूर्ध्वमपि सत्त्वात्। न च मन्त्रपाठजनितमदृष्टमेव तत्र प्रतिबन्धकम् तत्कालदाहाप्रासिकफलनाश्यत्वेन नाशे दाहप्रतिबन्ध इति वाच्यम्। प्रतिबन्धकमन्त्रपाठस्यानिषिद्धत्वेनाविहितत्वेन चादृष्टाजनकत्वात् तदाचारस्य विगीतत्वेन श्रुत्याद्यननुमापकत्वादिति मैवम्। उद्देश्यत्वज्ञानाहितसंस्कारविषयकालस्य प्रतिबन्धकत्वात्।

तादृशाविगीतत्वाभावो यद्यस्ति तदा श्रुतिनिषिद्धत्वादधर्मजनकमेव तदभावेऽविगीतत्वं श्रुत्यनुमापकमेवेत्युभयथापीदमुक्तं, तथापि शिष्टाप्रवृत्तिविषयत्वं विगीतत्वमभिप्रेत्य तदुक्तं। वस्तुतस्तु अलौकिकत्वात् तदनुमानमिदं तु लौकिकमेव मत्यादिवदित्यवधेयं।

---

(१) व्यक्तियोग्यतैव जातियोग्यत्वे मानमिति ख०।

ननु प्रतिबन्धमकुर्वतामप्रतिबन्धकत्वेन शक्तिमनपकुर्वतां मन्त्रादीनां न प्रतिबन्धकत्वं अतः शक्तिसिद्धिः। न च कार्य्यानुत्पाद एव प्रतिबन्धः तज्जनकत्वमेव प्रतिबन्धकत्वमिति वाच्यम्। कार्य्यानुत्पादो हि न तत्प्रागभावो न वा तदुत्तरकालसम्बन्धः तस्य मन्त्राद्यजन्यत्वादिति चेत्। न। मन्त्रादीनामप्रतिबन्धकत्वात् तत्प्रयोक्तारस्तु प्रतिबन्धकाः ते च किञ्चित्करा एव मन्त्रादौ च कार्य्ये कारणोपचारात् स्वार्थिककन्प्रत्ययाद्वा तथा व्यपदेशः, प्रतिबन्धस्य सामग्रीविरहः, मन्त्राद्यभावघटितसामग्रीविरहस्य मन्त्रादिरेव तदभावाभावस्य तत्त्वात्।

नव्यास्तु न प्रतिबन्धकाभावः कारणं न वा शक्तिः किन्तु तत्तत्कालीनदाहविशेषं प्रति तत्तत्कालप्रतिबन्धेतरवह्नेः कारणत्वमिति प्रतिबन्धकाभावः कारणताव-

---

'मन्त्राद्यजन्यत्वादिति, यद्यपि योगवत्क्षेमस्यापि कृतिसाध्यत्वं वक्ष्यतीति मन्त्रादिजन्यत्वमस्त्येव कार्य्यानुत्पादस्य तथापि मन्त्राद्यजन्यत्वादित्यस्य मन्त्राद्यकरणकत्वादित्यर्थः, भवति ह्यनुत्पादस्य मन्त्रादिजन्यत्वेऽपि गन्धादीनां तत्कारणता अनुत्पादपूर्वसमयासत्त्वात् प्रागभावं विना तदभावात् प्रतिबन्धकत्वस्य च प्रतिबन्धजनकत्वार्थकत्वादिति ध्येयं।

मिश्रमतमुपन्यस्यति, 'नव्यास्त्विति।

च्छेदको न तु कारणम् दण्डत्ववत्, आकाशादौ त्वेकव्यक्तिकेन यथा कारणत्वं क्वचित्प्रतिवन्धेऽप्यन्यत्र शब्दोत्पत्तेः किन्तु भेर्य्यादेः तथा कारणत्वमिति तत्प्रतिबन्धेन शब्दोत्पत्तिरित्याहुः। तन्न, वह्नि-प्रतिबन्धकाभावयोरन्वय-व्यतिरेकतौल्येनोभयस्यापि कारणत्वात् न त्वेकमेवावच्छेदकं विनिगमकाभावात्। किञ्च यस्मिन्

'भेर्य्यादेरिति' श्रतद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा भेर्य्याकाशसंयोगादिरभिमतोऽन्यथा तथैव भेर्य्यान्यदा तत्र तदान्यत्र वा शब्दानुत्पादनापत्तेः। इदञ्च समाधिसाम्यादुक्तं, यदा प्रतिबन्धकाभाव एव हेतुतावच्छेदकत्वेनोच्यते तदा सकलमविकलमेवात्यन्ताभावस्याव्याप्यवृत्तित्वादिति।

नन्वन्वय-व्यतिरेकतौल्येन चेदुभयजनकत्वं दण्डदृढत्वयोरुभयोरपि जनकतापत्तिः। अथ तत्र चक्रादिसमवधानं दण्डस्य साक्षात्सम्बन्धादिति दण्डमात्रजनकतायां विनिगमकमस्तीति वैषम्यमुच्यते तदेतद्वह्नि-प्रतिबन्धकाभावयोरपि तुल्यं। न च प्रतिबन्धकाभावस्य वह्निविरहकरादावपि सत्वात् साक्षात्समवधानमस्त्येवेति वाच्यम्। अधिकरणविशेषनियतप्रतिबन्धकविशेषस्य कारणान्तरे अभावसत्त्वेऽपि प्रतिबन्धेनाधिकरणविशेषविशेषितप्रतिबन्धकाभावकारणत्वस्यावश्यवाच्यतया तादृशस्यास्य समवधानं परम्परासम्बन्धेनैवेत्यवश्याभ्युपगमात् तथाच दृढत्ववदिदमवच्छेदकं अस्त्वित्यरुचेराह, 'किञ्चेति, 'यस्मिन्निति, कार्य्यजनक इति शेषः, तेन फलोपधानवत्यां यस्यां

सत्यपि यदभावात्कार्य्याभावः तस्य कारणत्वमायाति न तु तदवच्छेदकत्वम्। न हि कार्य्यायोगव्यवच्छेदः कारणत्वं, किन्तु नियतपूर्वसत्त्वम्। तच्च सहकारिविरहप्रयुक्तकार्य्याभावेऽप्यक्षतम्। अन्यथा चक्रसहितदण्डत्वेन कारणत्वे सहकार्य्युच्छेदः। यस्य यद्धर्मेमवगम्यैव नियतपूर्वसत्त्वमवगम्यते तस्य तदवच्छेदकं दण्डत्वमिव। सहकारी तु न तथा। ननु मा भूदर्था-

---

व्यक्तौ सत्यामपि यदभावात्कार्य्याभावः न तदवच्छेदकमित्यर्थः, अतोदाहोपहितवक्रावेव प्रतिबन्धकसत्त्वासत्त्वयोः सम्भवेनावच्छेदकत्वं दण्डदृढ़त्वसत्त्वासत्त्वैनैकचेति घटोपहितदण्डदृढ़त्वाभाव एव नेति दृढ़त्वेनैवान्वयानुविधानमिति तदवच्छेदकमेवेति भावः। उक्त एव नियमे विपक्षबाधकमाह, 'न हीति, तथातिकार्य्यार्थिनः कारणेऽप्रवृत्त्यापातादिति भावः। 'किन्त्विति इतरसत्त्वे कार्य्याभावनियमस्तदवच्छेदकमित्यर्थः, यथाश्रुते तु दृढ़दण्डत्वस्यानवच्छेदकत्वापाते व्याप्तिरूपनियमपक्षे दृढ़त्वस्य व्यर्थत्वादिति भावः। 'अन्यथेति कार्य्यायोगेत्यादेः कारणत्व इत्यर्थः, इष्टापत्तावप्रवृत्त्यापत्तिरुक्तैवेति ध्मर्त्तव्यं। नन्वेवं दण्डत्वमपि सहकार्य्येवास्तु नावच्छेदकमित्यत आह, 'यस्येति यदि दण्डत्वाग्रहे दण्डहेतुताग्रहस्तदा तथा ग्रहेऽपि न चैवं, किन्तु तदादायात्यवश्यं तदवच्छेदकमित्यर्थः। न चैवं दृढ़त्वं नावच्छेदकं स्यादिति वाच्यम्। चक्रभ्रमिद्वारा ह्यनुविधानं दण्ड-

पत्तिः शक्तौ मानमनुमानन्तु स्यात् तथा हि स्थिरोऽवयवी जनकदशाविशिष्टो वह्निरजनकदशाव्यावृत्तभावभूतधर्म्मवान्[1] जनकत्वात् कुण्ठकुठारात्तीक्ष्णकुठारवत् दाह्यासंयुक्तवह्नेः दाह्यसंयुक्तवह्निवच्च प्रतिबन्धकसत्त्वे संयोगादेरजनकदशावर्त्तित्वेन तदतिरिक्तातीन्द्रियभावभूतधर्म्मसिद्धिः। यद्यपि शक्तेर्भावहेतुजन्यत्वेन नाजनकदशाव्यावृत्तत्वं तथाप्युद्भवविशिष्टायास्तथात्वम्। यद्वा धर्म्मेऽतीन्द्रियत्वं विशेषणम्। न च दृष्टान्तासिद्धिः, तुल्याधारत्वेऽपि लोहविशेषघटित-

---

स्येति तादृशदण्डस्यैव नियतपूर्ववर्त्तिताग्रह इति तदवच्छेदकमतएव न वैपरीत्यं विवक्षितविवेकेन चक्रभ्रमिजनकत्वस्यैव दार्ढ्यतया घटकत्वस्याजनकत्वात्। न चैवमन्यं प्रतीति न्यायेन दण्डस्यान्यथासिद्धितापत्तिः, अन्यमुदासीनमित्यर्थस्य वक्ष्यमाणत्वादिति दिक्। 'स्थिरोऽवयवीति मण्यादिसमवधानमात्राधीनाजनकत्वाव्यवहितकाले मण्याद्यसमवहितो वह्निरित्यर्थः, तादृशविशेषणस्यैर्यस्य प्रत्यक्षगम्यत्वार्थमेव स्थिरोऽवयवीत्युक्तं, अवयवी योग्य इति यावत्, अन्यथा वह्नित्वस्य परमाणावृत्त्या अवयवीति व्यर्थं स्यादिति भावः।

ननु यावज्जनकदशाव्यावृत्तत्वं न मण्याद्यभावादिनियतकिञ्चिद्व्यावृत्तत्वं संयोगस्यापीत्यस्वरसादाह, 'यद्वेति, न चैवं भावभूतपदं व्यर्थं, अभावस्यानुपलब्धिगम्यत्वेन भट्टनये तस्याप्यतीन्द्रियतया तदुपादानात्

---

(१) ध्वजनकदशाव्यावर्त्तकभावभूतधर्म्मवानिति ख०।

कुठारे विलक्षणच्छिदाकार्य्यबलादतीन्द्रियतीक्ष्णत्वसिद्धेः। अथवा तथाभूत एव वह्निः कार्य्यानुकूलातीन्द्रियाद्दिष्टधर्म्मसमवायी जनकत्वात् आत्मवत्, अतीन्द्रियत्वञ्च यद्यपि न साक्षात्काराविषयत्वं अनित्यसाक्षात्काराविषयत्वं योगजधर्म्माद्यजन्यसाक्षात्काराविषयत्वं वा, परस्वं वा प्रत्यसिद्धेः संयोगादिपञ्चकजन्यज्ञानाविषयत्वमैन्द्रियकाणामपि, तथापि संयोगाद्यन्यतरप्रत्यासत्तिजन्यसाक्षात्काराविषयत्वमुभयवादि-

---

गुरुनयेऽपि दुरदृष्टाभावादेरतीन्द्रियस्य वारणायोपादानमिति भावः। 'कार्य्येति कार्यानुकूलताद्रूप्यसिद्धये, अतएव कार्य्यपदं स्वकार्य्यपरमत एव च हेतौ जनकत्वमपि तज्जनकत्वमन्यथा व्यभिचारापातादिति, अतएव चार्येऽर्थान्तरशङ्का दाहे कार्य्य-तद्भावात्, अदिष्टपदमदृष्टवदात्मसंयोगेनातीन्द्रियपरसुप्णस्पर्शेऽर्थान्तरवारणाय समवायपदमप्युक्तक्रमेण मण्याद्यभाववारणायेति भावः।

ननु हेत्वादिरन्यतरासिद्धेऽपि प्रसाधाद्यङ्कत्वाच्च तु साध्यमपि तथा तत्प्रतिबन्धनार्थमेवोक्तप्रयासेन अन्यस्यापि तत्साधकस्याप्रसिद्धसाधकतया प्रकृततुल्यत्वादित्युभयसिद्धमतीन्द्रियत्वं निर्वक्तुमशक्यं अन्यतरासिद्ध्या केषाञ्चिदर्थं दूषयति, 'परस्वमिति, व्युत्क्रमेण सङ्गमनीयमनेनाद्यद्वयं न स्वम्प्रति शेषं न परम्प्रतीत्यर्थः, 'तथापीति, यद्यपि संयोगादिजन्यज्ञानपञ्चकविषयकत्वमनुगतमस्त्येव तथापि कूटापेक्षयैकाभावस्य लघुत्वात् तद्गर्भमेव साध्यमुक्तं। 'उभयेति, यद्यप्येवमुभय-

सिद्धम्, अन्यतरत्वञ्च तदन्यान्यत्वम्। न चाभावा-

मतमुक्तं उभयेति यद्यप्येवमुभयमतप्रसिद्धावन्यतरसिद्धव्यर्थविशेषणता तथापि साध्ये व्यर्थविशेषणतार्थान्तरं हेतुव्यर्थविशेषणताधिकत्वमिति प्राचीनमतेन प्रयोगात्। वस्तुतस्तु साध्ये व्यर्थविशेषणता न दोषः हेतुसमानाधिकरणात्यन्ताभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वाभावस्य गुरुण्यप्यवच्छेदके सुग्रहत्वादधिकरणगौरवस्यादोषत्वात् लघाविव गुरुण्यप्यधिकरणे सत्यां सामग्र्यामभावग्रहादन्यथा तथाभूतावच्छेदकत्वाभावेऽगृहीते विशेषणे तथाभूतावच्छेदकत्वग्रहे व्यभिचारित्वापत्तेः हेतौ तु नीलधूमत्वादि नाधिकरणकोटौ किन्तु अवच्छेदककोटाविति व्यर्थविशेषणता भवत्येव। न च वीजसाम्यादुभयमपि दोषद्रत्यनेन विरोधः, अन्योन्याभावगर्भव्याप्तेरेव गमकतेति मतावष्टम्भेन तदभिधानात् तत्र हि साध्यवतोऽन्योन्याभावप्रतियोगितया साध्यस्यावच्छेदककोटिप्रवेशादुभयगर्भैव व्याप्तिरनुमितिहेतुरित्युक्तमेवेत्यन्यत्र प्रपञ्चयानुमानादौ सुव्यक्तं सर्वमिति। नन्वन्यतरत्वं प्रत्येकमात्रनिष्ठमित्यत आह, 'अन्यतरत्वमिति, तदन्यान्यत्वञ्च संयोगत्वाद्यवच्छिन्नजनकत्वानाश्रयत्वं, यथाश्रुते संयुक्तसमवायादौ समवायगर्भतया संयोग-समवायान्यान्यत्वेन पक्षग्रहणं विरुध्येत। किञ्च पूर्ववदुभयमतसाधारण्यानुपपत्तिरात्ममनोयोगस्य योगिप्रत्यक्षादावपि जनकत्वात् संयोगत्वादि च विषयविशेषसंयोगत्वादि वक्तव्यं अन्यथात्ममनःसंयोगस्यापि संयोगत्वेन जनकतयोक्तविरोधापत्तिः। न च विषयपर्यन्तविशेषणे संयोगत्वस्य विशेषत्वपर्यन्तविवक्षा न युक्तेति

तीन्द्रियत्वं, तस्यासिद्धेः। न च वह्नौ स्थितिस्थापकेनार्थान्तरं, तत्र तदभावात् क्रियाया वेगेनादृष्टवदात्मसंयोगेन वोत्पत्तेः न चात्मत्वं नित्यत्वं वोपाधिः। स्पर्शैकत्वादिमति द्व्यणुके साध्याव्यापकत्वात्। यद्वा पिण्डीभूतो वह्निः दाहानुकूलादृष्टातीन्द्रियभावभूतधर्म्मवान् दाहजनकत्वादात्मवत्, न चात्मत्वमुपाधिः, अदृष्टत्वस्य

वाच्यम्। मनोगोचरयोगिप्रत्यक्षस्य संयोगजन्यतया मनसोऽतीन्द्रियत्वानुपपत्तेरिति भावः। 'तस्येति उक्तसाक्षात्कारविषयत्वस्येत्यर्थः, तस्याधिकरणरूपतया संयोगादिप्रत्यासत्त्यैव ग्रहादिति भावः। यद्वा 'तस्येत्यनन्तरमतिरिक्तस्येति शेषः, तथाच पूर्ववदेव संयोगादिग्राह्यत्वमिति भावः।

केचिदभावातीन्द्रियत्वमित्यनन्तरं दोष इति पदमध्याहरन्ति, तेनाभावातीन्द्रियत्वेऽपि न कापि क्षतिरित्यर्थः, 'तस्यासिद्धेः' अतीन्द्रियत्वलक्षणासिद्धेः, अपि तु प्रकृते अतीन्द्रियपदेनेदं विवक्षितं तेनाभावातीन्द्रियद्वारसमवायपदं साध्ये उपात्तं अन्यथा स्वमतेन भट्टनयेऽभावातीन्द्रियत्वेऽपि न्यायनये तस्यातथात्वेन तद्वारकसमवायपदगर्भसाध्यमन्यतरासिद्धं स्यादिति वदन्ति।

ननु यदि कार्य्यसामान्यगर्भं साध्यं तदा स्थितिस्थापकेनार्थान्तराशङ्का दाहलक्षणविशेषकार्य्यगर्भे तच्छङ्कापि नेति तथैवानुमानमाह, 'यद्वेति अदृष्टत्वस्य धर्मत्वादेरित्यर्थः, न चादृष्टपदेनैव तद्वारित-

दाहानुकूलत्वेनादृष्टे साध्याव्यापकत्वात्। अथवा करवह्निसंयोगः कार्य्यानुकूलातीन्द्रियधर्म्मसमवायी जनकत्वादात्मवत् द्व्यणुकवच्च। न चात्मत्वं द्रव्यत्वं वोपाधिः, द्व्यणुकैकत्व-स्पर्शादौ साध्याव्यापकत्वात्। यद्वा प्रतिबन्धकदशायां प्रत्यक्षसकलदाहहेतुसमवहितो दाहाजनको वह्निः जनकदशावृत्तिकार्य्यानुकूलभावभूतधर्म्मशून्योऽजनकत्वात् कुण्ठकुठारवत्। यद्वा तथाभूतो वह्निर्दाहजनकदशावृत्तिदाहानुकूलभावभूतधर्म्मशून्यः

मिति वाच्यम्। अद्विष्ठपदस्याव्यासज्यवृत्तित्वात्मकत्वात्। न चादृष्टत्वाभावेन कार्य्यत्वाभावाभावान्न तदनुकूलत्वमिति वाच्यम्। अदृष्टस्य तद्व्याप्यतया स्वस्वव्याप्येतरसमवधाने कार्य्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वलक्षणकार्य्याभावप्रयोजकाभावप्रतियोगित्वरूपानुकूलत्वसत्त्वादिति भावः। 'कार्य्यानुकूलेति स्वकार्य्यानुकूलेत्यर्थः। 'न चात्मत्वमिति, दाहजनकत्वरूपपक्षधर्मत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकमिति शेषः। शुद्धसाध्यव्यापकमाह, 'द्रव्यत्वमिति, 'द्व्यणुकेति। न च तन्निष्ठैकत्वादेरनुकूलस्यातीन्द्रियत्वाभावात् तत्र साध्यमेव नास्ति कथमेतदिति वाच्यम्। धर्मांशस्याविवक्षितत्वेन तत्समवायित्वस्य च तन्निरूप्यसमवायाश्रयत्वात्मकतया समवायिद्व्यणुकमादायैव तत्र साध्यसत्त्वादिति भावः। नन्वनुकूलत्वं यद्यवच्छेदकत्वं तदा दृष्टान्तासिद्धिरथ जनकत्वं तदा मणौ तथाभ्युपगमेऽपसिद्धान्त इत्युभयसाधारणं तदाह,

दाहाजनकत्वात् दाह्यासंयुक्तवह्निवत्। अनुकूलत्वञ्च कार्य्याभावप्रयोजकाभावप्रतियोगित्वं कारण-तदवच्छेदकसाधारणं, दृढदण्डत्वेन कारणत्वे दृढत्वाभावादपि कार्य्याभावदर्शनादिति। उच्यते। साध्यं विनापि उभयसिद्धप्रतिबन्धकाभावादेव जनकत्वादिहेतुसम्भवात् विपक्षबाधकाभावेनानुमानानामप्रयोजकत्वम्। यदि च सहचारदर्शन-व्यभिचारादर्शनोपाध्यनुपलम्भाभावादेव व्याप्तिग्रहः तदा शक्तिसिद्ध्यनन्तरं तेनैव हेतुना साध्ये शक्त्यतिरिक्तत्वप्रक्षेपेण शक्त्यतिरिक्तदाहानुकूलातीन्द्रियधर्म्मसिद्धिः। एवं तत्तदतिरिक्तप्रक्षेपात्तेनैव हेतुनानन्ततादृशधर्म्मसिद्धिप्रसङ्गः द्वितीयादितादृशधर्म्मसिद्धिं विनापि प्रथमानुमितशक्त्यैव जनकत्वाद्युपपत्तेर्न तादृशानन्तधर्म्मसिद्धिरिति चेत्, हन्तैवं शक्तिं विनापि तदर्थसिद्धेः किं शक्त्या। यत्तु ईश्वरानन्त्यवत् न शक्त्यानन्त्यमित्युक्तम्, तदबोधात् कार्य्यमात्रे हि कर्तृत्वेन कारणत्वं न त्वीश्वरत्वेन

'अनुकूलत्वञ्चेति यथाचैतत् तथोक्तं। नन्वनुकूलतर्को न प्रयोजकः प्रतिकूलतर्काभावस्तु प्रयोजक एव तथाचानन्ततादृशस्वीकार एव प्रतिकूल इति प्रवाहोमास्तु शक्तिस्तु सिध्यत्येवेत्यरुचेर्दोषान्तरमाह,

द्विकर्तृकत्वादिना वा गौरवात्, घटे त्वार्थः समाजः। एवमजनकदशाव्यावृत्तत्वेनैव प्रयोजकत्वं, न तु भावभूतत्वेनेति गौरवात्। ¹अपि च भावकार्य्यमात्रस्य समवायिकारणजन्यत्वेन शक्तेरपि तथात्वात् शक्त्यनुकूला शक्तिरपरा समवायिकारणे मन्तव्या। एवं सापि समवायिकारणजन्येति तदनुकूलशक्तिस्वीकारे शक्त्यनवस्था। ²किञ्च प्रथमानुमानेऽजनकत्वं न स्वरूपायोग्य-

---

¹अपि चेति, यद्यपि निमित्तकारणे शक्तिरस्त्वेवेत्यनवस्था तथाप्येकाधिकरणकालान्तराशक्तिरूपानिष्टप्रसञ्जनाय समवायिकारणपर्य्यन्तगवेषणं। यद्यपि प्रामाणिकतयैवमनवस्थोद्धर्तुं शक्यत एव तथाप्यवच्छेदकीभूतशक्तावुत्पन्नायां कार्य्यशक्तिरुत्पद्यत एवेति प्राक् प्राक्शक्तिमत्त्वे शक्त्युत्तरशक्तिसिद्धिरिति मूलभूतप्रथमानुत्पत्तौ नैकापि स्यान्न वा मद्दजापि स्यादिति मन्तव्यं। एतच्च कार्य्यशक्तिपक्षे, यदि च नित्यैव शक्तिस्तदा प्रतिबन्धकवर्ह्नेरपि दाहापत्तिः। न चोद्भूता सा तदा नेति वाच्यम्। उद्भूतत्वमपि नित्यं यदि तदेव शक्तिस्थलेऽभिधीयतां किमन्तर्गडुना नित्यशक्त्येति ध्येयम्। ननु भावमात्रकार्य्यस्य समवायिकारणजन्यत्वं न परैर्मन्यते समवायस्य भावकार्य्यस्यापि तथाभावादित्युक्तयुक्तेः स्वघाध्यादिकत्वेनानुपपन्नात्,

²किञ्चेति, यद्यपि द्वितीयत्वे मानसाधारणमिदं दूषणं तथाप्यजनकत्वगर्भ-तदगर्भाभ्यां कोटिद्वयं विभज्य प्रथमानुमानपदं प्रथमकोट्य-

त्वम् वह्नौ कुठारे च तदभावात्, किन्तु कार्य्यानुपधानम्, तथाच तदनुपधानदशायामपि वह्नौ शक्तिः कुठारे तैक्ष्ण्यमिति बाधो दृष्टान्तासिद्धिश्च लौहविशेषाणामेव सातिशयच्छिदाजनकत्वमिति नातीन्द्रियतैक्ष्ण्यसिद्धिः। अग्रिमचतुष्के बहिरिन्द्रियाप्रत्यक्षत्वमुपाधिः तुल्ययोगक्षेमत्वेऽपि सन्दिग्धोपाधित्वेन दूषक-

---

नुमानपरत्वेनोभयपरं द्रष्टव्यं। यद्वा बाधात् तत्र स्फुट एव दोषः किमन्येनेति तदपहारेणेदं प्रथमपदं। यद्यपि चोद्भूतत्वविशिष्टाशक्तिरजनकदशाव्यावृत्तेरिति पूर्वपक्षे कण्टकोद्धारः स्फुट एवास्ति तथापि नित्यानित्यकल्पेन पूर्वोक्तेनोद्भूतत्वे मानाभाव इत्यवष्टम्भेन इदमुक्तमिति भावः। अतीन्द्रियगर्भे साध्ये बाधोद्धारं प्रागुक्तं दूषयति, 'लौहेति। ननु जातिविशेषोऽपि स्फुट इति कार्य्यविशेषव्यङ्ग्यतया कार्य्यविशेषोन्नेयत्वात् शक्तेरकल्प्य एव स इति विनिगमकाभावः यतस्तद्दोषमुपेक्ष्य तदनुमानमग्रिमं, प्रथमाग्रिमचतुष्के दोषान्तरमाह, 'अग्रिमेति, अत्र प्रथमद्वये चरमे च कार्य्यपदं साध्यत्वं यदि वह्निकार्य्यपरं तदा स्थितिस्थापकवति पार्थिवे साध्याभावेन साध्यव्यापकत्वमस्तीत्यनेनापार्थिवपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वाभिसन्धानेन वा चतुर्ष्वित्युक्तं, अन्यथा शाखादौ यथाश्रुते साध्याव्यापकत्वस्य तत्र विरुद्धापत्तेरित्यवधेयम्। ननु प्रयोजकत्वेनैव तुल्ययोगक्षेमत्वमन्यथा तर्कसत्त्वे चोपाधिसन्देहानवकाशादित्यप्रयोजकत्वस्य प्राक्शब्दतोऽप्युद्भावनेनार्थाक्षिप्तपुनरुक्तमिति तदित्यतुष्यन्

त्वात्। अपि च जनकत्वस्य केवलान्वयित्वेन व्यतिरेकाप्रसिद्धा नान्वय-व्यतिरेकी। न च जनकत्वाभावस्य शक्त्यैव प्रसिद्धिः, अन्योन्याश्रयात्। न च गुरुवचनपरम्परात एव वाक्यार्थतया तत्सिद्धिः, त्वन्नये सिद्धार्थस्याप्रमाणत्वात्। न च परार्द्धसङ्ख्यायां साध्यजनकत्व-व्यतिरेकयोःप्रसिद्धिः, अप्रत्यक्षायाः शब्दैकवेद्यायाः तस्याः प्रत्यक्षेण साध्य-हेतुव्यतिरेकयोर्ग्रहीतुमशक्यत्वात्। एतेन

दोषान्तरमाह, 'अपि चेति, 'अप्रत्यक्षाया इति। न चाप्रत्यक्षतया प्रत्यक्षतोऽन्वयादिर्मा गृह्यतां मानान्तरेणैव गृह्यतामिति वाच्यम्। मानान्तरं हि न शब्दः सिद्धार्थानुमानमपि शक्तिग्राहकानुमानस्य जनकत्वाभाव एव पर्य्यवसानात्। न हि जनकत्वाभावमन्तरेण कार्य्यानुकूलातीन्द्रियाभावानुमानं, जनकत्वसत्त्वे तस्यावश्यकत्वात्। न च तदनुमानं साध्य-साधनाभावव्याप्तिग्रहमन्तरेण। न च सङ्ख्यास्तदुभयव्यतिरेकप्रसिद्धिं विना, तदुभयाभावस्य साध्य-साधन एवेति साध्यसाधनव्याप्तिग्रहे तदभावव्याप्तिधीः तस्यां च सत्यां तदुभयव्याप्तिधीरन्योन्याश्रय इति भावः। एतेन जनकत्वाभाव आकाशपरिमाणादौ प्रसिद्ध इति यत् केनाप्युक्तं तदपि सत्युक्तम्। न हि तद्विरहः क्वापि प्रत्यक्षे, तस्य स्वप्रत्यक्षाजनकत्वनियमादित्यतीन्द्रिय एव वाच्यः तत्रैवमेवान्योन्याश्रयसत्त्वादिति। 'एतेन घण्टेति, नं च परार्द्धसङ्ख्याघण्टापूर्वयोः स्वस्वध्वंसजनकत्वादेव नाजनकत्वमिति वाच्यम्। तन्मते ध्वंसस्याधिकरणादिरूपतया तेषां तज्जन्यत्वादिति भावः।

मण्डापूर्वेऽपि तत्सिद्धिरपास्ता। स्यादेतत् तृणारणिमणीनां वह्नौ कारणत्वादेकशक्तिमत्त्वमुपेयम् एकजातीयकार्ये एकजातीयकारणत्वनियमात्। वह्न्यवान्तरजातीये तेषां प्रत्येकं कारणत्वमिति चेत्। न। वह्निजातीयस्याकस्मिकतापत्तेः कारणगतैकरूपमपहाय कार्य्यगतबहुतररूपकल्पने गौरवात्। तृणारणिमणिप्रभववह्निषु अवान्तरजातेरनुपलम्भबाधितत्वाच्च। यत्र च तत्तदिन्धनप्रयोज्यं प्रदीप-दारुदहनादौ वैजात्यमनुभूयते तत्र कारणेष्वेकशक्तिमत्त्वमपि नास्ति।

नतु मा भूत् केवलान्वयितयोक्तानुशासनं शक्तिसाधनं किन्तु तृणादिस्थलेऽवच्छेदकत्वेन शक्तिसिद्धिरनन्तरं वह्निनिष्ठदाहादिकारणतावच्छेदको धर्मः शक्तिः कारणतावच्छेदकत्वात् तृणनिष्ठतादृशधर्मवदित्यनुमानात् शक्तिः सिद्धेदित्यभिसन्धिना तृणादिशक्तिं साधयति, 'स्यादेतदिति। ननु तृणादिनिष्ठैका शक्तिस्तदा यदि सा नित्या अनित्यत्वे गौरववैपरीत्यं नित्यता च न सम्भवत्येव प्रागुक्तवदित्यस्वरसादाह, 'तृणेति, तथाच प्रतिव्यक्तिशक्तिस्वीकारेऽपि न दोषः प्रामाणिकत्वाद्गौरवस्येति भावः।

ननु कार्य्यवैजात्यमेकत्र कारणभेदेन क्लृप्तमित्यत आह, 'प्रदीपेति, तत्रानुपलब्धिबाध एव नास्तीति भावः। ननु

किञ्च गोमय-वृश्चिकप्रभववृश्चिकादिषु वैजात्यकल्पने तत्प्रभववृश्चिकेष्वपि वैजात्यं कल्प्यमेवं तत्प्रभव-तत्प्रभवेष्वपीति वैजात्यानन्त्यं विजातीयकारणानां विजातीयकार्य्यजनकत्वनियमात्। न च तयोर्नैकोवृश्चिकः, बुद्धिव्यपदेशयोरविशेषात्। यदि विजातीयेष्वेककार्य्यशक्तिसमवायान्न कार्य्यविशेषात्कारणविशेषः तदभावात्तदभावः क्वाप्यनुमीयेत, तदभावेऽपि तज्जातीयशक्तिमतोऽन्यस्मादपि तदुत्पत्तिसम्भवादिति चेत्, वह्निवृश्चिकादावेवमेतत्। निरूपितनियतवह्न्यादिकारणकधूमादौ कुतो न तदनुमानम्। अन्यथा कार्य्यवैजात्येऽपि तृणस्य वह्निविशेष इव वह्नित्वेन धूमविशेष एव कारणत्वं न तु धूममात्रे। तृणादिप्रभवत्वग्रहानन्तरं वह्न्यवान्तरजातेर्ग्रहवद्वह्नि-तदन्यजन्यत्वज्ञानानन्तरं धूमावान्तरजातिग्रहो भविष्यतीत्यप्याशङ्क्येत। बाधकं विना धूमत्वेन वह्निकार्य्यतेति चेत्, तर्हि बाधकं विना धूमं प्रति वह्नित्वेन कारणतेत्यपि तुल्यम्।

यत्तु तृणत्वेन कारणत्वग्रहस्योपजीव्यत्वात्तद्रक्षार्थं वह्नौ जातिविशेष एव कल्प्यत इति, तन्न, वह्नित्वेन कार्य्यत्वग्रहात्तद्रक्षार्थं तृणादौ शक्तिकल्पनौचित्यात्।

कारणव्यङ्ग्येव जातिः कार्य्ये इत्यत्रचेदोषान्तरमाह, 'किञ्चेति'।

यथा चान्वय-व्यतिरेकाभ्यां तृण-फुत्कारयोः परस्पर-सहकारित्वं तथैव तच्छक्त्योरपि परस्परसहकारित्वेन वह्न्यनुकूलत्वं तथैव कार्यदर्शनात्। एवं तृणारणि-मणि-फूत्कार-निर्मन्थन-तरणिकिरणानां वह्न्यनुकूल-शक्तिमत्त्वेन कारणत्वेऽपि फूत्कारेण तृणादेव निर्मन्थने-नारणेरेव प्रतिफलिततरणिकिरणैर्मणेरेवाग्नुत्पत्तिर्न तु मणि-फूत्कारादिभ्यः, मणि-फूत्कारशक्त्योः परस्पर-सहकारित्वविरहात्।

यत्तु तृण-फूत्कारादिस्तोमचये विशिष्टे शक्तिरिति, तन्न, तृणत्वेन गृहीतकारणताभङ्गप्रसङ्गादिति उच्यते, तृणारणि-मणि-फूत्कारादिव्यक्तीनामानन्त्येन प्रतिव्य-

'तथैव तच्छक्त्योरपीति। नन्वेककार्यकारणतावच्छेदकावच्छिन्नानां परस्परसमवलनं कार्यजनने तन्त्रं तथाच वह्नित्वावच्छिन्नं प्रति कार्यजनकतावच्छेदिका या शक्तिस्तदवच्छिन्नसमवलनं तृण-फूत्कार-तृणारण्येव परिणमति नैवं सकारिनियमः स हि फलविरोधेन निर्वहति स च कार्यतावच्छेदकभेद इति सहकारिनियमादेव कार्यवैजात्यं। नन्वेकशक्तिमत्त्वं जनकस्येति, नैवं, तृणादीनां वह्नि-त्वावच्छिन्नं प्रत्येकशक्तिमत्त्वेन फूत्कारादीनां तृणजन्यवह्नित्वाद्यव-च्छिन्नं प्रति जनकत्वेनैव शक्तिसिद्धि-सहकारिनियमयोर्द्वयोरप्यु-पपत्तेरिति भावः।

एकदेशिमतं निरस्यति, 'यत्त्विति, 'प्रतिव्यक्तीति। ननु नित्यता-

क्तिभावहेतुजनितानन्तशक्तिस्वीकारे गौरवम् तावदनन्तव्यक्तिजन्यानन्तवह्निव्यक्तिषु जातिकल्पने लाघवमिति तदेव कल्प्यते। न च जातौ योग्यानुपलब्धिबाधः, गोमय-वृश्चिकप्रभववृश्चिकयोरौपम्नीलत्व-कपिलत्वव्यङ्ग्यवैजात्यस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात्। तृणजन्यनानावह्निव्यक्तिषु तृणजन्यत्वज्ञानानन्तरं मणिजन्यव्यावृत्तानुगतबुद्धिरस्ति जातिविषया। तृणजन्यत्वेनोपाधिना सेति चेत्। न। बाधकं विनानुगतबुद्धेस्तद्व्यङ्ग्यजातिविषयत्वनियमात्।

पक्षे न गौरवमिदमिति नित्यैव सास्तु। न च प्रतिबन्धेऽपि तृणाद्युच्छापत्त्याऽनित्यत्वं वाच्यमिति वाच्यम्। तृणकारणतामुपजीव्य प्रतिबन्धकल्पनेत्युपजीव्यप्रथमक्लृप्तनित्यशक्तौ सत्यामपि प्रतिबन्धे फलादर्शनेन तद्गतोद्भूतत्वादिकल्पनात्। न ह्युत्तरकालीनोपजीवकानित्यधर्मान्तरकल्पनयैवान्यथासिद्धिरुपजीव्यां प्रथमक्लृप्तां शक्तिमपवदतीति। मैवम्। शक्तिर्ह्युपजीव्या प्रतिबन्धककल्पने न तु तन्नित्यत्वमपि, तत्कल्पनां विनापि प्रतिबन्धादिकल्पनादिति भावः। 'जातीति, न च कारण एवैका जातिः कल्प्यतामिति वाच्यम्। शिलात्वादिना सङ्करप्रसङ्गात् इति भावः। उक्तयुक्त्या प्रमाणान्तरबलादेवातिरिक्तजातिसिद्धौ तदवच्छेदकत्वकल्पनात् तद्वृत्तौ च मणिजन्यव्यावृत्तफूत्कारजन्यत्वलक्षणानुगतबुद्धिरित्यर्थः, 'बाधकमिति, फूत्कारस्य वह्नित्वावच्छिन्नं प्रत्येव जनकत्वे प्रागुक्त-

न च गोमय-वृश्चिकप्रभववृश्चिकपरम्परायामननुगतजात्यापत्तिः, गोमयजन्यवृश्चिकप्रभववृश्चिकेषु वृश्चिकप्रभवत्वजातेः सत्त्वात्। वह्निमात्रे च दाहस्पर्शवानवयवस्तत्संयोगः सेवनादिश्च कारणानि। न च तृणादिकं विनापि तदुत्पत्तिप्रसङ्गः, विशेषसामग्रीमादा-

---

युक्त्या मणिसमवधानेऽपि कार्य्यापत्तिः तृणजन्यत्वेन जनकत्वे गौरवमेवेति फूत्कारजन्यताग्राहकमेव लाघवसहकृतमवान्तरजातिं कल्पयति सैव फूत्कारजन्यतावच्छेदिका तृणजन्यतावच्छेदकत्वेन क्लृप्तानुगतधीकारणं न तूक्तोपाधेरुक्तलाघवेन जातेरावश्यकतया उपाधेस्तत्प्रतीतावतन्त्रत्वादिति भावः। एतेनेदमपि निरस्तं कार्य्यतावच्छेदकाननुगमस्यादोषतया तत्तद्व्यक्तित्वमेवावच्छेदकमस्तु किमनुगमेनोपाधिना जात्या वेति लाघवबलादेव बाधकाभावेन कालान्तरजातिसत्त्वाच्च। अतएव तत्तद्द्रव्यध्वंसादौ कार्य्येऽनुगतसमवाय्यादिनाशजन्ये तत्तद्व्यक्तित्वमेवावच्छेदकमिति सिद्धान्तस्तत्रावान्तरजातिर्भवति। तदयं संक्षिप्तविभागो यत्र जातिः प्रमिता यत्र वा लाघवेन कल्प्यमानायां बाधकाभावस्तत्रोभयत्रावान्तरजातिरवच्छेदिका अन्यत्रानुगतो धर्म इत्यवधेयं। 'गोमयजन्येति, कार्य्यवैजात्येन विजातीयकारणकल्पनं न तु कारणवैजात्येन विजातीयकार्य्यकल्पनमिति भावः। न हि वह्निमात्रस्याकस्मिकत्वं, आगुक्तं तदुद्धरति, 'वह्निमात्र इति, तृणरूपादौ प्रसिद्धं तदभावस्य मणिजन्ये सुपद इति तदवच्छेदेन मणिजन्यत्वं ग्राह्यमिति हेत्वन्तरमाह,

यैव सामान्यसामग्र्या जनकत्वात्। ननु तृणारणि-मणीनां वह्नौ कारणत्वग्रहे शक्ति-वैजात्ययोरन्यतर-कल्पनं तद्ग्रहस्य नान्वय-व्यतिरेकाभ्यां व्यभिचारात्। अथारणि-मण्यभाववति स्तोमविशेषे तृणं विना वह्नि-व्यतिरेकः तृणान्वये वह्निरित्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यां तत्रैव स्तोमे तदितरसकलहेतुसमवधाने(१) तृणान्वयेऽवश्यं वह्निरिति नियतान्वयेन रासभादिव्यावृत्तेन तृणा-दिकारणताग्रह इति चेत्। न। तृणं विनापि वह्नि-रिति ज्ञाने सति वह्निनियतपूर्ववर्त्तित्वस्य कारणत्वस्य ग्रहीतुमशक्यत्वात् तृणाजन्ये वह्नौ मणेः कारणत्व-ग्रह इति चेत्। न। व्यभिचारेण वह्नौ तृणजन्यत्वाग्रहे तदजन्यत्वस्याप्यग्रहात् वह्निमात्रस्यैव तदजन्यत्वाच्च। न च मण्यजन्यत्वेन तृणजन्यत्वग्रहः, अन्योऽन्याश्र-यात्। यत्तु यत्र कारणताग्राहकं नास्ति तत्र व्यभि-

---

'वह्नौ'ति, व्यभिचारेण तृणाजन्यत्वं ग्राह्यमिति वह्नित्वावच्छिन्नं प्रत्येव मणिजन्यत्वग्रहो वाच्यः स च न सम्भवति व्यभिचारादेवेति भावः।

ननु तृणस्य विशेषं प्रति न व्यभिचार इति विशेषमाशङ्क्य तन्निषेधति, 'न चे'ति।

---

(१) तदितरहेतुसकलसमवधान इति ख०।

चारस्तद्ग्रहपरिपन्थीति। तन्न। अबाधितनियतपूर्ववर्त्तित्वाभावग्रहे तद्ग्रहस्यासम्भवात् अभावप्रमायां भावज्ञानानुदयादिति उच्यते। उक्तग्राहकैर्वह्निनिष्ठकार्य्यतानिरूपितकारणतावच्छेदकरूपवत्त्वं तृणस्य तृणनिष्ठकारणतानिरूपितकार्यतावच्छेदकरूपवत्त्वं वह्नेर्वा अकार्य्याकारणव्यावृत्तं रूपं परिच्छिद्यते न तु तृणत्वेन कारणत्वं वह्नित्वेन कार्य्यत्वं वा, तच्चोभयथापि सम्भवति वह्नित्वेन कार्य्यतया तदनुकूलशक्तियोगित्वेन च [१]तृणादीनां कारणतया वह्नित्वावान्तरजाति-

'उक्तेति, अन्वय-व्यतिरेकौ द्वौ नियतान्वयश्चेकइति त्रित्वाद्बहुवचननिर्देशः। 'अकार्य्याकारणेति कार्य्य-कारणभाव-इत्यर्थः। न च उक्तव्यभिचारज्ञाने जाते कथमव्यभिचाररूपनियमगर्भहेतुताग्रह इति वाच्यम्। समानप्रकारकविरोधिज्ञानस्यैव प्रतिबन्धकतया तृणत्वावच्छिन्नस्य वह्निजन्यत्वावच्छिन्नहेतुतामायाति वह्नित्वाश्रये तृणत्वाश्रयव्यभिचाराग्रहणात् तृणं वह्निजनकमिति तदाश्रययोर्हेतु-हेतुमद्भावग्रहस्तु स्यादेव गङ्गास्नानं विना अश्वमेधात्स्वर्ग इति जानतः "स्वर्गजनकं गङ्गास्नानमिति श्रुतिवाक्यजन्यज्ञानवतः, अत एवाह न तृणत्वेन हेतुत्वं वह्नित्वेन कार्य्यत्वं

(१) तदनुकूलशक्तिमत्त्वेनेति ख०।

किमायातं तृणादिकारणत्वे। द्वितीये तृणस्य नारणिमण्यभावाभावत्वं तदुभयत्वापत्तेः। एतेनाभावत्रये न कार्य्यं तदभावे कार्य्यमित्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यां तृणादिप्रत्येकस्य कारणत्वग्रह इति परास्तम्। स्यादेतत्, मा भूत्सहजशक्तिराधेयशक्तिस्तु स्यात्, तथाहि व्रीहीन् प्रोक्षतीत्यत्र कालान्तरकार्य्यानुकूलोऽतीन्द्रियोऽतिशयः प्रोक्षणजन्योऽस्तीत्युभयवादिसिद्धम्। स व्रीहिसमवेतो न वेति संशये व्रीहिनिष्ठ एव वाच्यः कथमन्यथा प्रोक्षितानामेव तेषां कालान्तरेऽवघातादौ

योगिताक इत्यर्थः, 'नारणीति' सकलमाधारणैकानुगतधर्माभावात् प्रत्येकपर्यवसाने स एव दोषः इत्यर्थः, पूर्वमन्वयव्यतिरेकावच्छेदकधर्मेणैव तेनैकत्वमित्युक्तं इदानीन्तनरूपेणान्वयाद्यनुविधानं कारणतादृशत्वादिनेति विशेष इति भावः। वस्तुतस्त्वेवमनुगतधर्मेण जनकत्वे फूत्कारेण तृणादेरेवेत्यादिसहकारिनियमानुपपत्तिः अजन्यजातीयस्वरूपयोग्यतावच्छेदकसमवधानेनैव फलोत्पत्तिः। न च तृणजन्यवह्नौ फूत्कारो जनक इति वाच्यम्। गौरवेण जातौ मानाभावन्यायसुपाधेरनवच्छेदकत्वात्। तस्मात् फलविरोधमन्तरेण सहकारिनियमानुपपत्तिः स एव तृणादीनामन्योन्यविजातीयं जनकत्वमाचिपति तच्च जनकवैजात्यमिति नेच्छानुगतं हेतुतावच्छेदकं। अत एव तृणाद्यन्यान्यत्वेनाप्यनुगतेन जनकत्वमपास्तमिति सङ्क्षेपः। उभयसिद्धतामेव व्यवस्थापयति, 'कथमिति, तदेवासिद्धमित्याशङ्कते,

विनियोगः, न च मन्त्रादिसहकृतत्वमेव व्रीहिषु विशेषः, तेषां चिरध्वस्तत्वात्। ननु कथं प्रोक्षितस्यैवावघातादावन्वयः "व्रीहीनवहन्तीति श्रुतेस्तन्मात्रान्वयेऽप्युपपत्तेः। अथ "व्रीहिभिर्यजेत" "व्रीहीन् प्रोक्षति" "व्रीहीनवहन्ति" "पुरोडाशैर्यजेतेत्यत्र यथा पुरोडाशे प्रकृत्यपेक्षायामवहतव्रीहीणामवयवानुवृत्तिद्वारान्वयः प्रोक्षणे च यागार्थमुपात्तव्रीहिणां तथावघाते व्रीह्याकाङ्क्षायां प्रोक्षितानामेवान्वयः बाधकं विना शब्दानां सन्निहितविशेषपरत्वनियमात्, व्यक्तिवचनानां सन्निहितविशेषपरत्वमिति न्यायात्, अन्यथा प्रकरणादिसन्निहितत्यागे तदन्यसन्निधिकल्पने गौरवमिति चेत्। न। तर्ह्येकस्य द्वयं यत्र प्रोक्षणं तत्रावघातो न तु प्रोक्षणविशिष्टे यत्र रूपं तत्र रस इतिवत्, तथाच प्रोक्षणस्य शब्देन काला-

'नन्विति, ननु प्रोक्षिता इत्यत्र प्रोक्षणध्वंसस्य प्रतीतेः किं प्रोक्षणध्वंसजनकतायां तात्पर्यमथवा पूर्ववर्त्तिता प्रोक्षणस्येति सन्देहे विनिगमकमनुमानमाह, 'प्रोक्षणस्येति। न च ध्वंसहेतुतावादिनस्तदर्थमुपादीयमानत्वमसिद्धमिति वाच्यम्। तदर्थमुपादीयमानत्वेन विधीयमानत्वस्य विवक्षितत्वात् उपादानपदस्य विधिवचनत्वात् तथाच तत्कथन्तामपृक्तविधिप्रतिपाद्यत्वादिति पर्यवसितं। अस्ति च "व्रीहिभिर्यजेतेति श्रुत्यनन्तरं कथमेतदित्याकाङ्क्षायामवहन्तीतितत्कथ-

न्तरकार्यजनकत्वाबोधनात् कथं तन्निर्वाहार्थमतिशयकल्पनम्। "प्रोक्षिता व्रीहयोऽवघाताय कल्पन्ते" इति वाक्यशेषात्प्रोक्षणविशिष्टस्यावघाते कारणताबोध- इति चेत्, अस्तु तावदेवं, तथापि प्रोक्षिता इत्यत्र भूते क्तानुशासनादतीतप्रोक्षणे व्रीहावघातान्वयः, तथाचावघाते प्रोक्षणध्वंसः कारणं न तु प्रोक्षणमिति। मैवम्। प्रोक्षणमवघातजनकम् प्रमाणतस्तदर्थमुपादीयमानत्वात् अवघाते व्रीहिवत्। न चासिद्धिः, अप्रोक्षितेऽवघाताभावादवश्यमवघातार्थं प्रोक्षणोपादानात्। न च व्यापारं विना तथा सम्भवति। न च प्रोक्षणध्वंस एव व्यापारः, प्रतियोगिनोऽहेतुत्वापातात्। अन्यथा यागादावपि(१) तथा स्यात्। फलस्य च नियतसमयोत्पत्तिकत्वमपूर्ववत् स्वभावादेव भविष्यति। न च प्रोक्षणोपलक्षिता व्रीहयस्तथा,

---

न्तायां प्रोक्षणविधिप्रवृत्तिस्तयाहीदमेव विनिगमकं वाक्यशेषस्य पूर्वभावबोधन इति भावः। वस्तुतस्तु प्रोक्षतीतिविधिना प्रोक्षणहेतुताप्रतीतेः वाक्यशेषादपि तद्धेतुत्वं प्रतीयते न ध्वंसस्येति न हेत्वसिद्धिरिति भावः। 'प्रतियोगिन इति, यथा चैतत्तथा वक्ष्यते।

---

(१) यागादेरपीति ख०।

निरन्वयध्वस्तत्वेनोपलक्षणस्याहेतुत्वात्, कुरुणा क्षेत्रमित्यत्र तु कुरुज्ञानस्येतरव्यावृत्तक्षेत्रव्यवहारजनकत्वं न तु कुरोः। अन्यथा यागोपलक्षितो यज्वैव स्वर्गं फलिष्यति किमपूर्वेण। न च देवदत्ताद्यशरीरं देवदत्तविशेषगुणजन्यम् जन्यत्वे सति तद्भोगसाधनत्वात् तन्निर्म्मितस्रग्वदिति तत्सिद्धिः, जन्मान्तरीयैरदृष्टजनकत्वाभिमतैर्ज्ञानेच्छा-प्रयत्नैः सिद्धसाधनात्, तस्मात्प्रोक्षणादयो भावभूतमतिशयं जनयन्त एव कालान्तरभाविकार्यजनकाः प्रमाणतस्तदर्थमुपादीयमानत्वात् यागचिकित्सावत्, स चातिशयो लाघवात् फलसमानाधिकरण इति व्रीहिनिष्ठ एव तेन तत्सम्बन्धितत्वं व्रीहेः साक्षात्सम्बन्धात् पुरुषनिष्ठत्वे च व्रीहिणा साक्षात्सम्ब-

---

'आद्येति प्रायेणाव्यवहितकालवृत्तीत्यर्थः, 'भोगेति। यद्यपि ज्ञानजनकत्वस्यैव सामर्थ्यं व्यर्थविशेषणता तथापि कश्चित्सुखी कश्चिद्दुःखीत्यादिवैचित्र्यानुपपत्तिरदृष्टं विनेति तर्कसूचनाय विशेषणोपादानं, तन्निमित्तेत्युपलक्षणं तद्भोगसाधनेत्यपि विशेषणं द्रष्टव्यं, अन्यथा साधनवैकल्यापत्तेरिति। 'भावभूतमिति, अत्रातिशयग्राहकमेवोक्तयुक्त्यष्टकेन भावभूते पर्यवस्यति। यदा तथैव साध्य कर्त्तव्यं यथा च न साध्ये व्यर्थविशेषणता तथोक्तमधस्तादिति। 'फलेति फलोपपादकस्य फलसामानाधिकरण्यौचित्यादित्यर्थः। ननु लाघवं न विनिगमकं

न्याभावात् परम्परासम्बन्धे गौरवात् न साक्षाद्व्रीहि समहितत्वं स्यात्। किञ्च यो यन्नतफलार्थितया क्रियते स वाधकं विना तन्नतमेव तदनुकूलमतिशयं जनयति यथा याग-चिकित्से। अथ प्रोक्षणं पुरुषसमवेतातिशयजनकं कालान्तरभाविकार्यजनकत्वे सति विहितत्वात् यागवत् अन्यथा विधिविरोधादिति चेत्। न। कृषि-चिकित्सादिना व्यभिचारात् अप्रयोजकत्वाच्च तेन विनापि विधिसम्भवात्। स च प्रतिव्रीहि नानैव। न चैवमेकव्रीहिनाशे फलानुदयस्तावत्संस्काराणामभावादिति वाच्यम्। संस्कारत्वेन प्रयोजकत्वे किञ्चित्समवधानेऽपि दण्डादिवत्कार्यसम्भवात्। अस्तु वा सकलव्रीहिनिष्ठ एक एव। न चैकव्रीहिनाशे तन्नाशापत्तिः, किञ्चिदाश्रयनाशस्य वृक्षादाविव

उभयपक्षसत्त्वात् यथा फलसामानाधिकरण्ये शक्तौ लाघवं तथैकत्वेनापूर्वं इत्यस्वरसादाह, 'किञ्चेति, प्रोक्षणं व्रीहिसमवेतातिशयजनकं तन्निष्ठफलान्विततया क्रियमाणत्वादित्यवष्टम्भेन शक्तिसाधकस्य वलवत्त्वादिति भावः। उक्तानुमाने सत्प्रतिपक्षं शङ्कते, 'अथेति, 'व्यभिचारादिति तथाचासत्प्रतिपक्षितमुक्तानुमानमेव विनिगमकमित्यर्थः, सामानाधिकरण्यलाघवत्यागादरे विनिगमनार्थोपन्यस्तानुमानमेवाप्रयोजकमिति लाघवमेव विनिगमकं वाच्यं तच्चैकत्वपक्षे सामानाधि-

कार्य्यानाश्रकत्वादिति। उच्यते। अतिशयग्राहक-मानाल्लाघवसहकृतात् स एक एव सिध्यति न नाना पुरुषनिष्ठश्च तथा हि मोक्षणमपूर्वजनकं दृष्टद्वाराभावे सति कालान्तरभाविफलजनकतया विहितत्वात् याग-तदङ्गवत् कृष्यादौ दृष्टद्वारसम्भवात् न व्यभिचारो न वाऽप्रयोजकत्वम्। याग-दान-होमादि-तदङ्गानामपूर्व-जनकत्वे दृष्टद्वाराभावे सति कालान्तरभाविकार्यज-नकतया विहितत्वस्यैव प्रयोजकत्वादन्यस्याननुगमात्। न च यो यद्गतफलार्थितया क्रियते स बाधकं विना

करणस्यापि तावन्निष्ठनानात्वेन गुरुत्वात् अनुमानान्तरोपष्टम्भाच्चे-त्यभिसन्धायापूर्वं साधयति। अतीतप्रकारार्थमनुमानमाह, 'अपू-र्व्वेति, 'अपूर्वजनकं' अवघातानुकूलापूर्वजनकमित्यर्थः, तेन निय-मापूर्वजनकतायास्तेनाभ्युपगमान्न सिद्धसाधनमिति भावः। 'दृष्टेति व्याप्तिः, दृष्टद्वाराभावे कालान्तरभावि यत्कार्यानुकूलतया यद्वि-हितं तत्तदनुकूलापूर्वजनकमिति सामान्यमुखी द्रष्टव्या, अर्थस्तु 'दृष्ट-द्वाराभावे सतीत्यस्यादृष्टान्यद्वाराभावे सतीति, प्रायश्चित्ते व्यभि-चारवारणाय 'कालान्तरेत्यादि। न चैवं 'विहितत्वादित्यधिकं, साध्यनिष्ठापूर्वपदस्य धर्मपरतया निषिद्धकर्मणि व्यभिचारवारणाय तदुपादानादिति। 'कृष्यादाविति, यद्यपि विहितत्वाभावेनैव न तत्र व्यभिचारः तथापि प्रत्येकवर्णापायविभागविधिना वैश्यस्य कृषिवि-

तद्गतमेव तदनुकूलं फलं जनयतीति नियमः, शत्रुवध-मुद्दिश्य प्रवर्त्तिते श्येनयागादौ व्यभिचारात् विपक्षे बाधकाभावाच्च। नापि यदुद्देशेन यत् क्रियते न तत् तत्र भाविकार्यानुकूलातिशयजनकमिति नियमः, हविस्त्यागादिभिर्व्यभिचारात्। ननु प्रोक्षितव्रीहिणा अदृष्टस्य जनितत्वाद्धविष इव न तस्य पुनरुपयोगान्तरं स्यात्

धानात् विहितपदस्य बलवदनिष्टाजनकपरत्वाद्वा क्रम्यादौ विहितत्वगर्भहेतुगमनं द्रष्टव्यं। 'नियम इति, तथाच तदवष्टम्भात् प्रोक्षणं व्रीहिनिष्ठातिशयजनकं व्रीहिनिष्ठकालान्तरभाविफलार्थितया क्रियमाणत्वादित्यनुमानात् सत्प्रतिपक्ष इति भावः। 'शत्रुवधमिति, एतच्च तन्मते अस्मन्मते फलोपपादकमपूर्वं फलाश्रय एव कल्प्यत इत्यग्रे वक्ष्यमाणयुक्त्या गयाश्राद्धापूर्वस्य पितरीव श्येनापूर्वस्य शत्रुनिष्ठत्वमेव, अत एव पक्षमटीकापि इममर्थं सिद्धवदाह, परमतेऽपूर्वं वाच्यं अतो विधिप्रत्ययवाच्यस्य कार्यस्य कर्त्रन्विततयैव प्रतीतेः कृतिसमानाधिकरणमेवापूर्वं, न हि स्वर्गकामो यजेतेत्यत्र यागविषयकं कार्यमित्यन्वये कर्त्तर्याख्यातवाच्यसङ्ख्यान्वयः, भावनान्वयिनैव तदन्वयादिति, स्वर्गकामो यागविषयककार्यवानित्येव सर्वत्रान्वय इत्यस्यापूर्वाश्रयत्वसंसर्गेऽपि दुष्कल्पमिति तन्मतेनेदमुक्तं, अस्मन्मते दोषमाह, 'विपक्ष इति। न च फलसामानाधिकरण्यलाघवमेव विपक्षबाधकमिति वाच्यं। नानात्वगौरवेण तल्लाघवानादरत्वस्यौक्तत्वादिति भावः। 'यदुद्देशेनेति क्रिया यद्विषया तन्निष्ठफलानुकूलातिशयजननीत्यर्थः। 'वह्निष-

विनियुक्तविनियोगविरोधात् उपयोगे वा तज्जातीया-न्तरमप्युपादीयेताविशेषात्। न। "व्रीहीनवहन्तीत्य-चोक्तन्यायेन प्रोक्षितस्यैव व्रीहेरन्वयात् विधेर्दुर्लङ्घ्य-त्वात् यथा बर्हिस्तृणोति बर्हिषि हविरासादयतीत्यत्र। यद्वा विचित्राः संस्काराः केचिददृष्टसहकारिण एवा-ग्रिमकार्यकारिणः यथाभिचारसंस्कारो यं देहमुद्दिश्य प्रयुक्तः[1] तदपेक्ष एव तत्सम्बद्धस्यैव दुःखं जनयति, तथा प्रोक्षणसंस्कारा अपि उद्देश्यव्रीहिसहकृता एवाग्रिम-कार्य्यकर्त्तारः। यथा कारीरीजनितसंस्काराधारपुरुष-संयोगाज्जलमुचामदृष्टसमवधानं तथा प्रोक्षणजन्या-दृष्टवदात्मसंयोगात् व्रीहीणामुत्तरक्रियाविशेषाः कर्तृ-कर्मसाधनवैगुण्यात् फलाभावस्तुल्य एव आगमिकत्वात् चाण्डालादिस्पर्शस्याहवनीयादिसंस्कारनाशकत्वश्रुते-र्व्यधिकरणस्याप्यपूर्वनाशकत्वम्। धर्म्मनाशे कर्म्म-नाशापारगमनवत् निषिद्धकीर्त्तनवच्च। किञ्च प्रोक्ष-

इवेति बर्हिर्यागस्येत्यर्थः, यद्वा बर्हिषो याग इवेति व्यतिरेकदृष्टान्तः, तेन यथा बर्हिस्तृणोति बर्हिषि हविरासादयतीतिशब्दबलात् तत्र विनियुक्तस्यापि विनियोगः तथाच न पुनरुपयोगः स्यादिति भावः। 'तज्जातीयेति, अनाकाङ्क्षाया अविशेषादिति भावः। 'उक्तेति

(१) प्रवृत्त इति ख०।

णजन्यातिशयो व्रीहिनिष्ठो न नाना आत्मवृत्तेरेक-स्मादप्युक्तन्यायेन कार्य्योपपत्तेः। नाप्येकः, एकद्विना-श्रयनाशानां प्रत्येकमननुगमेन कार्य्यनाशे आश्रय-मात्रनाशस्य जनकत्वादेव व्रीहिनाशेन तन्नाशादपर-प्रोक्षितव्रीहीणामनन्वयापत्तेः। अथ "व्रीहिन् प्रोक्ष-तीतीप्सितद्वितीयाश्रुतेः क्रियाजन्येष्टफलभागित्वं व्री-हेरेवावगम्यते, न चापूर्वस्य व्रीहिवृत्तित्वम्, साक्षात् सम्बन्धस्यौत्सर्गिकत्वादिति चेत्। न। धात्वर्थतावच्छेद-कसंयोगेन व्रीहिकर्म्मतोपपत्तेः। न च संयोगावच्छिन्न एव व्यापारविशेषः प्रोक्षणार्थस्तथाच कथं प्रोक्षणैकदे-शस्य प्रोक्षणसाध्यतयान्वय इति वाच्यम्। संयोगस्यो-पलक्षणत्वेनापदर्थत्वात् अन्यथा ग्रामं गच्छतीत्यादौ

व्यक्तिवचनान्यायेनेत्यर्थः, 'संयोगस्येति। ननु फलस्योपलक्षणत्वे तत्तद्व्या-पारमात्रस्यैव धात्वर्थत्वे त्यज-गम्योः पर्यायतापत्तिरवच्छेदकीभूतयोः फलयोर्विभागसंयोगयोर्धात्वर्थप्रवेशे स्पन्दमात्रस्याविशिष्टस्योभयधात्व-र्थत्वात् कर्ममात्रस्यैवोभयजनकत्वेन पतनादिवदवान्तरजातिमादाय अर्थभेदस्य दुरुपपादत्वादिति। मैवं। व्यापारे उपलक्षणीभूतस्यापि फलस्य प्रतीतिविशेषणत्वादिष्टसाधनत्वविधिपक्षे क्रियोपलक्षणस्यापि इष्टस्य ज्ञानविशेषणतावत् तदच फलविशिष्टो व्यापारो यदि वाच्यस्तदा फलविशिष्टव्यापारधीः शब्दादपरथा फलोपलक्षित-

का गतिः, का वा सक्तून् प्रोक्षतीत्यादौ तत्रा धेयश्रुत्यभावात्। किञ्च घटं साक्षात्करोतीत्यादौ क्रियाजन्यसंस्कारादीनां घटावृत्तित्वात् संस्कारस्य स्वरूपसम्बन्धेन घटवृत्तित्वम् वह्निमनुमिनोतीत्यादिवत्। प्रयोगसाधुरेव वा द्वितीयेति यदि तदा प्रकृतेऽपि तथास्तु। अथ प्रतिमादौ प्रतिष्ठाजन्यं न यजमानादृष्टं पूज्यत्वे प्रयोजकं भोगादिना तन्नाशेऽपि पूज्यत्वात् तत्सत्त्वेऽपि चाण्डालादिस्पर्शेनापूज्यत्वात् अन्यधर्मी प्रत्यन्यधर्मस्यानुपयोगाच्च। न च प्रतिष्ठाध्वंसस्तथा, तत एव उपजीव्यप्रतिष्ठाप्रयोजकत्वभङ्गापत्तेश्च। तस्मात्प्रतिष्ठाजन्या अस्पृश्यस्पर्शादिनाश्या प्रतिमादिनिष्ठा शक्तिरभ्युपेया इति चेत्, प्रतिष्ठाविधिना प्रतिमादौ देवतासन्निधिरहङ्कार-ममकाररूपः क्रियते स्वसादृश्यदर्शिनश्चिचादौ इव ज्ञानस्य नाशेऽपि संस्कार-

---

व्यापारधौरित्युभयथापि फलांशेऽपि शक्तेः क्व प्रतीतविषयो येन पर्यायता विशेषणत्वे प्रकृते कर्मत्वानुपपत्तेः छत्वाल्लं श्रपयेदित्यत्र फलविशिष्टधात्वर्थबाधादिध्यनुपपत्तेश्चानुगतिकतयोपलक्षणत्व आश्रीयते न त्वन्यः कुतोऽपीति दिगिति भावः। ननु प्राप्य-संस्कार्यकर्मणोरेवमविशेषे कर्मचातुर्विध्यं विरुध्येतेत्यरुचेः संस्काररूपफलभागित्येव कर्मत्वमित्याह, 'किञ्चेति, 'प्रयोगेति संस्काराभाव उपेचा-

सत्त्वात् अस्पृश्यस्पर्शादिना च तन्नाशः। अचेतनदेवतापक्षे च यथार्थप्रतिष्ठितप्रत्यभिज्ञानस्यास्पृश्यस्पर्शादिविरहसहकृतस्य तथात्वम् "प्रतिष्ठितं पूजयेदिति विधिबलात्तत्प्रतिसन्धानस्यावश्यकत्वादिति प्राञ्चः।

नव्यास्तु प्रतिष्ठाविधिनैव तत्राधेयशक्तिवदपूर्वान्तरं जन्यते तदहष्टवदात्मसंयोगाश्रयस्य पूज्यत्वम् अस्पृश्यस्पर्शेन तन्नाशे चापूज्यत्वमित्याहुः।

वयन्तु ब्रूमः "प्रतिष्ठितं पूजयेदिति विधिवाक्येन प्रतिष्ठायाः कारणत्वं न बोध्यते किन्तु भूतार्थत्वानुशासनादतीतप्रतिष्ठे पूज्यत्वं बोध्यते तथाच प्रतिष्ठाध्वंसः प्रतिष्ठाकालीनयावदस्पृश्यस्पर्शादिप्रतियोगिकानादिकालसंसर्गाभावसहितः पूज्यत्वप्रयोजकः स च प्रागभा-

---

.ज्ञानेऽपि तथाच प्रयोगादिति भावः। 'प्रतिष्ठाकालीनेति, न चास्पृश्यस्पर्शकालीनप्रतिष्ठयापि पूज्यत्वापत्तिः, तत्र कर्मवैगुण्येन प्रतिष्ठाया एवासत्त्वात्। न चानाद्यन्तर्भावो गौरवं यावन्तोऽस्पृश्यस्पर्शाभावास्तावदभावसहितस्यैव पूज्यताप्रयोजकत्वसम्भवादिति वाच्यं। तावदभावसहितप्रतिष्ठाध्वंसस्य हेतुत्वे तावन्तोऽभावा अपि हेतव इति ध्रुवं, तथाचानाद्यनन्तर्भावे साद्यभावानामपि जनकत्वमिति बहूनां जनकत्वे गौरवमित्यल्पजनकत्वलाघवेन सादिव्यावर्त्तनार्थमनादिपदोपादानात् यच द्वेकस्या एव व्यक्तेर्जनकत्वमुभाभ्यामेवावच्छेदकाभ्यां

योऽत्यन्ताभावश्च क्वचित्[1]। कामिनीचरणाघातदोहदादिभिरशोकपुष्पोत्कर्षदर्शनादपि नाधेयशक्तिसिद्धिः समयविशेषावच्छिन्नचरणदोहदादिसंयोगध्वंसस्यैव कारणत्वात् चरणाभिघाताद्यात्मप्रभागान्तरजनितवृक्षादेव वा तदुपपत्तेः कालान्तरे पुष्पाद्युत्कर्षाद् वृक्षावयवोपचयावश्यम्भावेन वृक्षभेदावश्यकत्वात्। नापि ताम्र-कांस्यादौ अस्तु भस्मसंयोगादिजन्यशुद्धिरूपा आधेयशक्तिः, तत्संयोगध्वंसस्य संयोगसमानकालीनास्पृश्यस्पर्शादिप्रतियोगिकयावदभावादिसंसर्गाभावसहितस्य शुद्धिपदार्थत्वात्।

भस्मादिसंयोगजनितः कांस्याद्युपभोगकर्तृनिष्ठः संस्कार एव शुद्धिरित्यन्ये।

अभिमन्त्रितपयःप्रक्षवादावपि समयविशेषावच्छिन्नाभिमन्त्रणध्वंस एव व्यथाद्यपनायकः तत्तन्मन्त्रदे-

---

सविशेषण-निर्विशेषणाभ्यां तथोपन्यस्तक्रमेण[2] सविशेषणे गौरवं यत्र विशेषणपसारादत्यन्तानां व्यक्तीनां जनकत्वं तत्र तद्व्यावर्त्तनार्थं विशेषणपरिग्रह एव लाघवादत एव संसर्गत्यपुक्तमिति स्वस्यमिति भावः। 'क्वचिदिति यत्र कदाप्यमृश्यस्पर्शो जात एवेत्यर्थः। न चैवं

---

(१) क्वचित् क्वचिदिति ख०।

(२) उपन्यस्तरूपेणेति क०।

19

वतासन्निधिरेव वा। कलमवीजादीनामापरमाणव-न्तभङ्गे तत्र चावान्तरजातेरभावे नियतकलमजाती-यादिसिद्धिरपि परमाणुपाकजविशेषादेव कार्य्यवृत्ति-रूपादिसजातीयस्य पूर्वरूपविजातीयस्य परमाणौ पा-कजरूपादेरुभयसिद्धत्वात्। यथा हि कलमवीजं यवा-देर्जात्या व्यावर्त्तते तथा तत्परमाणवोऽपि पाकजैरेव। एवं माघकर्षणादिजनितात्परमाणुपाकपरम्पराविशे-षादेव हैमन्तिकसस्योत्पत्तिः। एतेन लाक्षारसावसेका-दयो व्याख्याताः। निमित्तविशेषजनितपाकजात्तत्फ-लविशेषः यथा हारीतमांसं हरिद्रानलसाधितमुपभो-गात्सद्यो व्यापादयति नान्यथा साधितमित्यादि। यत्र च तोय-तेजोवायुषु न पाकजो विशेषः तत्रोद्भवानु-द्भव-द्रवत्व-कठिनत्वादयो विशेषास्तदुपनायकादृष्टवि-

---

प्रतियोग्यप्रतीतिस्तत्प्रतिमाप्रतियोगिकात्यन्ताभावादिति वाच्यं। प्रतिमाया अभावविशेषणं न तु प्रतियोगिविशेषणत्वादिति भावः। 'परमाणुपाकजेति, न च विशेषो यदि व्यक्तिकृतः तदातिप्रसङ्गः सामग्रीवैचित्र्ये जातिकृतस्यासम्भवादिति इति वाच्यं। कलमत्वादि-रूपकारणभेदेनैव कारणवैजात्येन जातिकृतस्यैव सम्भवादिति भावः। 'उद्भवेति, अत्र यद्यप्युद्भूतादेवोद्भूत इति सिद्धान्तस्तदाऽयं अतद्गुण-संविज्ञानबहुव्रीहिरित्यवधेयं। न तयोरुद्भूतादेवोद्भूतमिति सम्यक्

शेषादेव। तुलादौ चाधिवासनादिपूर्वकतुलारोहण-सामग्री तुल्यस्य सत्यासत्यप्रतिज्ञत्वसहिता प्राचीनधर्माधर्मफले जय-भङ्गौ जनयति। यद्वा अहं निष्पापः पापवान्वेति तुलाधिरूढाभिशस्तज्ञानविशेषसहिता सा तथा, तदाहुः, "तांस्तु देवाः प्रपश्यन्ति स्वस्यैवान्तर-पूरुषः"[1] इति। अथ वा प्रतिज्ञाशुद्ध्यशुद्धी अपेक्ष्य

कथमन्यथानुद्भूतादनुद्भूतानुत्पत्तिनियमः कार्यसाजात्ये कारणसाजात्यकल्पना च स्यात् अदृष्टनिमित्तत्वे द्वयस्यानुपपत्तेरिति। ननु चितयमप्यसङ्गतमाद्ययोस्तुलादिसामग्र्याः क्षणिकत्वे कालान्तरभाविजयादिजनकत्वानुपपत्तिरन्ते ज्ञापिकायाः सामग्र्या अपूर्वजनकत्वे मानाभाव इत्यस्वरसादाह, 'यद्वेति, सन्निधिस्थानेन विधिना तुलारूढोऽयं निष्पाप इत्यादिज्ञानजन्यसंस्कार इत्यवधेयं। न च संस्कारस्थैर्यादन्यदापि तुलारोहेण जयाद्यापत्तिः, फलबलकल्प्यतयाऽन्यदा तत्संस्कारनाशस्यापि कल्पनादिति। 'स्वेति, यत्र यत्र कार्यस्य घटादेरभावस्तत्र दण्डादेरभाव इति कार्यसम्बन्धाभावे दैशिक्येव व्यापकता यदा कार्याभावस्तदा दण्डाभाव इति कालिक्यां सामग्रीकाले व्यभिचारात्, एवं दण्डसत्त्वेऽपि चक्राद्यभावेन घटाभावे व्यभिचारात् कथं व्यापकतेति व्यभिचारवारणाय कार्याभावं विशिनष्टि, 'स्वेतरसकलसम्पत्ताविति, तेन दण्डेतरसकलसम्पत्तौ सत्यां यत्र घटाभावस्तत्र

---

(१) स्वस्यैवान्तरपूरुष इति ख०।

तया धर्म्माधर्म्मौ जन्येते ताभ्याञ्च जय-पराजयौ, सत्यासत्यप्रतिज्ञाभिशस्ततुलारोहणस्येष्टानिष्टफलत्वेनार्थतो विधि-निषेधात् "अभिशस्तः सत्यप्रतिज्ञो विजयकामस्तुलामारोहेदसत्यप्रतिज्ञो न तुलामारोहेत्" इति श्रुतेरुन्नयनात्। यद्वा तया देवतासन्निधिः क्रियते ताश्च कर्मानुरूपं लिङ्गमभिव्यञ्जयन्ति। कस्तर्हि शक्तिपदार्थः[1] कारणत्वम् तच्च स्व-स्वव्याप्येतरस-

दण्डाभाव इति न व्यभिचारः, तावति कृते चाप्रसिद्धिः दण्डेतरसकलमध्यपतितानां चक्रभ्रम्यादीनां सम्पत्तौ घटाभावाप्रसिद्धेरत उक्तं 'स्वव्याप्येति, तथाच चक्रभ्रम्यादीनां दण्डव्याप्यतया तदितरकालीनकार्याभावं प्रति व्यापकत्वमस्त्येव दण्डाभावस्य, व्याप्यत्वञ्च स्वप्रागभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वं, व्यापकत्वन्तु कालिकमिति भावः। अत्र वदन्ति स्वेतरपदस्य स्वेतरतत्कारणपरत्वं वा, स्वेतरमात्रपरत्वं वा, आद्ये आत्माश्रयत्वं, अन्त्येऽसम्भवः घटाद्युत्पत्तौ वेमाद्यसमवधानात्।' किञ्च यत्र स्वमप्यस्ति तत्र स्वेतरसमवधानमप्यस्तीति तत्र कार्याभावाप्रसिद्धिः। न च स्वेतरसमवधानेन स्वासमवधानं विवक्षितं, अजनकसाधारण्यात्। न हि यत्र स्वाभावे कार्याभावः तत्र न स्वाभाव इति सम्भवति, तथाच वेम्नोऽपि घटं प्रति हेतुतापातः। अपि च कुलालपितुरप्येवं घटजनकतापत्तिः। किञ्च दिगादिहेतावव्याप्तिः

(१) शक्तिपदस्यार्थ इति ख०।

कलसम्पत्तौ[1] कार्य्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वम्।

कार्याभाववति देशे काले वा तदभावाभावात्। अपि च यत्र कार्याभावस्तत्र दण्डाभाव इति नास्ति दण्डावयवे घटाभाववति दण्डाभावाभावात्। अत्र ब्रूमः। स्व-स्वव्याप्येतरपदेन कार्यप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियोगिसकलसम्पत्तिः विवक्षितेति नासङ्कुचितं सकलपदं, न वा कारणपदं, व्याप्तिश्च कालिकीत्युक्तं।

यत्तु स्वसमवधानेऽपि स्वेतरसकलसमवधानमित्यादि। तत्तुच्छं। यत्र स्वेतरसमवधाने कार्याभावस्तत्र स्वाभाव इत्यत्र क्वाचित्कतादृशाभावप्रसिद्धैव व्यभिचाराभावात्। न हि स्वेतरसकलसमवधानं यत्र तत्र कार्याभावनियम-इति ब्रूमः येनोक्तस्थले कार्याभावाभाव उद्भिद्यत। अत एवाजनकतातिव्याप्तिशङ्कापि न तत्रोक्तनियमाभावात्।

यदपि कुलालपितुरित्यादि, तदपि न, इदं हि कारणसामान्यलक्षणं तथाच कुलालपितृत्वेनान्यथासिद्धत्वेऽपि कुलालत्वेन तस्यापि जनकतयाऽतिव्याप्त्यभावः। न च कुलालपितृत्वेन जनकत्वापत्तिः, यस्य कार्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वं तस्य हेतुत्वमेव लक्षणार्थो न तु यदवच्छिन्नाभावप्रतियोगित्वपर्यन्तमित्यापादकाभावात् येन केनापि रूपेणोक्तधर्मवत्त्वस्यैव जनकत्वस्वरूपत्वात्। न च दण्डरूपादावन्यथासिद्धेऽतिव्याप्तिः, तस्य स्व-स्वव्याप्येतरदण्डसम्पत्तावेव कार्याभावाभावेनोक्तरूपाभावात्। अत एव दण्डत्वमपि निराकृतं

(१) स्व-स्वव्याप्येतरसकलकारणसम्पत्ताविति क०।

तत्र तद्व्याप्यप्रसिद्धेः। न चैवं नित्यमात्राव्याप्तिः, अग्रे निरसनीयत्वात्, ज्ञानं प्रत्याकाशस्य कार्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वमेव नास्त्याकाशाभावासम्भवात्। न च शब्देऽप्येवमहेतुतापत्तिः, अग्रे निरस्यमानत्वात्, गन्धं प्रति रूपप्रागभावादीनान्तु स्व-स्वव्याप्येतरसकलसम्पत्तौ यत्र कार्याभावस्तत्र स्वप्रागभावाभाव एवोत्पन्नपुनरुत्पादस्थले दृष्टो न तु व्यापकप्रागभावाभावो व्यापकप्रागभावानां तत्रापि सत्त्वात्। कार्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वन्तु तादृशाभावप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नत्वं तदस्ति स्वप्रागभावस्य न तु तद्व्यापकप्रागभावस्येति नातिव्याप्तिः। यद्वा अनन्यथासिद्धत्वमिहापि लक्षणे देयमतो न कुलालपित्रादिष्वतिप्रसङ्गः।

यत्तु नित्यस्यात्मादेरित्यादि, तन्न, यदवच्छिन्नाभावव्यापकाभावप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नत्वस्य हेतुत्वरूपत्वादस्ति चात्मत्वावच्छिन्नाभावस्य ज्ञानाभावाव्यापकत्वेऽपि गुणत्वावच्छिन्नाभावं प्रति समवायित्वावच्छिन्नाभावस्य व्यापकत्वं, अस्ति च दिक्कालयोस्तत्त्वावच्छिन्नाभावस्याव्यापकत्वेऽप्याधाराभावत्वेन तदभावस्यापि कार्याभावव्यापकत्वमत एव ज्ञानं प्रत्याकाशमहेतुः केनापि रूपेण तदभावस्य कार्याभावाव्यापकत्वात्, यदभावस्य येन केनापि रूपेण यत्किञ्चिद्रूपावच्छिन्नयत्कार्याभावव्यापकत्वं तस्यैव तद्धेतुत्वमिति प्रकृतलक्षणार्थत्वात्। न चैवमात्मत्वं हेतुतावच्छेदकमपि न ज्ञाने हेतुत्वस्य कार्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वरूपस्य तेनानवच्छेदात् सामान्यसामग्रीत एव कार्यं न तु विशेषसामग्री कार्येवमिति वाच्यं। तत्तत्कार्यं प्रति स्वस्वसमवायित्वेनैवात्मत्वपर्यवसानात्। न च सम-

अथ वा यत्र कार्य्याभावव्याप्यता इतराभावावच्छिन्ना

वायिकारणतावच्छेदकं कथं समवायित्वमिति वाच्यं। समवायिकारणत्वस्य विशिष्टस्यानवच्छेद्यत्वात् गौरवात् नीलघटत्ववत् अपि तु समवायित्वावच्छेदेन कारणत्वमित्यत एव तत्समवायिकारणं भवति।

वस्तुतस्तु यदेतदात्मत्व-दृढदण्डत्वादिकं कारणतावच्छेदकं तत्कार्य्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वकारणत्वमिति मते न किन्तु सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्य्याभाववत्त्वं हेतुत्वमिति पक्षे तेषामेव सहकारिविरहप्रयुक्तकार्य्याभाववत्त्वावच्छेदकत्वात् न हि नियतपूर्ववर्त्तित्वकारणत्वपक्षेऽपि दृढदण्डत्वं कारणतावच्छेदकं, किन्तु दण्डत्वमेव लाघवात् किं बहुना प्रमेयत्वादेरपि तदा हेतुतावच्छेदकत्वापत्तेः तस्मात् सहकारिवैकल्येत्यादिकारणतापक्ष एव तदवच्छेदकमिति समवायित्वाधारत्वावच्छिन्नाभावस्य कार्य्याभावव्यापकत्वे सहकारिवैकल्येत्यादेरात्मत्वाद्यवच्छेद्यत्वे न कोऽपि विरोध इति सर्व्वं सुस्थं।

यत्तु घटाभाववति दण्डावयवे दण्डसत्त्वात् व्यभिचार इति, तन्न, कार्य्याभाववति यत्सम्बन्धावच्छिन्नो यदभावः तत्सम्बन्धावच्छिन्नत्वस्य हेतुत्वरूपत्वात् अस्ति च घटाभावव्यापको यो दण्डसंसर्गाभावः स दण्डावयवेऽपि, न चेदेवं तदा यत्र धूमो धूमावयवे तत्र वह्न्यभावात् धूमे वह्निव्याप्तिरपि न स्यादित्यलमधिकेनेति। नन्विदं कारणत्वमतीन्द्रियघटितसकलसम्पत्तिगर्भतया दुर्ग्रहं प्रत्यक्षस्याप्रवृत्त्या साध्यासिद्ध्यादिना मानान्तरस्याप्रवृत्तेरित्यस्वरसादन्यदेव तल्लक्षणमाह, 'अथवेति, यत्र कार्य्याभावव्याप्यता इतराभावसहकारावच्छिन्ना तदवच्छिन्नं कारणं तदवच्छिन्नत्वं कारणत्वमिति यावत्,

तत्कारणं वीजेऽङ्कुराभावव्याप्यता न वीजत्वेनावच्छिद्यते इतरसमवधाने सति वीजादङ्कुरसम्भवात्। किन्तु इतराभावेनावच्छिद्यते इतराभावे वीजस्याङ्कुराभावनियमात्। शिलाशकले त्वङ्कुराभावव्याप्यता शिलात्वेनावच्छिद्यते।

तेन यत्र दण्डाभावत्वं तत्र घटाभाव इति दण्डाभावत्वनिष्ठघटाभावव्याप्तौ दण्डाभावस्यैवावच्छेदकतया जनके दण्डाभावादावतिव्याप्तिः वीजत्वेन कार्याभावव्याप्ये जनकत्वादसम्भवश्च न सम्भवति तत्र दण्डाभावसहकृतत्वस्यानवच्छेदकत्वात्, एवञ्चाग्रे 'वीज-वीजत्वपदे वीजत्व-वीजत्वत्वपरे, 'इतराभावेन' इतराभावसहकृतत्वेनेत्यर्थः, 'शिलात्वेन' शिलात्वत्वेनेत्यर्थः। अत्र वदन्ति कार्याभावः तज्जनकाद्यभावो वा, तदभावमात्रं वा, आद्ये आत्माश्रयः, अन्त्ये शिलायामङ्कुरस्य संयोगवृत्त्या सत्त्वेन तत्रापीतराभावसहकृतशिलात्वस्य कार्याभावव्याप्यत्वादिति। अत्र ब्रूमः। उत्पत्तिकालीनसम्बन्धावच्छिन्नकार्याभावव्याप्यत्वं विवक्षितं, अत एवाग्रिमलक्षणेऽनुत्पत्तिव्याप्यत्वमित्येव वक्ष्यति, एवञ्च संयोगादिसम्बन्धस्योत्पत्त्यनन्तरकालीनतया तदवच्छिन्नाभावमादाय शिलादौ प्रसङ्गः, उत्पत्तिकालीनश्च सम्बन्धोऽयमेव कारणतासमवायस्तु तदवच्छिन्नाभावो नाङ्कुरस्य शिलायां किन्तु तदवच्छिन्नकार्याभावः समवायिनि वीजादौ च इयञ्च कारणमेव। न च कारणतागर्भतयात्माश्रयः, कारणताया अपि सम्बन्धत्वेनैव ज्ञानात्। वस्तुतस्तु वीजादङ्कुर इतिप्रतीतिबलादवध्य-

यद्वा अन्यासमवधानावच्छिन्नकार्य्यानुत्पत्तिव्याप्यत्वं कारणत्वम् रासभादेः स्वत एव कार्य्याभावव्याप्यता

वधिमद्भावलक्षणः स्वरूपसम्बन्ध एव विलक्षणः कार्य्य-कारणयोस्तत्सम्बन्धावच्छिन्नकार्य्याभावस्य कारणे इतराभावावच्छेदेन स्वरूपयोग्ये तु तादृशस्वरूपसम्बन्धाभावादितराभावानवच्छिन्न एव तादृशकार्य्याभाव इति नात्यतिप्रसङ्ग इति सर्वमवदातं। अत एव वीजादङ्कुर इत्यादौ हेतुतायामपि पञ्चमीनिर्देशसम्भवेन तादृशप्रतीतेरवध्यवधिमद्भावेन तादृशप्रतीतेरवध्यवधिमद्भावविषयत्वापर्य्याप्तौ वीजादङ्कुरोत्पत्तिरिति प्रतीतेरवश्यमवध्यवधिमद्भावगोचरत्वनियमादिदं लक्षणमपहायाग्रिमलक्षणे कार्य्यादुत्पत्तीत्येव कण्ठरवेणाभिहितं। न ह्यङ्कुर इवोत्पत्तिरपि सहेतुका येन तत्रापि हेतुपञ्चम्यन्तत्वेन कल्प्येत। अत एव कुसुमाञ्जलिप्रकाशे उत्पत्तिगर्भकादाचित्कत्वं सहेतुकत्वे लिङ्गं, अतो नोत्पत्तौ व्यभिचार इति स्फुटमेवास्ति। न च स्वरूपद्वयमेव स्वरूपसम्बन्ध इति कथं तत्राप्यतिप्रसङ्गो वारणीयः इति वाच्यम्। घटे पटाभाव इति प्रतीतिबलेन प्रतियोगित्वलक्षणस्वरूपसम्बन्धविशेषवदवध्यवधिमद्भावस्यानुभवसिद्धतया दुरपह्नवत्वात्, अन्यथा एवंविधविकल्पेन बह्वव्याकुलीभवेदिति। किञ्चैवं यदि न कल्प्येत तदाग्रिमलक्षणेऽपि का गतिः नियतपूर्ववर्त्तित्वयोरनन्यथासिद्धत्वादित्यनुपदमेव स्फुटीभविष्यति।

केचित्तु कार्य्याभावः कार्य्यनियतपूर्ववर्त्तित्वाभावः स तु शिलायां शिलात्वेनावच्छिद्यते वीजेऽन्यासहकृतवीजत्वेन, अत एव कार्य्य-

अन्यासमवधानस्य वैयर्थ्येनानवच्छेदकत्वात्। अनन्यथासिद्धनियतपूर्ववर्त्तिजातीयत्वं वा तत्त्वम्, अन्यथासिद्धत्वञ्च त्रिधा, येन सहैव यस्य यं प्रति पूर्ववर्त्तित्वमवगम्यते यथा घटं प्रति दण्डरूपस्य। अन्यं प्रति पूर्ववर्त्तित्वे ज्ञात एव यं प्रति यस्य पूर्ववर्त्तित्वमवगम्यते यथा शब्दं प्रति पूर्ववर्त्तित्वे ज्ञात एव ज्ञानं प्रत्याकाशस्य। अन्यत्र क्लृप्तनियतपूर्ववर्त्तिन एव कार्य्यसम्भवे तत्सहभूतत्वम्। यथा गन्धवति गन्धानुत्पादात् गन्धं प्रति तत्प्रागभावस्य नियतपूर्ववर्त्तित्वकल्पनात् पाकजस्थले गन्धं प्रति रूपादिप्रागभावानामन्यथासिद्धत्वम्। एतत्त्रितयव्यतिरेके

नियतपूर्ववर्त्तितागर्भतया तावन्मात्रमेवान्वयमुखं लक्षणं लक्षयित्वा व्यतिरेकमुखे अपि लक्षणे परित्यज्य तदेव शेषसिद्धान्तयति, 'अनन्यथेतीति वदन्ति।

'अनन्यथेति, अनन्यथासिद्धत्वे सति कार्य्यजातीयपूर्ववर्त्तित्वव्यापकताधिकरणताप्रतियोगित्वमित्यर्थः। तेन यत्र घटपूर्ववर्त्तित्वं तत्र दण्डाधिकरणत्वमिति व्यभिचारेऽपि यत्र घटाव्यवहितपूर्ववर्त्तित्वं इत्यव्यभिचारात् सर्वं सुस्थमिति भावः। अत एवाव्यवहितपदं विशिष्य नोपात्तं नियतपदादेव तल्लाभादित्यवधेयं। न च वैयर्थ्यादेव तदनुपादानं, तथा सति चिरध्वस्तेऽपि यागादौ स्वर्गेष्टसाधन-

नियतपूर्ववर्त्तित्वं कारणत्वम्, यागापूर्वयोस्तु याग-पूर्ववर्त्तित्वेऽवगते न त्ववगम्यमाने, यत्र जन्यस्य पूर्वभावेऽवगते[१] जनकस्य पूर्वभावोऽवगम्यते तत्र जन्येन जनकस्यान्यथासिद्धिः, यत्र च जनकस्य तथात्वेऽवगते जन्यस्य पूर्वभावावगमः तत्र तद्द्वारा तस्य जनकत्वमेव, दण्डसंयोग-भ्रमणयोस्तु युगपदेव पूर्वभावित्वग्रहः। स्वस्वानन्तरोत्पत्तिकसकलसमवधाने सत्यपि यस्याभावात्कार्य्यं न जायते सति तु जायते तज्जातीयं प्रति तदनन्यथासिद्धम् अनन्यथासिद्धनियत-पूर्ववर्त्तित्वं कारणत्वमित्यन्ये। तन्न। ईश्वर-तद्बुद्ध्यादीनामसंग्रहात् तद्व्यतिरेकस्य तत्समवधानव्यतिरेकस्य वा अभावात्। कार्य्यस्यान्यथानुपपद्यमानताव्यवस्था-

त्वस्यानुपपत्त्यभावात् तदनुपपत्त्याऽपूर्वं न कल्प्येतेति वक्ष्यमाणत्वात्। न च चिरध्वस्तकारणं व्यापारव्याप्तमिति व्याप्तेस्तत्रापूर्वकल्पनं न तूक्तयुक्तेरिति वाच्यम्। तत्रापि व्याप्तावप्रयोजकत्वशङ्कायां अव्यवधानगर्भकारणताया एव विपक्षबाधकत्वेनोक्तपर्यन्तस्यावश्यकत्वात्। न चापूर्वकल्पनेऽपि यागस्य स्वर्गाव्यवहितपूर्ववर्त्तित्वारक्षणात् कथमुक्तयुक्त्याऽपूर्वकल्पनमिति वाच्यम्। स्वसिद्धिविरोधिक्षणान्तरितत्वस्याव्यवधानपदेन विवक्षिततया अपूर्वकल्पनया यागाधिकरणका-

(१) पूर्ववर्त्तित्वेऽवगत इति ख०।

प्यत्वं वा अनन्यथासिद्धत्वम्। नन्वेवमतिरिक्तशक्तौ साधक-बाधकप्रमाणाभावान्नित्यं संशयः। न च साधकाभावस्य बाधकत्वम्। बाधकाभावस्यापि साधकत्वादिति चेत्। न। साधकाभावेन वह्न्यावन्यत्र सिद्धातीन्द्रियधर्म्माभावसाधने लाघवं बाधकाभावेनातीन्द्रियधर्म्मसाधने च गौरवमिति साधकाभावात्तदभाव एव सिध्यतीति। परमप्रयोजनमनुमानस्यापवर्गः "आत्मा वा अरे श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः साक्षात्कर्त्तव्यः" इति श्रुतेः, स च समानाधिकरणदुःखप्रागभावासहवृत्तिदुःखध्वंसः। ननु नासौ पुरुषार्थः अतीतदुःखध्वंसस्य सिद्धत्वात् अनागतदुःखस्य ध्वंसयितुमशक्यत्वात् वर्त्तमानस्य पुरुषप्रयत्नं विनैव विरोधिगुणनाश्यत्वात् अतीतदुःखवत् हेतूच्छेदे पुरुषव्यापारः प्रायश्चित्तवदिति चेत्। न। तर्किं हेतूच्छेदस्य

त्वस्यापि स्वर्गाव्यवहितत्वात् स्वजनकाधिकरणत्वानधिकरणत्वाभ्यामेव रचणस्य कार्य्यसिद्ध्यनुकूलत्वाननुकूलत्वात्। यद्वा यत्र घटाधिकरणत्वं तत्र दण्डाधिकरणक्षणोत्तरत्वमिति नियम उत्तरत्वस्य पूर्वत्वनिरूप्यत्वात् पूर्वत्वस्य नियमः एवं सत्यव्यवहितपदमधिकं प्रयोज्य ग्राम्य- [illegible] तत्प्रक्षेपप्रयोजनन्तु उक्तक्रमेणापूर्वकल्पनादिरेव। न च यत्र स्वर्गाधिकरणत्वं तत्र यागाधिकरणाव्यव-

सुख-दुःखाभावेतरत्वेन स्वतोऽपुरुषार्थत्वादनागतानुत्पादमुद्दिश्य क्रियमाणत्वाच्च। यथा तत्र दुःखानुत्पादः पुरुषार्थस्तथेहापीति विवक्षितम्। अथानुत्पादस्य प्रागभावत्वेनासाध्यत्वात् फलान्तरस्याभावाच्चानन्यगतिकतया कण्टकनाशवत् दुःखसाधननाश एव स्वतः पुरुषार्थस्तथेहापीति वा उभयथापि दुःखध्वंसस्यापुरुषार्थत्वमेव। न च तयोरपि पुरुषार्थत्वमिति वक्ष्यते। मैवम्। दुःखान्तरध्वंसस्यायत्नसाध्यत्वेऽपि तादृशदुःखध्वंसस्य मिथ्याज्ञानोच्छेदद्वारा पुरुषप्रयत्नाधीनतत्त्वज्ञानसाध्यत्वात्, तथाहि तत्त्वज्ञानात्सवासनमिथ्याज्ञानाभावे दोषानुत्पत्तौ प्रवृत्त्यभावेऽदृष्टानुत्पत्तौ जन्माभावे तादृशदुःखध्वंसो भवति। अथ चरमदुःखे उत्पन्ने तद्ध्वंसस्तज्ज्ञानादेव भविष्यति तदनुत्पादे च तत्त्वज्ञानादपि न स्यादिति चेत्। न। प्रतियोगिवत्तत्त्वज्ञानस्यापि तद्धेतुत्वात्तुल्यवदुभयोरपि कारणत्वात्

हितोत्तरक्षणत्वमित्यसम्भवात्तदप्रक्षेपः स्वाङ्गमव्यवधायकमिति न्यायेन तथा नियमात्, अत एव तथा नियमरक्षार्थमपूर्वकल्पनं। न चैवं तत्र ध्वंसस्यापि स्वाङ्गतया तेनापि तथाभूतनियमनिर्वाहाद-पूर्वकल्पनं, तेन तथा नियमनिर्वाहेऽपि विरोधान्तरेण तज्जनकतायां यागस्यानन्यथासिद्धत्वमविरोधेन तत्परीहारादित्यपूर्वं

तेन विना तदनुत्पत्तेः। अत एव शुकस्य तत्त्वज्ञानमुत्पन्नमिति तस्य तद्ध्वंस उत्पन्नो नास्मदादीनाम्। तत्र दुःखं नोत्पन्नमस्ति तेन स ध्वंसो नास्मदादीनामिति चेत्, अनादौ संसारे तत्कुतो नोत्पन्नम्, स्वकारणाभावादिति चेत्। न। अन्वय-व्यतिरेकानुविधायिनस्तत्त्वज्ञानादन्यस्यान्विष्यमाणस्याभावात्। मुक्तौ स ध्वंसोऽस्त्येव तस्मिन् सति मुक्तिरस्त्येवेति स मुक्त्युत्पादकोत्पाद्य इति सर्वाभ्युपगतम् मुक्तिः सा अन्या वा। नन्वेवं ध्वंसार्थं दुःखमुपादेयं तदनुत्पाद्य ध्वंसानुत्पादादिति चेत्, सत्यम्, पुरुषार्थहेतुत्वेन लोके दुःख-तत्साधनयोरपि उपादानदर्शनात् अनागतकुम्भनाशार्थं मुद्गरादौ प्रवृत्तिदर्शनादनागतदुःखध्वंसार्थमपि प्रवृत्तिः। चरमदुःखध्वंसो न दुःखध्वंसत्वेनोद्देश्यः[१] अयत्नसिद्ध-

---

वच्यते। वस्तुतस्तु नियमस्तत्समवधाननियमः तत्समवधानन्तु तत्समवधानविरोध्यभावः तद्विरोधी च शुद्धस्तत्सम्बन्धाभाव इति तत्त्वं। अत एव कुलालपितायन्यथासिद्धत्वेन वारणीयोऽन्यथा कुलालेन व्यवहितत्वादव्यवहितपूर्ववर्त्तित्वेनैव तन्निरासे तद्वारणायान्यथासिद्धिर्न स्वीक्रियेत। वस्तुतस्तु उभयथापि नियमो यदा कार्य्याव्यवहितपूर्वक्षणस्तदा दण्डो यदा घटस्तदा दण्डाधिकरण-

---

(१) चरमदुःखध्वंसो नोद्देश्य इति क०।

दुःखान्तरध्वंसवदपुरुषार्थत्वादिति चेत्। न। समानाधिकरणदुःखप्रागभावासहवृत्तिदुःखध्वंसत्वेन तस्योद्देश्यत्वात् दुःखासम्भिन्नसुखवत् तस्य च पुरुषप्रयत्नसाध्यत्वमेवेत्युक्तम्। एतेन दुःखध्वंसत्वमेव मोक्षत्वम् तत्तदात्मयावद्दुःखध्वंससम्वलनदशायान्तु तथा व्यपदेशः प्रतिपुरुषं दुःखध्वंसस्तोमस्य व्यक्तिस्थानीयत्वात् तेजोभावे सम्वलिते अन्धतमसपदप्रयोगवत् यथा सम्वलित एव द्वाविति बुद्धि-व्यपदेशौ प्रवृत्तिरपि सम्वलनार्थमित्यपास्तम्। मिलितानामसाध्यत्वात् मेलकस्यानतिरिक्तत्वेऽतिप्रसङ्गात् अतिरिक्तत्वे जन्यस्य ध्वंसावृत्तेः अजन्यस्य पुरुषार्थत्वक्षतेः अन्धतमसादौ तथा सम्वल एव प्रयोगात्। एतेन संस्काराजनकभोगविषयदुःखध्वंसः संस्काराजनकानुभवभवध्वंसो वा मुक्तिः, न चातिव्याप्तिः, जनकत्वस्याजनयत्यपि भावादिति निरस्तम्। अपुरुषार्थत्वात्।

क्षणोक्तलक्षण इति याद्यः कालिकव्याप्तेश्च तथैव पर्यवसानात्, नियमोऽवश्यम्भावस्तथाच कार्य्यपूर्वक्षणे यस्यापर्यवसानमित्यन्ये। पूर्ववर्त्तित्वञ्च प्रागभावावच्छिन्नसमयवृत्तित्वं प्रागभावस्य विशेषणं येन प्रागभावेऽतिव्याप्तिः किन्तु तदुपलक्षितकालविशेषवृत्तित्वं कालस्य च स्थूलस्य हेतुत्वं अधिकरणतायास्तत्रैव सम्भवात् अधिकरणत्वेनैव

अन्ये तु दुःखप्रागभावासहवृत्तिदुःखसाधनध्वंसो मोक्षः लोकेऽहिकण्टकादिनाशस्य वैदिके प्रायश्चित्तादौ पापनाशस्यानन्यगतिकतया दुःखसाधनध्वंसत्वेन पुरुषार्थत्वात्। अथाहिकण्टकादि पापं वा नाश्यताम् तेन तज्जन्यं दुःखं न भवतीति दुःखानुत्पादमुद्दिश्य प्रवृत्तेर्दुःखानुत्पाद एव प्रयोजनम् न तु दुःखसाधनाभावः सुख-दुःखाभावेतरत्वादिति चेत्। न। दुःखानुत्पादस्य प्रागभावत्वेनानादितया असाध्यत्वात्। न च तत्पालनं साध्यम् पालनं हि न तत्स्वरूपं तस्यासाध्यत्वात्। नोत्तरसमयसम्बन्धः अभावे सम्बन्धिद्वयातिरिक्तस्य तस्याप्रामाणिकत्वात् अनभ्युपगमाच्च। नापि सम्बन्धिद्वयस्वरूपं साध्यम्, प्रागभावस्यापि असाध्यत्वात् समय-तदुपाध्योश्च प्रयत्नं विनैव सिद्धेः।

तस्य जनकत्वात् क्षणस्य चापूर्व्ववर्त्तित्वात् तस्य च तादृशक्षणवृत्तित्वमस्त्येव। प्रागभावस्य न प्रतिजनकोऽन्योन्याश्रयात्, नापि विनाशभावे विनाशस्य प्रागभावगर्भतयाऽन्योन्याश्रयादुत्पत्तिगर्भतया तन्निर्वचने चोत्पत्तेः स्वसमानकालीनपदार्थप्रतियोगिकध्वंसानाधारसमयसम्बन्धरूपत्वेऽन्योन्याश्रयात्। नापि प्रतियोग्यन्यूनानतिरिक्तकालीनावधिकसामयिकं यावत् परन्त्वाश्रयसमानकालीनकादाचित्काभावतया तन्निर्वचनं प्रलयकालीनपरमाणुक्रियाप्रागभावाद-

अथ दुःखे द्वेषाद्यथा तदभावे इच्छा तथा दुःखसाधने द्वेषात् तदभावेऽपि इच्छा तथा तत्साधने प्रवृत्तिरिति चेत्। न। यदिच्छया यत्साधने यस्य प्रवृत्तिस्तस्यैव त-

---

व्याप्त्यापत्तेः किन्तु गन्धानाधारसमयानाधाराभावः। न च तादृश-समयाप्रसिद्धिः, गन्धवत्त्वं स्वाधिकरणानधिकरणसमयवृत्ति कादा-चित्कमात्रवृत्तिजातित्वात् चैत्ररूपवदित्यनुमानात् तत्सिद्धेरिति। अत्र वदन्ति भवतु यथा कथञ्चिदेवं गन्धानाधारसमयसिद्धि-स्तदनधिकरणत्वं प्रागभावस्य कथं ग्राह्यं, न हि तत्र प्रत्यक्षमागमो वा सम्भवति, अनुमानन्तु सम्भवेत् तत्सिद्ध्युत्तरं तथाचानुमान-प्रवृत्तौ प्रागभावत्वेन धीस्तस्याञ्चानुमानप्रवृत्तिरित्यन्योऽन्याश्रयः। किञ्चोक्तं यदि प्रागभावत्वं तदा गन्धानाधारसमयो नास्तीति अवधारितमतो मीमांसकादेर्घटो भविष्यतीति प्रत्ययानुदयापत्तेः विद्यमानप्रागभावप्रतियोगित्वस्यैव भविष्यत्त्वात्। अपि च यदुक्त-प्रागभावावच्छिन्नसमयसत्त्वं हेतुत्वं तदा ध्वंसस्याहेतुकतापत्तेः तत्प्रा-गभावो हि प्रतियोगी तत्प्रागभावो वा, आद्ये अभावपदवैयर्थ्यं गन्धानाधारसमयानाधारमात्रस्य प्रागभावतया व्यावर्त्याभावात्, अन्त्ये ध्वंसजनकस्य प्रतियोगिप्रागभावावच्छिन्नेऽसत्त्वात्। न हि प्रति-योग्यपि घटप्रागभावावच्छिन्नसमये। किञ्च गन्धानाधारत्वगर्भवत् नीलाद्यनाधारत्वगर्भतयापि तन्निर्वचनात् तद्गर्भकारणत्वमपि भि-द्येत तथाच विनिगमनाभावादुभयगर्भसाधारणत्वज्ञानप्रवर्त्तकतायां प्रवृत्त्यननुगमः। अपि च गन्धानाधारसमयस्य महाप्रलयकालत्वे

त्प्रयोजनत्वमिति दुःखसाधनाभावस्यैव प्रयोजनत्वात्। अथ चिकीर्षायोनिप्रयत्ने प्रयोजनज्ञानापेक्षा तेन विनोपाये चिकीर्षाविरहात्, न तु द्वेषयोनियत्ने

मानाभावः युगपन्नाशे मानाभावात् तस्य च यावद्गन्धनाशानन्तरं वस्त्वन्तरसत्त्वसम्भावनया तत्प्रागभावस्य गन्धानाधारसमयानाधारत्वसंशयेन तत्कारणेऽपि तद्गर्भकारणलक्षणाव्याप्तिसन्देहः एवञ्च व्यर्थविशेषणतासन्देहात् तद्वारणविशेषणदानमप्यशक्यमित्यादि। अत्र ब्रूमः, आकाशपदाच्छब्दाश्रयत्वाद्युपलक्षिताकाशपदार्थोपस्थितिवद्गन्धानाधारत्वेन समयोपाधिविशेषोपलक्षितस्य प्रतीतिः, तथाच तत्समयविशेषानधिकरणाभावत्वं इदमपि लक्षणमनुगमकं न तु घटोभविष्यतीत्यादिप्रत्ययविषयोऽयमुपाधिरुक्तयुक्तेरननुभवाच्च, किन्तूत्तरसमयासन्नघटाभाव इदानीमित्येव घटोभविष्यतीति विषयः। न चोत्तरत्वस्य ध्वंसगर्भतया अन्योन्याश्रयः, उत्तरत्वेन समयविशेषवृत्तित्वस्यैव प्रत्ययविषयत्वात्, अत्रोत्तरत्वधीश्च उत्तरकालिकी अनुगमाय एवञ्चानुगमे विनाश्यभावविद्यमानतयैव भविष्यत्ता. विनाश्यत्वेन च तज्ज्ञानात् नान्योन्याश्रयः, किन्तु वस्तुतो विनाश्यस्यैवेदानीं नास्तीति ज्ञानं, एवञ्चाकाशपदात् कदाचिच्छब्दाश्रयत्वेन कदाचिदष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यत्वेनेनिवत् कदाचिन्नीलाद्यनधिकरणत्वेनापि समयोपलक्षणात् न कापि क्षतिः। तत्समयविशेषव्यावर्त्त्याभावावच्छिन्नसमयसत्त्वस्यैव हेतुतया न च प्रवृत्त्यननुगमः, न ह्याकाशपदाच्चिह्नतयोपलक्षणोपस्थितिः, तस्य तच्छून्यतापत्तेः। अत एव च

अनिष्टसाधनताज्ञानादहिकण्टकादौ द्वेष्ये द्वेषात् तन्नाशानुकूलो यत्न उत्पद्यते, अयमेव हि द्वेषस्वभावो

तत्समयानाधारत्वमपि सुग्रहं पूर्वकालिकतत्समयविशेषसत्त्वे सतीदानीमसत्त्वेन अगन्धानाधारसमयानाधारत्वेनानुमानात्। न च दृष्टान्तदुर्भिक्षं, गन्धस्यैव तथात्वाभावात्। एवञ्च समयविशेषानाधारत्वप्रतियोगिकाभावावच्छिन्नसमयवृत्तित्वं स्वहेतुत्वमिति निर्गलितं। अत एव तत्प्रतियोगिकाभावत्वाभायाभावपदमप्युपात्तं, अन्यथा व्यावर्त्याभावे तन्नोपादीयेत तदुपादाने च घटप्रागभावेन पटप्रागभावातिव्याप्तिः प्रसज्यते।

यत्तु युगपन्नाशे मानाभावाद्गन्धानाधारसमयस्य सर्वमुक्तिवे मानाभाव इति, तन्न, यावद्गन्धनाशेऽदृष्टाभावात्, अन्यथा संयोगविभागयोरन्योन्यनाश्यतयाऽवस्थितौ सर्वमुक्त्यनुपपत्तेः, तथाच दृष्टाभावाद्दारकार्य्याभावो वाच्य इति युगपदेव सर्वनाशः। वस्तुतस्तु स्वरूपसम्बन्धविशेषः कारणता प्रतियोगिवत् तावत्परिचायक एव धर्मविशेष इत्युक्तमिति न काप्यनुपपत्तिः। भवद्धकल्पा कारणता वा जन्मान्तरसंस्कारादेव स्तनपानात् प्रवृत्तौ स्तृतेति विशिष्टस्यैव स्मरणात् क्वान्योन्याश्रयादिरित्यपि वदन्ति। ननु कारणत्वादन्येन प्रकारेण सिद्धभावोऽन्यथासिद्धिरित्यन्योन्याश्रयः सिद्धिपदस्य चोत्पत्तिपरतया नित्यमात्रेऽतिव्याप्तिः ज्ञप्तिपरत्वेऽसम्भवः हेतोरपि प्रमेयत्वादिना ज्ञानात् इति योगार्थमपहाय रूढमन्यथासिद्धिपदार्थमाह, 'अन्यथेति। यद्यपि पञ्चधान्यथासिद्धिः ग्रन्थान्तरे निबद्धास्ति सम्भवति च तथावच्छेदक-जनकजनकयोस्तिष्टभिरसङ्ग्रहात्। न च

यत्प्रतिबन्धकं विना स्वविषयनाशानुकूलं यत्नमुत्पादयति अन्यथा प्रयत्नद्वैविध्यानुत्पत्तेः । अत एव फलं

'येन सहेत्यनेन दण्डरूपवद्दण्डत्वमपि संगृहीतमिति वाच्यम् । तत्र हि साहित्यप्रतियोगिना दण्डेनान्ययात् इति प्रतियोगिरूपमन्यथासिद्धमित्यर्थः, प्रकृते च साहित्यप्रतियोगिदण्डत्वमेवावच्छेदकं दण्डेनान्यथासिद्धं इति महान् भेदः, तथाप्यवच्छेदक-जनकजनकयोस्तिसृभिरेव सङ्ग्रहाददोषः। 'येनेति येनान्वय-व्यतिरेकवता सह यस्य पूर्ववर्त्तित्वं गृह्यते तेनान्वयादिमता तत्पूर्ववर्त्त्यन्यथासिद्धमित्यर्थः, पृथगित्यादिविशेषणपूरणात् नावच्छेदकदण्डत्वादिना दण्डादिरन्यथासिद्ध इति भावः । अत्रापृथगन्वयादिमत इत्यपि यस्येति विशेषणं पूरणीयं, तेन दण्डो न दण्डसंयोगेनान्यथासिद्ध इति ध्येयं । एवं विशेषणद्वयमहिम्नैव यत्रोभयविशेषणावच्छेदेनैवान्वयाद्यनुविधानं तत्रैकेनापरस्यान्यथासिद्धिर्यथोद्भूत-तेजसोः । न चैवमपि तदविनिगमकाभावात् दृढत्व-दण्डत्वयोरपि नैकेनापरस्यान्यथासिद्धिः, दृढत्वस्य चक्रभ्रमिजनकत्वस्यान्वयाद्यनुविधानाभावादिति दिक्। 'अन्यं प्रतीति, न चैवमाकाशस्य स्वसंयोगं प्रति अन्यथासिद्धिः,' शब्दपूर्ववर्त्तितामज्ञात्वापि द्रव्यत्वेन तत्पूर्वभावग्रहात्। न च द्रव्यत्वेनैवाकाशस्य ज्ञानहेतुतापत्तिः, ग्राहकाभावेन नियतपूर्ववर्त्तित्वाग्रहादग्रिमप्रवेशाच्च ।

यत्तु यं प्रति पूर्ववर्त्तित्वे गृहीत एव तत्पूर्ववर्त्तित्वात्सुपपादकं यस्य पूर्ववर्त्तित्वं गृह्यते इत्यवश्यं वाच्यम् अन्यथा स्वर्गेन यागान्यथासिद्ध्यापत्तेः तथाच शब्दपूर्ववर्त्तित्वग्रहेऽपि न संयोगान्यथा-

विनैवोत्कटक्रोधान्धानां आत्मघाते प्रवृत्तिरिति चेत्। न। प्रयोजनमनुद्दिश्य द्वेषमात्रात् दुःखैकफलके

सिद्धिरिति। तच्च। विभागदिलादावेवमणुकप्रकारानुसरणात्। अत एव दिक्कालादावपि परत्वादिनान्यथासिद्धौ कार्य्यमात्रे आधारत्वेन तत्पूर्ववर्त्तितायहात्।

वस्तुतस्त्वन्यमित्यस्य यमित्यर्थः, तेन यं प्रति पूर्ववर्त्तित्वे गृहीत एव इत्यर्थः। न च परत्वादि तथा, अन्यपूर्ववर्त्तित्वग्रहेऽपि सम्भवे नियमाभावात्। अत एव कुम्भकारपिता अन्यथासिद्धौ प्रविशति, चैत्रत्वादिनापि रूपेण कुम्भकारजनकत्वं ज्ञात्वैव घटं प्रत्यन्वयादियहात् घटोत्पत्तौ तस्य साक्षादसमवधानेन कुम्भकारद्वारैव समवधाननियमादवश्यमन्यपूर्ववर्त्तितायहपूर्वकस्यैव घटपूर्ववर्त्तितायहस्य सम्भवात्। न हि पूर्ववर्त्तितामात्रं हेतुत्वं, वैसजातीयस्यापि घटपूर्ववर्त्तितया हेतुत्वापातात्, किन्तु नियतपूर्ववर्त्तित्वं नियमपूर्वसमवधानरूपं[1]। न च कुलालपितृत्वमज्ञात्वा कुलालपितुः समवधानं घटोत्पत्तौ ग्रक्यग्रहं, तदानीं तस्य समवधाननियमात्। अत एव चक्रभ्रमिजनकदण्डत्वेन हेतुत्वेऽपि न दण्डो भ्रम्यन्यथासिद्धः तद्देशावस्थाने दण्डत्वेनापि पूर्वसत्त्वग्रहसम्भवानियमाद्युगपदेव चक्रभ्रमि-दण्डयोः पूर्ववर्त्तित्वग्रह इत्यनुपदमाकर एव स्फुटत्वादिति।

'अन्यथेति पृथगन्वयाद्यनुविधायित्वे सति लघुनियतपूर्ववर्त्तिसमवधाननियत इत्यर्थः, तेन लाघवात् प्रथमोपस्थितत्वाच्च लघु-

---

(१) कार्य्याव्यवहितप्राक्क्षणावच्छिन्नकार्य्यसमानाधिकरणभेदप्रतियोगितानवच्छेदकत्वरूपमित्यर्थः।

प्रेक्षावतां प्रयत्नानुत्पादात् क्रोधान्धानामपि तात्कालिकः फलाभिमानोऽस्त्येव उत्कटरागान्धानामिव पर-

घटत्वादिनियतपूर्ववर्त्तिना तद्वाप्यस्यानेकद्रव्यस्यान्यथासिद्धावन्यव्यतिरेकाभावादव्याप्तिः, 'पूर्ववर्त्तिन इति पञ्चम्या हेतुत्वप्रतिपादनात् हेतुत्वपदेऽन्यथासिद्धत्वस्य ग्रहः तद्ग्रहे च तदभावगर्भहेतुत्वग्रह इत्यन्योन्याश्रयः यागस्याप्येवमन्यथासिद्धत्वेऽन्यथासिद्धिपदादेव तद्वारणे तद्वारणाय नियतपदोपादानञ्च व्यर्थमित्यादीनि दूषणानि अलग्नकानि भवन्ति। अत एव दण्डत्वादेरपि न पृथगन्यथासिद्धिरुक्तेनैव संग्रहादत एवावच्छेदकीभूतो दण्डसंयोगादौ दण्डेनान्यथासिद्धिः। नन्वेवमिन्द्रियसंयोगादावपि इन्द्रियमन्यथासिद्धं स्यादिति चेत्, न, लघुपदेन निरासात् लाघवस्य वस्तुविवेचनया प्रथमोपस्थित्या च उभयथाप्यभावात् इन्द्रियपूर्ववर्त्तिताग्रहस्य प्राच्यत्वादिति दिक्।

यत्तु प्रतियोगिजन्ये ध्वंसस्यान्यथासिद्धिस्तुरीयेति(१)। तन्न। पूर्व्वादिनैव तदन्यथासिद्धेरुक्तक्रमेण सम्भवात्। न च वैपरीत्यं, विरोधस्योक्तत्वात् अपूर्व्वं वक्ष्यमाणत्वाच्च। ननु यागापूर्व्वयोर्युगपदन्वयानुविधानमस्ति अस्ति च अन्यस्य लघुर्नि स्थितत्वमिति यागस्यान्यथासिद्धत्वं स्यादित्याह, 'यागेति, प्रथमोपस्थितत्वेन यागस्यैव पूर्ववर्त्तित्वग्रहात् न तु युगपत्तदाह, 'न त्ववगम्यमान इति। न चापूर्व्वस्यैवान्यथासिद्धमस्तु, पृथगन्वयाद्यनुविधानादिति। नन्वेवं कुलालेन स्वपितापि नान्यथासिद्धः स्यादित्यत आह, 'यत्रेति, तत्र क्लृप्तपूर्ववर्त्तिनियततया अन्यस्य पूर्ववर्त्तिताग्रहनियतपूर्ववर्त्तितया

(१) चतुर्थान्यथासिद्धिरित्यर्थः।

द्वारादावपि प्रवृत्ताविति। तन्न। दुःखं मे मा भूदित्युद्दिश्य प्रायश्चित्तादौ प्रवृत्तेर्दुःखानुत्पादस्यैव प्रयोजनत्वात्। न च प्रागभावस्यासाध्यत्वम्, दुःखसाधनविघ-

घोभयथा सिद्धत्वादिति भावः। 'यथेति, तच द्वारीभूतस्य पृथगन्वयाद्यनुविधानेनोक्ताया अन्यस्या वा अन्यथासिद्धेरसिद्धेरिति भावः। नन्वेवं चक्रभ्रमिजनकदण्डस्यापि कुलालवदन्यथासिद्धत्वमत आह, 'दण्डेति, तच द्वयोरपि समवधानसम्भवेन स्वातन्त्र्येणापि नियतपूर्ववर्त्तितायाः इत्यवधारणसम्भवात्, 'साधकाभावेनेति। यद्यपि प्रमाणेन यत्र लघु-गुरुविषयतानियमस्तत्रैव लाघवं सहकारि, न ह्येकस्य लघुविषयतासम्भवोऽन्यस्य गुरुविषयकस्य प्रमितिजननविरोधी, गुरुमात्रस्यासिद्धिप्रसङ्गात् विषयान्तरे मानान्तरे लाघवावतारस्य सर्वत्र सुलभत्वात् इति। नैवं। यत्रैकत्वसिद्धिरपरासत्त्वे विरोधिनी तत्रैव लाघवावतारस्य गुरुसिद्धिप्रतिबन्धकत्वात्, स च गौरवावतारो भिन्नयोरेकस्य वा इत्यत्राविशेषादिति सङ्क्षेपः(१)।

प्रसङ्गसङ्गतिमवतारयति, 'परमेति, वक्ष्यर्थिप्रवृत्त्यादिकमप्यनुमानाद् भवतीति, 'परमेति, यद्यपि श्रुतिर्न साक्षान्मोक्षहेतुतामाह, तथापि "दुःखेनात्यन्तं विमुक्तश्चरतीत्याद्यनुवादसमभिव्याहृतश्रुतेः ज्ञानद्वारा मोक्षजनकतेति भावः। साक्षात्कर्त्तव्य इत्याद्याकारश्रुतिरर्थपरतया निर्दिष्टा, "द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य इत्येवमाकारिकैव श्रुतिः, अस्या अर्थः मुमुक्षुणा आत्मा द्रष्टव्यः मुमुक्षोरात्मदर्शनमिष्टसाधनमिति यावत्। आत्मदर्शनोपायः

(१) अयमंशस्त्वादर्शपुस्तकयोरेकस्मिन् पुस्तके यथैव समासिद्धमकाव।ध्यमस्ति।

टनद्वारा तस्यापि ज्ञतिसाध्यत्वात्। दुःखसाधनसमव-
धानदशायां ज्ञतौ सत्यां दुःखसाधननाशे सत्यग्रिम-

क इत्याह, 'श्रोतव्य इत्यादि, तेनार्थक्रमेण शब्दक्रमस्त्यक्तो भवति अग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीत्यादिवत् तथाच श्रवण-मनन-निदिध्यासनानि आत्मसाक्षात्कारजनकानीत्युक्तं भवति। अत एव श्रुतेस्तथैवाकार इति भ्रमो न कर्त्तव्यः। 'समानेति, इदानीन्तन-दुःखध्वंसातिव्याप्तिवारणाय तादृशं विशेषणं, इदानीन्तनस्य तत्स-मानकालीनत्वात्, तावन्मात्रे च कृते इदानीन्तनमुक्तनरकादि-दुःखध्वंसस्यापि चरमदुःखप्रागभावसमानकालत्वात् अतो दुःख-ध्वंससमानाधिकरणत्वेन दुःखप्रागभावो विशेषितः। न चैवम-प्युपान्त्यदुःखध्वंसे अतिव्याप्तिः, स च दुःखध्वंसो भोगेन स च विशिष्टज्ञानवद्विशेषणज्ञानमपेक्ष इतीष्टज्ञानकाल एव दुःखनाशात् भोगेन दुःखनाशेऽपि दुःखान्तरस्य विषयज्ञानादिविलम्बेनोपान्त्य-दुःखध्वंसानन्तरमेव चरमदुःखनिवृत्तेः। वस्तुतस्तु दुःखप्रागभावा-सहवृत्तित्वं दुःखविशेषणं न ध्वंसविशेषणं अतो नातिव्याप्तिशङ्का अन्त्यप्रागभावसमानकालत्वादुपान्त्यस्येति असौ दुःखध्वंसो न प्रकृत-स्तस्यातीतादावभावेन विकल्पासम्भवादित्यवधेय[१]।

इति महामहोपाध्याय-पक्षिमिश्र-श्रीजयदेवविरचित ईश्वरानु-मानालोकः समाप्तः।

(१) अस्मल्लब्धादर्शपुस्तकद्वये 'ननु नासौ पुरुषार्थं अतीतदुःखध्वंसस्य सिद्धत्वात्' इत्यादिमूलभागस्य व्याख्यानादर्शनात् समाप्तिसूचकवाक्य-दर्शनाच्च सुगमत्वेन तादृशमूलभागस्य व्याख्याप्रयास' आलोककृता न कृत इति वयं मन्यामहे अतस्तादृशमूलभागो व्याख्यारहित एवात्र

समये प्रागभावस्वरूपमस्ति तेन विना नास्तीत्यन्वय-व्यतिरेकयोस्तत्र सत्त्वात्। घटेऽपि कृतौ सत्यामग्रिमक्षणे तत्सत्त्वं तया विना नेत्येव कृतिसाध्यत्वम् न तु प्रागसतोऽग्रिमक्षणे सत्त्वमुत्पत्तिः गौरवात्। कृतिं विना न यत्स्वरूपं तत्कृतिसाध्यं प्रागभावस्वरूपन्तु न तथेति चेत्। न। कृतिध्वंसेऽपि घटसत्त्वेनाग्रिमक्षणइत्यावश्यकत्वात्। अत एव योगवत्क्षेमस्याप्यनागतानिष्टानुत्पादजनकस्य परीक्षकप्रवृत्तिविषयत्वमिति वक्ष्यते निषेधापूर्वप्रस्तावे। ननु प्रायश्चित्तनाश्यपापजन्यदुःखस्य प्रागभावो यद्यस्ति तदा दुःखमावश्यकम् तस्य प्रतियोगिजनकत्वनियमात् नास्ति चेत् तर्हि तदभावादेव दुःखानुत्पाद इत्युभयथापि प्रायश्चित्तमफलम्, तस्माद् दुःखसाधनध्वंसमुखेन प्रागभावस्य साध्यतेति तत्रैव कृतिसाध्यत्वपर्यवसानाद् दुःखसाधनध्वंस एव पुरुषार्थो न तु दुःखानुत्पादार्थितयेति तत्र प्रागभावसत्त्वासत्त्वविचारो वायसदशनविचारवत्। अथ तदापि प्रागभावस्यासत्त्वे तदभावात् पापं न दुःखसाधनमिति तन्नाशार्थं प्रवर्त्तेत तस्य सत्त्वे च पापमादायैव तस्य दुःखोत्पादकत्वनियमात् प्रायश्चित्ते सत्यपि गले पादिकया पापा-

वस्थानमिति न ततः पापनाश इति चेत्। न। प्राग-भावस्यासत्त्वेऽपि दुःखसाधनजातीयनाशस्य पुरुषार्थत्वात् सत्त्वेऽपि पापान्तरमादायापि तस्य दुःखजनकत्वसम्भवात्। प्रायश्चित्तात्पापनाशः स्यादेवेति प्रागभावसत्त्वासत्त्वसन्देहेऽपि प्रायश्चित्तादौ प्रवृत्तिरप्रत्यूहैवेति। उच्यते। तत्र दुःखप्रागभावोऽस्त्येव तस्यैव दुःखानुत्पादरूपत्वेन पुरुषार्थत्वात्। स च पापनाशद्वारा प्रायश्चित्तसाध्य इति प्रागभावसत्त्वेऽपि न निष्फलं प्रायश्चित्तम्। तेन प्रागभावेन दुःखमवश्यं जननीयमिति चेत् सत्यम् किन्तु पापान्तरमासाद्य। न चैवं प्रायश्चित्तमफलम्, दुःखानुत्पादेन तस्य सफलत्वात्। न च दुःखानुत्पादस्यापि दुःखानुत्पादान्तरमेव फलम् तच्च तत्र नास्तीत्यफलत्वम्, स्वरूपसत एव तस्य पुरुषार्थत्वात् अनवस्थानाच्च। अतोऽनेन पापेन दुःखं मे मा भूदिति विद्यमानपापनाशार्थं(१) प्रायश्चित्ते प्रवृत्तिः। एतेन चीर्णप्रायश्चित्ते दुःखप्रागभावो नास्त्येव, अन्यथा तस्य प्रतियोगिनाश्यत्वेनानिर्मोक्षप्रसङ्गात्, न च प्रायश्चित्तवैफल्यं, न वा भगवतो दुःखमपकर्मोपदेशकत्वेनानाप्तत्वम्, तस्य पापध्वंसे-

(१) समानपापनाशार्थमिति क०।

नैव सफलत्वात् प्रागभावानिश्चयेऽपि नरकसाधन-पापनिश्चयात् तन्नाशार्थं प्रवृत्तिरित्यपास्तम्। दुःख-साधनध्वंसस्य स्वतोऽपुरुषार्थत्वात्। पापान्तरेण त-त्प्रतियोगिजनने तन्नाशात् तस्माद्दुःखं मे मा भूदित्यु-द्दिश्य तत्साधनध्वंसार्थं प्रवृत्तिरिति दुःखानुत्पाद एव पुरुषार्थो न तु दुःखसाधनध्वंस इति स्थितम्। अपि च न तावद् दुःखमयसंसारबीजमिथ्याज्ञानस्य ध्वंसो मुक्तिः तत्त्वज्ञानात् तन्नाशेऽपि शरीरधर्मादिसत्त्वद-शायां मुक्तिप्रसङ्गात्। नापि शरीरेन्द्रियबुद्ध्यादि-तन्नि-दानधर्माधर्मध्वंसः, अचीर्णप्रायश्चित्तकर्मणां भोगैक-नाश्यत्वेन तत्त्वज्ञानानाश्यत्वात् भोगद्वारा तन्नाशस्य चापुरुषार्थत्वादिति।

अपरे तु दुःखात्यन्ताभावो मुक्तिः, यद्यपि पर-दुःखात्यन्ताभावः स्वतः सिद्ध एव स्वदुःखात्यन्ताभावः स्वात्मन्यसम्भवी घटादावतिप्रसक्तोऽसाध्यश्च। तथापि दुःखसाधनध्वंस एव स्ववृत्तिदुःखात्यन्ताभावसम्बन्धः स च साध्य एव। न चैवमावश्यकत्वेन स एव मुक्तिः, तस्य स्वतोऽपुरुषार्थत्वेन दुःखाभावमुद्दिश्य तत्र प्रवृत्तेः "दुःखेनात्यन्तं विमुक्तश्चरतीत्यत्यन्ताभावत्वेन मुक्ति-श्रवणाच्च। यद्यपि दुःखसाधनध्वंसो न पुरुषार्थो-

ऽत्यन्ताभावश्च न साध्यस्तथापि विशिष्टस्य पुरुषार्थत्वं विशेषणसाध्यत्वेन विशिष्टसाध्यत्वञ्च। अहिकण्टकादिनाशस्यापि तत्तद्व्यक्तिसाध्यदुःखात्यन्ताभवमुद्दिश्य तत्सम्बन्धत्वेनैव साध्यतेति। तन्न। अधर्मादिदुःखसाधनध्वंसस्य न मुक्तिनिर्वाहकत्वं इत्युक्तत्वात्। किञ्च नानागतस्वर्वृत्तिदुःखस्यात्यन्ताभावसम्बन्धः साध्यः मुक्तस्यानागतस्वर्वृत्तिदुःखस्यानभ्युपगमात्, अभ्युपगमे वा अमुक्तत्वापातात् अत्यन्ताभावसम्बन्धविरोधाच्च। नाप्युत्पन्नस्य स्ववृत्तिदुःखस्य, तद्वृत्तेस्तत्रात्यन्ताभावविरोधात् तदभावस्य स्वतःसिद्धत्वात् अतीतदुःखाभावस्यानुद्देश्यत्वाच्च। नापि परकीयदुःखस्यात्यन्ताभावसम्बन्धः, तस्य स्वतःसिद्धत्वात्। अपि च दुःखसाधनध्वंसस्य नात्यन्ताभावसम्बन्धत्वे मानमस्ति। दुःखसाधनध्वंसादावस्य दुःखस्यात्यन्ताभाव इति बुद्धि-व्यपदेशौ स्त इति चेत्। न। तस्य समानाधिकरणदुःखासमानकालदुःखाभावविषयत्वेनाप्युपपत्तौ अतिरिक्तसम्बन्धाविषयत्वात्। एतेन सर्वदुःखप्रागभावसंसर्गाभावो मुक्तिः घटादेश्च न मुक्तत्वम् दुःखसाधनध्वंसविशेषितैतद्योगिनो मुक्तपदार्थत्वात् तथैव व्यवहारात् योग-रूढिभ्यां पङ्कजादिपदवाच्यत्ववदिति निरस्तम्।

प्रागभावसंसर्गाभावस्य स्वतोऽनुद्देश्यत्वात् प्रत्युतात्यन्ताभावस्यासाध्यत्वेन ध्वंसरूपत्वेन तस्य दुःखरूपतया हेयत्वात्।

प्राभाकरास्तु आत्यन्तिकदुःखप्रागभावो मुक्तिः। न च तस्यानादित्वेन सिद्धत्वादपुरुषार्थत्वम्, कदाचित् कृत्यनपेक्षत्वेऽपि प्रतियोगिजनकाधर्म्मनाशमुखेन तस्य कृतिसाध्यत्वात् कृत्यधीनतत्त्वज्ञानादधर्म्मनाशे सत्यग्रिमसमये दुःखप्रागभावस्वरूपमस्ति, तथा विना अधर्म्मेण दुःखजननान्न तत्प्रागभावस्वरूपमस्तीति घटवत् कृतिसाध्यत्वात्। व्यवस्थापितञ्च त्वया प्रागभावस्य कृतिसाध्यत्वमह्निकपट्कादिनाशप्रायश्चित्तक्षेमार्थिप्रवृत्तिस्थले। न चैवं युगपदधर्म्मध्वंस एव मुक्तिः प्रागभावस्यानादितया विवक्षितविवेकेन तत्रैव कृतिसाध्यत्वपर्य्यवसानादिति वाच्यम्। अधर्म्मध्वंसस्य स्वतोऽपुरुषार्थत्वात्। दुःखानुत्पादहेतुत्वेनैव तस्य प्रयोजनता वाच्या सा च कथमसाध्यत्वे प्रागभावस्य स्यादिति। अतएव "दुःख-जन्मेत्यादिसूत्रमपि[१] संगच्छते। अन्यथा मिथ्याज्ञानाद्यनुत्पादानां दुःखानुत्पा-

(१) दुःख-जन्म-प्रवृत्ति-दोष-मिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्गं इति न्यायसूत्र।

दाहेतुत्वेनासङ्गतं स्यादित्यास्थिपतेति। तदतिस्थवीयः तथा ह्यस्तु प्रागभावस्य साध्यत्वं तथापि तस्य प्रतियोगिजनकत्वनियमान्मुक्तस्यापि दुःखोत्पादप्रसङ्गः। अधर्म-शरीरादिसहकारिविरहान्न दुःखोत्पाद इति चेत्, तर्ह्युत्तरावधिविधुरत्वेनानादेरत्यन्ताभावत्वापत्तौ प्रागभावत्वव्याकोपः। प्रतियोगिजनकनाश्यजातीयत्वेन तत्र प्रागभावव्यपदेशोवस्तुतोनित्य एव स इति चेत्। न। नित्यत्वेनात्यन्ताभावरूपतया प्रागभावान्यत्वेन नाश्यजातीयत्वाभावात् प्रतियोगिजनकनाशमुखेन तस्यासाध्यत्वाच्च। अपि च मुक्तेः प्रागभावस्य समानाधिकरणं भावि दुःखं न प्रतियोगि तस्याभावात् भावे वा अमुक्तत्वापातात्। नापि समानाधिकरणमतीतं वर्त्तमानञ्च, तत्प्रागभावस्य विनष्टत्वात्। नापि व्यधिकरणम्, अन्यवृत्तिदुःखस्यान्यत्रात्यन्ताभावेन प्रागभावाभावात् तस्य प्रतियोगिसमानदेशत्वात्। न च दुःखमात्रं प्रतियोगि, स्वपरावृत्तेर्दुःखमात्रस्याप्रामाणिकत्वात् तस्यात्यन्तासतो नित्यनिवृत्तत्वेन तन्निवृत्तये प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यनुपपत्तेः, अहिकण्टकादिनाश-प्रायश्चित्तादिसाध्यदुःखप्रागभावस्य कलञ्जभक्षणप्रागभावस्य च समानाधिकरणमेव भावि दुःखं

भक्षणञ्च प्रतियोगि। ननु दुःखाभावो न पुरुषार्थः सुखस्यापि हानेः तुल्यायव्ययत्वात्। न च बहुतरदुःखानुविद्धतया सुखस्यापि प्रेक्षावद्धेयत्वम्, आवश्यकत्वेन दुःखस्यैव हेयत्वात् सुखस्य निरुपधीच्छाविषयत्वात्। अन्यथा दुःखाननुविद्धतया तथात्वे पुरुषार्थत्वविरोधादिति चेत्। न। सुखमनुद्दिश्यापि दुःखभीरूणां दुःखहानार्थं प्रवृत्तिदर्शनात् दुःखाभावस्य स्वत एव पुरुषार्थत्वात्। न हि दुःखाभावदशायां सुखमस्तीत्युद्दिश्य दुःखहानार्थं प्रवर्त्तते[1]। वैपरीत्यस्यापि सम्भवे सुखस्याप्यपुरुषार्थत्वापत्तेः अतो दुःखाभावदशायां सुखं नास्तीति ज्ञानं न दुःखाभावार्थिप्रवृत्तिप्रतिबन्धकम् तस्माद्विवेकिनः सुखमाचलिप्सवो बहुतरदुःखानुविद्धमपि सुखमुद्दिश्य शिरो मदीयं यदि याति यास्यतीति ज्ञात्वा[2] परदारादिषु प्रवर्त्तमाना वरं वृन्दावने रम्ये इत्यादिवदन्तो नाचाधिकारिणः, ये च विवेकिनोऽस्मिन् संसारकान्तारे[3] कियन्ति दुःखदुर्द्दिनानि कियती सुखखद्योतिकेति कु-

(१) दुःखाभावार्थं प्रवर्त्तन्ते इति ख०।

(२) यदि याति यास्यतीति त्वात्विति क०। यदि याति यात्विति पा०।

(३) संसारापारकान्तारे इति ख०।

पितफणिफणामण्डलच्छायाप्रतिममिदमिति[१] मन्यमानाः सुखमपि हातुमिच्छन्ति तेऽनाधिकारिणः। न च भोगार्थिनामप्रवृत्तौ पुरुषार्थता हीयते, कस्यचिदप्रवृत्तावपि चिकित्सादेः पुरुषार्थत्वात्। अथ, दुःखाभावोऽपि नावेद्यः पुरुषार्थतयेष्यते। न हि मूर्छाद्यवस्थार्थं प्रवृत्तौ दृश्यते सुधीः॥ पुरुषार्थत्वेन सुखवत् ज्ञायमानत्वनियमात्। न च मुक्तिज्ञानं सम्भवतीति चेत्। न हि दुःखाभावं जानीयामित्युद्दिश्य प्रवृत्तिः, किन्तु दुःखं मे मा भूदित्युद्दिश्येत्यतो दुःखस्याभाव एव पुरुषार्थः तस्य ज्ञानञ्च स्वकारणाधीनं, न तु पुरुषार्थतोपयोगि, सुखी स्यामित्युद्दिश्य प्रवर्त्तते, न तु सुखं जानीयामिति, सुखमेव तथा न तु तदवगमः तस्यावश्यकत्वेनान्यथासिद्धत्वात् गौरवाच्च। किञ्च बहुतरदुःखजर्ज्जरकलेवरा दुःखाभावमुद्दिश्य मरणेऽपि प्रवर्त्तमाना दृश्यन्ते। न च मरणे तस्य ज्ञानमस्ति, न ते विवेकिन इति चेत्। न। पुरुषार्थत्वे विवेकानुपयोगात्। किञ्च चरमदुःखानुभवेऽनागत-

(१) अत्रायं भावः यथा सन्तापसन्तप्तः कश्चित् पुरुषो बहुमस्तकसर्पफणाच्छायायां सन्तापशान्तिमिच्छति तथैवास्मिन् संसारे इतस्ततोऽवाप्तदुःखधारापरिजिहीर्षया कान्ताजनभुजङ्गमबहुतरमस्तकायमानपुत्रपौत्रादिसङ्गमसुखी कामोति।

दुःखध्वंसोऽपि विषयः, तथाचाग्रिमक्षणे तद्ध्वंसस्तद्विषयकञ्च विनश्यदवस्थं ज्ञानमस्तीति वर्त्तमानाप्यचिरमनुभूयते। ज्ञानसमये मुक्तिलक्षणस्य सत्त्वात् न ज्ञानं मुक्तिविरोधि। प्रमाणन्तु[१], दुःखत्वं देवदत्तदुःखत्वं वा स्वाश्रयासमानकालीनध्वंसप्रतियोगिवृत्ति[२] कार्य्यमात्रवृत्तिधर्म्मत्वात्[३] सन्ततित्वाद्वा एतत्प्रदीपत्ववत्[४]। सन्ततित्वञ्च नानाकालीनकार्य्यमात्रवृत्तिधर्म्मत्वम्[५]। एवं सुखत्वादावपि साध्यन्तेन

(१) प्रमाणन्तु मुक्ताविति क०।

(२) अत्र स्वपदं पक्षपरं।

(३) नित्यानित्यसाधारणगुणत्वादिकमादाय स्वाश्रयनित्यगुणासमानकालीनध्वंसाप्रसिद्ध्या साध्याप्रसिद्धिवारणाय मात्रपदं।

(४) एतद्दर्त्त्यवच्छिन्नविभिन्नकालोत्पन्नशिखावृत्तिवैजात्यविशेषवदित्यर्थः।

(५) कार्य्यमात्रवृत्तिधर्म्मत्वमित्यत्र मात्रपदं द्रव्यत्वादौ व्यभिचारवारणाय। न च ध्वंसत्वे व्यभिचारः, कार्य्यपदेन भावकार्य्यविवक्षणात्। एतत् सर्व्वं महाप्रलयमङ्गीकृत्य उक्तं। अथ महाप्रलये नानाभावक्षणाच कार्य्यमात्रवृत्तित्वस्य घटत्वादावपि सत्त्वेन तत्र च निरुक्तसाध्यविरहात् व्यभिचारः अतस्तदनङ्गीकारपक्षेऽपि हेत्वन्तरमाह, सन्ततित्वादेति, नानाकालीनकार्य्यमात्रवृत्तिधर्म्मत्वञ्च एककालीनकार्य्यद्वयावृत्तित्वे सति कार्य्यमात्रवृत्तित्वं, अत्र कल्पेऽपि घटत्वादौ पूर्व्वोक्तव्यभिचारतादवस्थ्यवारणाय सत्यन्तं, स्वरूपासिद्धिवारणाय एककालीनेति, गगन-घटवृत्तिद्वित्वे व्यभिचारवारणाय विशेष्यदले मात्रपदं। एतत्कल्पे देवदत्तदुःखत्वमेव पक्षः, दुःखत्वमात्रस्य पक्षत्वे तु तत्र हेतुघटकसत्यन्तदलविरहात् स्वरूपासिद्धिः, स्वाश्रयासमानकालीनध्वंसाप्रसिद्धिश्च महाप्रलयानङ्गीकारपक्ष एवैतत्कल्पानुसरणादिति ध्येयं।

सकलोच्छेदे मोक्षः। न चाप्रयोजकत्वम्, सन्तत्युच्छेदे मूलोच्छेदस्य प्रयोजकत्वात्। प्रकृते च मिथ्याज्ञानस्य संसारमूलस्य श्रवणादिक्रमेणोत्पन्नतत्त्वज्ञानात् निवृत्तिः सम्भवत्येव, "आत्मा ज्ञातव्यो न स पुनरावर्त्तते" इति श्रुतिश्च प्रमाणम्। रात्रिसत्रन्यायेनार्थवादोपनीतापुनरावृत्तेः[१] अधिकारिविशेषणत्वात्[२], 'सः' आत्मज्ञः, 'न पुनरावर्त्तते' न पुनः शरीरी भवतीत्यर्थः। "आत्मा वा अरे श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः साक्षात्कर्तव्यः" इत्युपक्रम्य "दुःखेनात्यन्तं विमुक्तश्चरति" इति श्रुतिश्च मानम्।

आचार्य्यास्तु। "अशरीरं वावसन्तं प्रियाप्रिये न स्पृशतः" इति श्रुतिस्तत्र प्रमाणम् वावसन्तमिति यङ्लुकि। तेन संसारितादशायां क्षणमात्रमशरीरत्वेन नान्यथासिद्धिः। ननु द्वन्द्वस्वरसेन[३] मिलित-

(१) तथाच यथा हि रात्रिशब्दवाच्यासु "ज्योतिष्टोमादिवाक्योत्पन्नकर्म्मणा फलजिज्ञासायाः अत्यन्ताश्रुतस्वर्गादिकल्पने गौरवात् विश्वजिन्न्यायापवादेन "प्रतितिष्ठन्तीह वा य एता रात्रीरुपयन्ति" इत्यर्थवादश्रुतौ प्रतिष्ठैव फलमिति सिद्धान्तितं तथात्रापि अर्थवादिकापुनरावृत्तेरेव फलत्वमिति भाव।

(२) अधिकारिनियमादिति ख०।

(३) 'द्वन्द्वस्वरसेन' प्रियञ्च अप्रियञ्च प्रियाप्रिये इति द्वन्द्वस्वरसेनेत्यर्थः।

सुख-दुःखोभयनिषेधः प्रतीयते स तु नित्यवत्प्राप्त-एव एकैकनिषेधे च वाक्यभेदापत्तिः। न च मुक्तौ प्रमाणमिति चेत्। न। द्वित्वेनैकेन रूपेणोपस्थितयोः प्रत्येकं निषेधान्वयेऽपि[१] वाक्यभेदाभावात् धव-खदिरौ छिन्धीत्यत्र प्रत्येकं छिदान्वय इव। न हि तत्र मिलितच्छिदा अपि च न प्रियाप्रियरूपं किञ्चिदस्तीति, मिलितनिषेधोऽप्येकैकान्वये प्रत्येकाभावे वा भवेत् तत्रैकान्वयस्याशरीरे अयोग्यत्वात् प्रत्येकाभाव एव पर्यवस्यति, अत एव सर्वमुक्तिरपि सर्वदुःखसन्ततिपक्षीकरणे तत्सिद्धेः अन्यथा मुक्तिरपि न स्यात् तत्रैव व्यभिचारात्[२]। यदि चोपरतात्मान-एव केचित् तदा तच्छङ्कया मोक्षार्थं न कश्चित् प्रवर्त्तेत। शम-दम-भोगानभिषङ्गादिमुक्तिचिह्नेन[३] श्रुतिसिद्धेन सन्देहनिवृत्तिरिति चेत्। न। संसारित्वेन मुक्तियोग्यत्वात् न तु तद्विशेषणशमादिमत्त्वेन सामान्ये बाधके सत्येव योग्यताया विशेषनिष्ठत्वात्।

किञ्च शमादयः श्रुतौ सहकारितया बोधिताः न

(१) निषेधावगमेऽपीति ख०।

(२) अत्रैव व्यभिचारादिति ख०।

(३) 'भोगानभिष्वङ्ग' भोगेषु अनासक्तिरित्यर्थः।

तु योग्यतया तत्त्वेऽपि संसारित्वेन तेऽपि साधनीयाः श्रमादिकमपि हि कार्य्यं तत्रापि संसारित्वेनैव योग्यता सामान्ये बाधकाभावात्। न च नित्यसुखाभिव्यक्ति-र्मुक्तिः, सा हि न नित्या मुक्त-संसारिणोरविशेषप्रसङ्गात्[१]। नोत्पाद्या, तद्धेतुशरीराद्यभावात्, ज्ञानमात्रे सुखमात्रे वा तद्धेतुत्वावधारणात्। न च संसारिदशायां तद्धेतुः, सामान्ये बाधकाभावात्। अत एव स्वर्गादौ शरीरकल्पना। किञ्च तज्जनकं[२] न तावदात्म-मनोयोगः, तस्यादृष्टादिनिरपेक्षस्याजनकत्वात्। विषयमात्रापेक्षणे तु संसारिदशायामपि तदभिव्यक्तिप्रसङ्गः। नापि योगजो धर्म्मः सहकारी, तस्योत्पन्नभावत्वेन विनाशित्वेऽपवर्गनिवृत्त्यापत्तेः। न च तज्जन्याभिव्यक्तिरनन्ता, तस्या अप्यत एव नाशात्। अथ तत्त्वज्ञानात्सवासनमिथ्याज्ञाननाशे दोषाभावेन प्रवृत्त्याद्यभावाद्धर्माधर्मयोरनुत्पादे प्रचीनधर्माधर्मक्षयाद्दुःखसाधनशरीरादिनाश एव तद्धेतुरतएव तस्यानन्त्येनाभिव्यक्तिप्रवाहोऽप्यनन्त इति चेत्। न। शरीरं विना तदनुत्पत्तेः तस्य तद्धेतुत्वे मानाभावाच्च। न च

(१) अविशेषापातादिति ख०।

(२) किं वा तज्जनकमिति ख०।

मोक्षार्थिप्रवृत्तिरेव तत्र मानम्, दुःखहानार्थितयापि तदुत्पत्तेः। न च नित्ये सुखे मानमस्ति। "नित्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" "आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षे प्रतिष्ठितं" इत्यादिश्रुतिर्मानमिति चेत्। न। उपजननापायवतोर्ज्ञान-सुखयोरहं जानाम्यहं सुखीति भिन्नत्वेनानुभूयमानयोर्ब्रह्माभेदबोधने प्रत्यक्षबाधात्। अथ सुखस्य ब्रह्माभेदबोधनादेवायोग्यतया अनित्यं सुखं विहाय वाक्यार्थत्वेन नित्यसुखसिद्धिः स्वर्गवत् न तु नित्ये सुखे सिद्धे तदभेदबोधनं येनान्योन्याश्रयः। यद्वा नित्यं सुखं बोधयित्वा तदभिन्नं ब्रह्म बोध्यते। न च वाक्यभेदः, वाक्यैकवाक्यत्वादिति चेत्। न। आत्मनोऽनुभूयमानत्वेन तदभिन्नस्य नित्यसुखस्याप्यनुभवप्रसङ्गात् सुखमात्रस्य स्वगोचरसाक्षात्कारजनकत्वनियमात् तदननुभवे वा आत्मनोऽपि अनुभवो न स्यात्। अथात्मभिन्नं नित्यसुखमनुभूयत एव सुखत्वं तत्र नानुभूयत-इति चेत्, न, सुखानुभवसामग्र्या एव सुखत्वानुभावकत्वात् तस्मादानन्दं ब्रह्मेति मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्तत्वेनानन्दवत्त्वं बोध्यं तेनाभेदः, अन्यथा नपुंसकलिङ्गत्वानुपपत्तेः।

एतेन ब्रह्माद्वैततत्त्वसाक्षात्कारादविद्यानिवृत्तौ वि-

ज्ञानसुखात्मकः केवल आत्मा अपवर्गे वर्तत इति वेदान्तमतमपास्तम्। स्वप्रकाशसुखात्मकब्रह्मणो नित्यत्वेन मुक्त-संसारिणोरविशेषप्रसङ्गात् पुरुषप्रयत्नं विना तस्य सत्त्वादपुरुषार्थत्वाच्च। अविद्यानिवृत्तिः प्रयत्नसाध्येति चेत्, अविद्या यदि मिथ्याज्ञानं, अर्थान्तरं वा, उभयथापि सुख-दुःखाभाव-तत्साधनेतरत्वेन तन्निवृत्तेरपुरुषार्थत्वात्।

त्रिदण्डिनस्तु आनन्दमयपरमात्मनि जीवात्मलयो मोक्षः, लयश्च लिङ्गशरीरापगमः, लिङ्गशरीरञ्च एकादशेन्द्रियाणि पञ्चमहाभूतानि सूक्ष्ममात्रया सम्भूयावस्थितानि जीवात्मनि सुख-दुःखावच्छेदकानीत्याहुः। तन्न। शरीरध्वंसस्य स्वतो दुःखसाधनाभावतया अपुरुषार्थत्वात्। न चोपाधिशरीरनाशे औपाधिकजीवनाशो लयः, स्वनाशस्यापुरुषार्थत्वात्, ब्रह्मणो नित्यत्वेन तदभिन्नस्य नाशानुपपत्तेः भेदाभेदस्य च विरोधेनाभावात्। नाप्यनुपप्लवा चित्तसन्ततिरपवर्गः, आवश्यकत्वेनानुपप्लवस्य दुःखाभावस्य पुरुषार्थत्वेन चित्तसन्ततेरपुरुषार्थत्वात् शरीरादिकारणं विना चित्तसन्ततेरनुत्पादाच्च। न हि चित्तमात्रं तत्सामग्री, शरीरादिवैयर्थ्यापत्तेः। नापि दुःखहेतुत्वेनात्मनो हानमेव मुक्तिः,

सुख-दुःखाभावेतरत्वेनापुरुषार्थत्वात् ज्ञानरूपात्महानस्यायत्नसिद्धेः अतिरिक्तहानस्याशक्यत्वात्।

यत्तु योगर्द्धिसाध्यनिरतिशयानन्दमयीं जीवन्मुक्तिमुद्दिश्य प्रवृत्तः कारणवशादात्यन्तिकदुःखाभावरूपां मुक्तिमासादयतीति मतम्। तन्न। परममुक्तेरपुरुषार्थत्वापत्तेः विरक्तस्य मोक्षेऽधिकारात् सुखोद्देशेनाप्रवृत्तेश्च। मोक्षे च सर्वाश्रमाणामधिकारः आश्रमचतुष्टयमुपक्रम्य "स ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति" इति श्रुतेः, सङ्कोचे कारणाभावात्। आकाङ्क्षाया अविशेषेणानन्तर्यस्याप्रयोजकत्वात्। कथं तर्हि "मोक्षाश्रमश्चतुर्थो वै यो भिक्षोः परिकीर्त्तितः" इति प्रव्रज्यां मोक्षाश्रममाहुः, गृहस्थस्य च पुत्र-दारादिसङ्गो दुर्वार इत्यसाधारण्येन तथोपदेशात् तत्त्वज्ञाननिष्ठो गृहस्थोऽपि मुच्यत इत्यागमाच्च। एवं स्थिते मोक्षमुपक्रम्य "आत्मा वा अरे श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः साक्षात्कर्त्तव्यः" इति श्रुतिः, श्रुतिभ्यः शरीरादिभिन्नं आत्मानमवधार्य्य शास्त्रेण पदार्थान् विविच्य तद्बोधितोपपत्तिभिस्तस्य स्थिरीकरणरूपं मननं विदधाति। न च शब्दोपपत्तिजन्यतत्त्वज्ञानात् साक्षात्कारिसवासनमिथ्याज्ञाननिवृत्तिः, दिङ्मोहादौ तथानुपलब्धेः,[१]

(१) तथानुपपत्तेरिति ख०।

अतः श्रुति-स्मृत्युपदिष्टयोगविधिना[1] चिरनिरन्तरादरसेवितनिदिध्यासनजन्ययोगजधर्मादात्मतत्त्वसाक्षात्कारं संसारवीजसवासनमिथ्याज्ञाननिहननसमर्थं[2] आसाद्य दोषाभावात्प्रवृत्त्यादेरभावे अनागतधर्मानुत्पादेनानादिभवसञ्चितकर्मणां भोगेन क्षयादपवृज्यते। उपदेशमात्राच्छरीरभिन्नात्मावगमेऽप्यन्यपरत्वशङ्कया सङ्कल्पकस्य[3] नाश्रद्धामलक्षालनमिति मननमावश्यकम्। तथाच मन्तव्यश्चोपपत्तिभिरिति श्रुतिरेवोपपत्तिवोधकस्य शास्त्रस्यापवर्गहेतुत्वं बोधयति, मननस्य तदेकसाध्यत्वात्। एवञ्च शम-दम-ब्रह्मचर्याद्युपबृंहितयावन्नित्य-नैमित्तिक-सन्ध्योपासनादिकर्मसहितात् तत्त्वज्ञानान्मुक्तिः। स्यादेतत् ज्ञान-कर्मणोर्न समप्राधान्येन समुच्चयः कर्मणां स्ववाक्यात् फलान्तरार्थत्वेन श्रुतत्वान्मोक्षार्थकल्पनाविरोधात् तत्त्वज्ञानस्य कर्मनैरपेक्ष्येण मुक्तिहेतुत्वप्रतीतेश्च। नाङ्गाङ्गिभावेन, तथा हि न कर्म सन्निपत्योपकारकम्, तत्त्वज्ञानशरीरानिर्वाहकत्वात्। नापि प्रयाजादिवदारादुप-

---

(१) श्रुति स्मृत्युपदिष्टविधिनेति ख०।

(२) संसारवीजसवासनमिथ्याज्ञानोन्मूलनसमर्थमिति ख०।

(३) व्यभिचारस्येदर्थं।

कारकम्, स्ववाक्यतएव कर्मणां प्रयोजनलाभेन फल-वत्सन्निधावफलत्वाभावात् उपपत्तिविरुद्धश्च ज्ञान-कर्मसमुच्चयः काम्य-निपिद्धयोरभावात्[१]। नाप्यसङ्कल्पितफलवत्काम्यकर्मसमुच्चयः, चतुर्थाश्रमविधिविरोधात्। अत एव न यावन्नित्य-नैमित्तिकसमुच्चयोऽपि। नापि यत्याश्रमविहितेन कर्मणा, तत्त्वज्ञाने सति गृहस्थस्यापि मुक्तेः।

"न्यायागतधनस्तत्त्वज्ञाननिष्ठोऽतिथिप्रियः।
श्राद्धकृत्सत्यवादी च गृहस्थोऽपि विमुच्यते"॥

इति स्मृतेः। न चाननुगतमपि साधनं, स्वर्गवदपवर्गे प्रकारभेदाभावात्। न चापवर्गार्थिकर्त्तव्यतया कर्माणि विहितानि येन तत्समुच्चयः स्यात्। तस्मात् "सन्न्यस्य सर्वकर्माणीति स्मृतेः सर्वकर्मसन्न्यासो ज्ञान-माचाच्च मोक्ष इति। मैवम्। स्व-स्वाश्रमविहितेन कर्मणा ज्ञानस्य समप्राधान्येन समुच्चयात् ज्ञान-कर्मणोस्तुल्यत्वेन मुक्त्यर्थत्वाभिधानात्। तथाच श्रीभगवद्गीता।

"स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः"॥

---

(१) काम्य-निषिद्धयोस्त्यागादिति ख०।

श्रीविष्णुपुराणे ।

"तस्मात्तत्प्राप्तये यत्नः कर्त्तव्यः पण्डितैर्नरैः ।
तत्प्राप्तिहेतुर्विज्ञानं कर्म चोक्तं महामते" ॥

हारीतः ।

"उभाभ्यामेव पक्षाभ्यां यथा खे पक्षिणां गतिः ।
तथैव ज्ञान-कर्मभ्यां प्राप्यते ब्रह्म शाश्वतम्" ॥

श्रुतिश्च, "सत्येन लभ्यस्तपसा ह्येष आत्मा सम्यग्ज्ञानेन ब्रह्मचर्येण च" इति एतन्मूलकमेव,

"परिज्ञानाद्भवेन्मुक्तिरेतदालस्यलक्षणम् ।
कायक्लेशभयाच्चैव कर्म नेच्छन्त्यपण्डिताः" ।

"ज्ञानं प्रधानं न तु कर्महीनं
कर्म प्रधानं न तु बुद्धिहीनम् ।
तस्माद्द्वयोरेव भवेत्प्रसिद्धि-
र्न ह्येकपक्षो विहगः प्रयाति" ॥

न च फलान्तरार्थत्वेन श्रुतस्य कर्मणः फलान्तरार्थत्वमनुपपन्नम्, तथा वाक्यस्वरसात् ज्ञानतुल्यताप्रतीतेः । तत्तत्फलजनकत्वेऽपि हि कर्मणां शब्द एव मानम्, एवमन्यत्रापि । भवतु वा आरादुपकारितया अङ्गाङ्गिभावेन समुच्चयः, स प्रयाजादिवदपूर्वद्वारैव ।

यत्तु जडभरतोपाख्याने ।

"न पपाठ गुरुप्रोक्तां कृतोपनयनः श्रुतिम्।
न ददर्श च कर्माणि शास्त्राणि जगृहे न च" इति॥

तद्योगिधर्मसङ्गत्यागार्थं जातिस्मरत्वेन न शिक्षितानीत्येवंपरं वा। तदुक्तं। "अङ्गे जातिस्मरो द्विजः सर्वविज्ञानसम्पन्नः सर्वशास्त्रार्थतत्त्ववित्" इति[1]।

अत्र केचित्। अनुत्पन्नतत्त्वज्ञानस्य ज्ञानार्थिनस्तत्प्रतिबन्धकाधर्मनिवृत्तिद्वारा प्रायश्चित्तवदारादुपकारकं कर्म सन्निपत्योपकारकन्तु तत्त्वज्ञानम्। उत्पन्नतत्त्वज्ञानस्य तु अन्तरालव्यवृष्टेः कारीरीसमाप्तिवदारब्धाश्रमपरिपालनं लोकसंग्रहार्थम्। यद्यपि लोकसंग्रहो न प्रयोजनम् सुख-दुःखाभाव-तत्साधनेतरत्वात्, तथाप्यकरणे लौकिकानां विगानान्निन्द्यत्वेन यज्ज्ञानं तत्परिहारार्थं तत्कर्मसाध्यदुःखोत्पादनेनाधर्मक्षयार्थञ्चेति। तन्न। तत्त्वज्ञानं प्रत्यङ्गत्वपक्षे कर्मणां ह्यपूर्वद्वारा जनकत्वं दुरितध्वंसकल्पनातो लघुत्वात् तस्मात् यानि कर्माणि उपनीतमात्रकर्तव्यत्वेन विहितानि सन्ध्योपासनादीनि तानि मोक्षार्थिभिरप्यवश्यं कर्तव्यानि तत्परित्यागस्य प्रत्यवायहेतुत्वेनाशास्त्रीय-

(१) तद्योगिधर्मत्वेन सङ्गत्यागार्थं जातिस्मरत्वेन वा न शिक्षितानीत्येवंपरस्य, तदुक्तं, अङ्गे जातिस्मरो द्विज इत्यादि ख०।

त्वात् सङ्कोचे मानाभावात् निषिद्धानि काम्यानि च बन्धहेतुत्वान्मुक्तिपरिपन्थीनीति त्यज्यन्ते। धनमूलानि च धनत्यागादेव त्यज्यन्ते। सोऽयं "संन्यस्य सर्वकर्माणीत्यस्यार्थः, अयमेव हि सन्न्यासपदार्थः, तथाच श्रीभगवद्गीता।

"काम्यानां कर्मणां न्यासं सन्न्यासं कवयोविदुः।
नियतस्य तु सन्न्यासः कर्मणो नोपपद्यते।
मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्त्तितः"॥

तत्त्वज्ञानं धर्मद्वारा मुक्तिसाधनं विहितत्वेन धर्मजनकत्वादिति धर्मस्यैव प्राधान्यम्। स च धर्मो मुक्त्यैव फलेन नाश्यत इति केचित्। तन्न। मिथ्याज्ञाननिवृत्त्या दृष्टद्वारेणैवोपपत्तावदृष्टकल्पनानवकाशात्। अन्यथा भेषजादिष्वपि तथा स्यात्। एवञ्च तत्रैव विहितत्वस्य व्यभिचारः।

अत्र वदन्ति। संसारकारणोच्छेदक्रमेण कार्य्योच्छेदान्मोक्षः, एवञ्च तत्त्वज्ञानमात्रादेव मिथ्याज्ञानोच्छेदादपवर्गः तत्र न तस्य कर्मसहकारित्वम् मिथ्याज्ञानोन्मूलने कर्मविनाकृतस्यैव तस्य दिङ्मोहादौ हेतुत्वावधारणात् कर्मणामपवर्गहेतुताश्रुतिश्च तत्त्वज्ञानद्वाराप्युपपद्यते साक्षात्तस्याश्रुतेः। तत्त्वज्ञानवतश्चाधि-

कारे नित्याकरणेऽपि दोषाभावेन प्रत्यवायाभावोपपत्तेः। अन्यथा भोगार्थं विहित-निषिद्धाचरणेन धर्माधर्मोत्पत्तौ मोक्षाभावप्रसङ्गः। ननु तत्तत्तीर्थ-महादान-स्नान-काशीमरणादिकर्मणां तत्त्वज्ञाननैरपेक्ष्येण मुक्तिहेतुत्वं श्रूयते तत्कथं तत्त्वज्ञानमेव तद्धेतुः। न च तेषां तत्त्वज्ञानमेव व्यापारः, अनुपदं तत्त्वज्ञानानुत्पादाददृष्टद्वारा तद्धेतुत्वं वाच्यम् तथाचापवर्गकारणमेवादृष्टं कल्प्यतां लाघवात्। न च तत्त्वज्ञान-प्रतिबन्धकाधर्मनाश एव तेषां व्यापारः, प्रतिबन्धक-दुरितध्वंसतोऽपूर्वस्य लघुत्वात्। अथ तत्तत्कर्म्मणामननुगमात् कथं मुक्तिरनुगता दुःखध्वंसे प्रकाराभावादिति[1] चेत्। न। गुणनाशे समवाय्यसमवायिनाश-

---

(१) अभावरूपे दुःखध्वंसे वैजात्यकल्पनस्यासम्भवादित्यर्थः। न च प्रतियोगिनि दुःखे जातिविशेषान् कल्पयित्वा तदवच्छिन्नप्रतियोगिता स्वाश्रयप्रतियोगिकत्वसम्बन्धेन जातिविशेषाणामेव वा जन्यतावच्छेदकत्वस्वीकारेण व्यभिचारवारणं सम्भवतीति वाच्यं। गोवधजन्यतावच्छेदकजात्या साङ्कर्य्येण तादृशजातिकल्पनाया असम्भवात्। न च गोवधजन्यदुःखानां मध्ये यानि प्रायश्चित्तनाश्यानि तन्मात्रवृत्तिर्जातिरेका यानि तत्त्वज्ञाननाश्यानि तन्मात्रवृत्तिर्जातिरेकेति न साङ्कर्य्यमिति वाच्यं। तासां नानात्वं तत्त्वज्ञानादिनाश्यतावच्छेदकजातीनां वा नानात्वं इत्यत्र विनिगमकस्य दुर्लभत्वात्।

विरोधिगुणानां नाशकत्वनियमात्[1]। तत्तन्नाशविशेषे तु तत्तद्धेतुरिति चेत्, तर्हि तत्तद्दुःखध्वंसे तत्तत्कर्म्मणामपि तथात्वमस्तु, तत्रापि तत्त्वज्ञाने तत्प्रतिबन्धकदुरितध्वंसे चाननुगतानामेव तत्तत्कर्म्मणां जनकत्वम्, मुमुक्षुमुद्दिश्य विहितत्वं वानुगतमस्तीति चेत्। न। ज्ञान-कर्म्मणोर्निरपेक्षकारणताश्रवणात् व्रीहि-यववद्विकल्प एव। निरपेक्षैकसाधनावरुद्धेऽपरसाधनावरुद्धेऽपरसाधनान्वयो न विकल्पमन्तरेण सम्भवति आकाङ्क्षाविरहादिति न्यायात्[2]। साहित्यबोधकं विनैकं प्रत्यनेकस्य हेतुता यत्र शब्देन बोध्यते तत्र विकल्पेनान्वयो यथा व्रीहि-यवयोरिति व्युत्पत्तेर्वा। वस्तुतस्तु[3] दृढभूमिसवासनमिथ्याज्ञानोन्मूलनं विना न मोक्ष-

(१) नाशकत्वदर्शनादिति ख०।

(२) आकाङ्क्षाविरहादिनियमादिति ख०।

(३) वेदबोधितवैकल्पिकहेतुतास्थले समुच्चितेभ्यो न फलसिद्धिः सम्भवति व्रीहि-यवाभ्यामेकयागानुष्ठानादिति तृणारणि-मणिवत् ज्ञान-कर्म्मणोः हेतुत्वे तत्सम्भवने मोक्षाभावप्रसङ्गः। नापि ज्ञान-कर्म्मणां समुच्चितानां मोक्षहेतुता सम्भवति, तत्त्वज्ञानोपाये योगाभ्यासादौ कृत्यसाध्यताज्ञाने मोक्षहेतुकाशीमरणादितत्तत्कर्म्मसु प्रवृत्त्यनुपपत्तेः मथुरा-काशीमरणानां सम्भवासम्भवाच्च इत्यस्वरसादाह, वस्तुतस्त्विति।

इत्युभयसिद्धम्, तादृशमिथ्याज्ञाननाशे चान्वय-व्यतिरेकाभ्यां तत्त्वज्ञानकारणमवधारितमतो न तेन विना स इति तत्रापि तत्त्वज्ञानमावश्यकम्। यद्यपि मिथ्याज्ञाननाशे विरोधिगुणस्यैव हेतुत्वम्, तथापि मिथ्याज्ञानप्रागभावासहवृत्तिमिथ्याज्ञानध्वंसस्य तदेकसाध्यत्वम्। "आत्मा ज्ञातव्यो न स पुनरावर्त्तते" इति श्रुतेर्मोक्षं प्रति तत्त्वज्ञानस्य हेतुत्वावधारणाच्च "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" इति श्रुत्या तत्त्वज्ञानं विना न मोक्षः किन्तु तस्मिन्सत्येवेति प्रतिपादनाच्च। अन्यथा स्वर्गादौ न शरीरादयः कल्पेरन्। कर्म्मणां तत्त्वज्ञानद्वारापि मुक्तिजनकत्वसम्भवात् प्रमाणवतोगौरवञ्च न दोषाय। कर्म्मणां तत्त्वज्ञानविशेष एव जनकत्वं अतो न तत्राननुगमो-दोषाय। वाराणसीमरणस्य तत्त्वज्ञानफलकत्वमागमादेवावगम्यते। तत्त्वज्ञानादरुत्तफलान्येव कर्म्माणि प्रायश्चित्तादिव विनश्यन्ति अनन्यथासिद्धशब्दबलात्। न च प्रायश्चित्तस्य दुरितोत्पत्तिनिमित्तकत्वं, पापनाशफलश्रवणात्। अत एव न ब्रह्महत्यादीनां प्रायश्चित्तदुःखमेव फलम्, नरकफलश्रुतिविरोधात् प्रायश्चित्तविधिवैयर्थ्याच्च, दुःखैकफलत्वेन तत्राप्रवृत्तेः। नापि

कर्म्मान्तराधिकार एव फलम्, महापातकातिरिक्ते-ऽनधिकाराभावात् अन्यथा यत्किञ्चित्पापवतोऽकृत-प्रायश्चित्तत्वेनानधिकारापत्तेः। प्राणान्तिके तदभा-वाच्च। श्रूयते हि।

"भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः(१)।

क्षीयन्ते चास्य कर्म्माणि तस्मिन्दृष्टे परात्मनि"॥

स्मृतिश्च।

"ज्ञानाग्निः सर्वकर्म्माणि भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन" इति।

"नाभुक्तं क्षीयते कर्म्मेत्यत्र च प्रायश्चित्तादिस्मृतितः सङ्कोचस्यावश्यकत्वेन शब्दबोधितनाशकानाश्यकर्म्म-परत्वं लाघवात् न तु तत्तदन्यकर्म्मपरत्वं गौरवात् पाप-पुण्यक्षयहेतूनां बहुतरत्वात्। ज्ञानस्य नाशकत्वं शब्दबोध्यमित्युक्तम्। अथ भस्मसात्पदस्य लाक्षणिक-त्वेन यथा वह्नेः परम्परया भस्म तथा ज्ञानात्कर्म्मक्षय-इत्यर्थः। तथाच "नाभुक्तं क्षीयते कर्म्मेति स्मृतिरुत्सर्ग-तोभोगेनैव क्षयमाह, अनन्यथासिद्धप्रायश्चित्तविधिना सा बाध्यते, ज्ञाननाश्यत्वञ्च(२) भोगद्वारापि सम्भवती-त्यबाधे सम्भवति बाधकल्पना नेति चेत्। न। कर्म्मणो

(१) क्षियते कर्म्मबन्धनमिति ख०।

(२) ज्ञानस्य नाशकत्वञ्चेति ख०।

भोगनाश्यत्वे ज्ञानस्यानाशकत्वात्। न हि भोगस्तत्त्वज्ञानव्यापारः, तथाऽश्रवणात् तेन विनापि कर्मण एव तदुपपत्तेश्च। कर्मणो भोगनाश्यत्वे तत्त्वज्ञानानुपयोगात्।

यत्तु "नाभुक्तमिति स्मृतिविरोधेन क्षीयन्तइत्यादिश्रुतेरन्यथा वर्णनम्। तन्न। स्मृतेः प्रत्यक्षवेदबाधितत्वेन विरुद्धार्थकवेदाननुमापकत्वात्। वामदेव-सौभरिप्रभृतीनां कायव्यूहश्रवणात्तत्त्वज्ञानेन कायव्यूहमुत्पाद्य भोगद्वारा कर्म्मक्षय इति चेत्। न। तपःप्रभावादेव तत्त्वज्ञानानुत्पादेऽपि कायव्यूहसम्भवात्। भोगजननार्थञ्च कर्म्मभिरवश्यं तत्तत्कायनिष्पादनमिति न तत्र तत्त्वज्ञानोपयोगः, यौगपद्यञ्च कायानां तज्जनककर्म्मस्वभावात् तपःस्वभावाद्वा[1]। न च ज्ञानं भोगद्वारा कर्म्मनाशकं इत्युक्तम्। एतेनागमयोः परस्परविरोधात् अनिर्णये विमतिपदं कर्म्म भोगनाश्यं प्रायश्चित्ताद्यनाश्यत्वे सति कर्म्मत्वात् भुक्त-भुज्यमानकर्म्मवदित्यनुमानान्निर्णय इत्यपास्तम्। ज्ञानस्य प्रायश्चित्ततुल्यत्वेनाप्रयोजकत्वात् श्रुतिबाधितत्वाच्च शब्दबोधितनाशकानाश्यत्वस्योपाधित्वाच्च अज्ञातप्रधानेन

(१) तज्जनकधर्म्मस्वभावात् तप प्रभावादेति ख०।

क्रतप्रधानेन चाङ्गापूर्वेण व्यभिचाराच्च तस्य प्रधानयागादिनाश्यत्वात्। न च तस्यापि यागस्येव स्वर्गफलकत्वमिति तन्नाश्यत्वमेव अधिकृताधिकारेऽपि स्वर्गकामस्याधिकारात् अन्यथा निष्फलेऽप्रवृत्तेरिति वाच्यम्। स्वर्गफलत्वेऽङ्गत्वविरोधात्। प्रवृत्तिश्च फलवद्यागार्थितया। तदुक्तम्, "प्रधाने रागादङ्गे वैधीति। ननु "तावदेवास्य चिरं यावन्न विमोक्षः अथ सम्पत्स्यते कैवल्येन" इति श्रुतेः तावदेवास्योत्पन्नतत्त्वज्ञानस्य चिरं विलम्बः यावन्नोत्पन्नकर्म्मणोविमोक्षः अथ सम्पत्स्यते कैवल्येनेत्यत्र भोगेन क्षययित्वा इति शेषः। न च शेषे मानाभावः, सत्यपि विज्ञाने कर्म्मावस्थाने कृतसामर्थ्यस्य भोगस्यैव नाशकत्वेनाक्षेपादिति चेत्। न। तत्त्वज्ञाने सति तत्त्वज्ञानदशायां न मोक्षः किन्तु तदग्रिमक्षण इत्यार्थत्वेनाप्युपपत्तेः।

यत्तु अकृतप्रधानाङ्गापूर्वाभिप्रायमेतत् "ज्ञानाग्निः सर्वकर्म्माणीत्यादि तेषां कार्य्याणां नाशकान्तराभावादिति। तन्न। प्रधानार्थितया कृतानां तदभावे तत्सामग्र्यसिद्धेः तत्सत्त्वेऽपि सर्वकर्म्मपदस्य कर्म्मान्तरपरिग्राहकस्य सङ्कोचे मानाभावात्। यदपि भस्मसात्करणादिना फलाजनकत्वमुच्यते तत्त्वज्ञानात्कृतमपि विहितं

कर्म्म न फलायेति। तथाच श्रुतिः, तद्यथा "पुष्करपलाशेनापः श्लिष्यन्ते" इत्यादि। तदपि न। न हि भस्मसात्करणं क्षयश्चानुत्पत्तिरुच्यते। न च लक्षणा, मुख्ये बाधकाभावादिति। उच्यते। कर्म्मणो भोगनाश्यत्वेऽपि ज्ञानस्य कर्म्मनाशकत्वम् भोगस्य तत्त्वज्ञानव्यापारत्वात्। न च भोगमात्रस्यैव कर्म्मनाशे सामर्थ्यात्तत्त्वज्ञानव्यभिचारः, कर्म्मप्रागभावासहवृत्तिकर्म्मनाशे युगपत्कर्म्मभोगे वाऽव्यभिचारात्। अत एवानुमानेनागमबाधाप्रयोजकत्वेन च श्रुतिवाक्यशेषे मानाभावः। उत्पन्नतत्त्वज्ञानस्यापवर्गविलम्बोपपादनार्थं उक्तरीत्या भोगस्यैवाक्षेपादिति, तदस्यापवर्गस्य परमपुरुषार्थस्य श्रुतिसिद्धं कारणमनुमानमिति विविक्तम्॥

इति श्रीमहामहोपाध्याय-श्रीगङ्गेशविरचिते(१)तत्त्वचिन्तामणौ अनुमानाख्य-द्वितीयखण्डे ईश्वरानुमानं।

समाप्तञ्च द्वितीयमनुमानखण्डं॥

---

(१) श्रीगङ्गेश्वरविरचित इति क्वचित्क्वचित्-पुस्तकपाठेन तत्त्वचिन्तामणिप्रणेता गङ्गेशेतिनाम्नेव गङ्गेशेतिनामसमानार्थकगङ्गेश्वरेतिनाम्नापि प्रसिद्ध आसीदित्यहं सम्भावयामीति।